தென்னாடு

கா. அப்பாத்துரை

மலர் நிலையம்
133, பிராட்வே...சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு: செ. 1954.
இரண்டாம் பதிப்பு: செ. 1955.

விலை ரூ 5—0—0

அச்சிட்டது: நவபாரத் அச்சகம், சென்னை-1.

முன்னுரை

நாட்டுப் பற்றை வளர்க்கும் கருவியாக வரலாற்று நூல்கள் அமைய வேண்டும்; ஆனல், பெருமக்கள் சிலரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளின் தொகுப்பாக அவை அமைந்து விடுவதும் உண்டு. பொருமையையும் கருத்து வேறுபாடு களையும் வளர்க்கவும் சில குறிப்பிட்ட கருத்துக்களைப் பரப்பவும் அரசியலார்கள் விரும்பும்போது, தம் நோக்கத் துக்கு ஏற்றவாறு வரலாற்று நூல்களை உருவாக்கச் சிலரை ஏவிவிடுவர். எனவே, இவ்வகை நூலை எழுதுவது கடினமான ஒரு செயலாகிவிட்டது

இதுவரை வெளிவந்துள்ள இந்திய வரலாற்று நூல் களைப் படிக்கும்போது, அவை வட இந்தியக் கண்ணேட்டத் தோடு அமைந்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தியப் பெரு நாடு என்பது சிந்து-கங்கைச் சமவெளி என்ற கருத்துத்தான் அவற்றைப் படிப்பவர் மனத்தில் ஏற்படுகிறது.

இந்தியாவின் நிலையை ஆராய்வதற்காகச் சுற்றுலா வரும் அயலார் பம்பாய்—டில்லி—கல்கத்தாவைப் பார்த்த அளவில் பெருநூல்கள் எழுதி விடுகின்றனர். இடையே, ஆக்ராவுக்குச் சென்று இந்தியக் கட்டிடக் கலையைக் கண்டின்புறுகின்றனர். தமிழ் நாகரிகத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்கும் மதுரைக்கு அயல்நாட்டவர் பறந்து வருவதற் கான வாய்ப்புக் கூட இன்னும் கிடையாது.

வரலாற்றுக்குரிய செய்திகளைத் தரும் கருவூலங்க ளாகக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அவ்வாறிருந்தும்,

தென்னாட்டுக் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி முன்னாள் அரசியலார் வெளியிட்டுவந்த தனி இதழ்கூட இப்போது வெளிவருவதில்லை.

இந் நிலையில், தென்னாட்டின் வரலாறு விரிவாக வெளிவர வேண்டுவது இன்றியமையாதது; இத்தகைய ஆக்க நூல்களைத் தரும் முயற்சியைத் தொடங்கியிருக்கும் மலர் நிலையத்தின் உரிமையாளர் தமிழன்பர் பழநியப்பரது நோக்கம் இனிது நிறைவேறுவதாக.

இந்நூலில் மன்னர் பெயர்கள், போர்கள்பற்றிய செய்திகள் போன்ற பட்டியல்களை மட்டும் தராமல் இயற்கை வளங்களையும் அவ்வக் காலத்து மொழியிருந்த நிலைமையும் அரசியல் உரிமைப் போரில் தென்னாட்டின் பங்கையும் கூறியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

இந் நூலின் ஆசிரியர் கா. அப்பாதுரை பிள்ளை அவர்கள் பன்மொழிப் புலவர்; பேரறிஞர்; நூல்கள் பல இயற்றித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தி வருபவர்; வரலாற்று நூலறிவு மிக்கார்; அரிய செய்திகளைக்கோத்து அவற்றை நிரல்பட அமைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவருடைய "தென்னாடு", இளைஞர் உள்ளங்களை ஈர்க்கும் என்பது உறுதி.

சென்னை
22—9—54

சோமலெ

பதிப்புரை

தென்னாடு உலகின் பழம்பெரு நாடுகளில் ஒன்று. இமயம் உண்டாவதற்கு முன்பும், சிந்து கங்கை ஆறு களும் அவற்றின் சமவெளிகளும் தோன்றுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரும் தென்னாடு ஒரு பெருநாடாக இருந்தது. அதன் நாகரிகமும் வாழ்வும் பெருஞ் சிறப் புடையதாகவு மிருந்தது.

கி. மு. 4000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் வரையறுத்துக் கூறும் சிந்துவெளி நாகரிகம் இதனை நன்கு வலியுறுத்தும் என்றாலும், தென் னாட்டின்—பழந்தமிழரின் வரலாறு மட்டும் சரிவர முறை யான கண்ணோட்டத்துடன் இதுவரை யாராலும் எழுதப் படவில்லை.

எங்கும் புத்துணர்வும் புதுஊக்கமும் நிலவிவரும் இந்நாளில் அவை சரியான வகையில் உருவாக நாட்டின் வரலாற்றை முறையாக அறிந்துகொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாதது.

தென்னாட்டின் வரலாற்றினை அன்றிலிருந்து இன்று வரை ஊடாடி ஆராய்ந்து தமிழர் வாழ்வின் பெருநிலையை ஒருவாறு அனைவரும் உணர்ந்து கொள்ளத் தூண்டும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. எளிய இனிய ஆற்றொழுக்கான தமிழ் நடையாயிருப்பதால் அனைவரும் இதைப் படித்துப் பயன் பெறலாம்.

பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையவர்கள் நாட்டிற்கு நல்ல பல நூல்களை ஆக்கித்தந்த பெருமையுடையவர்கள். இந் நூல் அவர்களுடைய பேருழைப்புக்குச் சான்ருக விளங்குகிறது. அவர்களுக்கும் முன்னுரை வழங்கிய உலகம் சுற்றிய தமிழர் சோமலெ அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியுரியது.

திருத்தங்களுடனும், பல புதிய கருத்துக்கள் இந் நூலில் சேர்க்கப்பட்டும் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளி வருகிறது.

தமிழகம் இதனை வரவேற்று எமது முயற்சிக்கு ஆக்கந்தந்து, மேலும் தமிழர் நல்வாழ்வுக்கான பல சிறந்த நூல்களை வெளியிட எங்களுக்கு ஊக்கந்தரும் என எதிர்பார்க்கிரேம்.

ந. பழநியப்பன்
மலர் நிலையம்

பொருளடக்கம்

தென்னாடு

உலகின் பழம்பெரு நாடுகளில் தென்னாடு ஒன்று. அதுவே மனித இனத்தின் பிறப்பிடம் என்று மண்ணூலார் சாற்றுகின்றனர். வரலாறு தரும் சான்றுகள் இந்நாட்டுக்குத் தனிப்பெருஞ் சிறப்புக்களை வழங்குகின்றன. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக, இந்நாடே மனித நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகவும், வளர்ப்புப் பண்ணையாகவும் இருந்திருக்கிறது.

தென்னாட்டின் முழு வரலாறு இது வரையில் தொடர்ச்சியாக எழுதப்படவில்லை. அதன் தொடக்கக் காலம் இன்னும் வரலாற்றுக்கு எட்டாததாகவே இருக்கிறது. எனினும், இக்காலப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகளால், அதன் பழம் பெருமைகள் அறிவுலகுக்குப் படிப்படியாக விளக்கமடைந்து வருகின்றன.

இன்றைய நாகரிக நாடுகளின் வரலாறுகளெல்லாம் சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்டவையே. ஆனால் இந்நாடுகளின் வரலாறுதோன்றுவதற்கு முன்பே, கிரேக்க உரோம நாகரிகங்கள் தலைசிறந்து விளங்கின. இவற்றின் காலம் *கி. மு. 1000-க்கும் கி. பி. 500-க்கும் இடைப்பட்ட 1500 ஆண்டுகள் ஆகும். தென்னாட்டு நாகரிகத்திற்கும், கிரேக்க உரோம நாகரிகங்களுக்கும் பல வகைத்தொடர்புகள் இருந்தன. கிரேக்க உரோம நாகரிகங்களைவிடத் தென்னாடே பழமை வாய்ந்தது என்பதற்குரிய சான்றுகள்காணப்படுகின்றன. ஆயினும், கிரேக்க உரோம

---

* கி. பி. என்பது கிறிஸ்துவுக்குப் பின். கி. மு. என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்குமுன். எனவே, கி. மு. 1000 என்பது இன்றையிலிருந்து ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆகும்.

நாகரிகங்கள் வரலாற்றின் பழங்கதைகளான பின்னும், தென்னாடு இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

நாகரிகப் பழமை

பழம் பொருள் ஆராய்ச்சிமூலம் கிரேக்க உரோம நாகரிகங்களுக்கு முற்பட்ட நாகரிகங்கள் பல இருந்தன என்று அறிகிறோம். இவற்றிற்குரிய சான்றுகள் *எகிப்து, பாலஸ்தீனம், சால்டியா, பாபிலோன், சிறிய ஆசியா, சுமேர், ஏலம் முதலிய நாடுகளிலும், சிந்து வெளியிலும் கிடைத்துள்ளன. இவை யாவும் தென்னாட்டுடன் கூடிக் குலாவிய தோழமை நாகரிகங்களேயாகும். இவற்றின் பழமை கி. மு. 3000 வரை, அதாவது ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். தென்னாட்டின் முழுப்பழமை இன்னும் அறியப்படாவிட்டாலும், அது மேற்கூறிய நாடுகளைவிடப் பழமையானது என்று திண்ணமாக அறிய முடிகிறது.

சிந்துவெளி நாகரிகம் சிறப்பிலும் பழமையிலும் முற்கூறிய நாடுகளைவிட முற்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. கி. மு. 4000-லும், அதற்கு முற்பட்டு ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாகவும், சிந்துவெளி நாகரிகம் நிலவியிருந்தது என்று பழம் பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் குறிக்கின்றனர்.

நடு உலகெங்கும் பரவிப் பெருமையுடன் விளங்கிய இப்பழம் பெரு நாகரிகங்களில் தென்னாட்டு நாகரிகம் ஒன்றே நின்று நிலைத்துள்ளது. மற்றவை யாவும் 'மண்ணிற் புதையுண்ட' நாகரிகங்களாய் விட்டன. மாண்ட இப் பழம் பெரு நாகரிகங்களின் மாளாக் கன்னி இளஞ்செல்வமாகத் திகழ்வது நம் நாடேயாகும்.

ஒரே நிலம்

தென்னாடு உலகின் பழம்பெரு நாடுகளில் ஒன்று என்பதுமட்டும் அன்று; அது இயற்கையன்னையின் முதல் மாநிலக் கன்னியாகவும் இருந்தது. இமயம் உண்டாவதற்கு நூறாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பும், சிந்து கங்கை ஆறுகளும் அவற்றின் சமவெளிகளும்

---

* Egypt, Palestine, Chaldea, Babylon, Asia Minor, Sumer, Elam.

தோன்றுவதற்குப் பன்னூறாயிரக் கணக்கான ஆண்டு களுக்கு முன்னரும் தென்னாடு ஒரு முழு மாநிலமாகவே இருந்தது.

இமயமலையின் சரிவுகளிலும், உச்சிகளிலும் புதை யுண்ட மீன் எலும்பு, சங்குசிப்பி, உறைந்த கடற்பாசி ஆகியவற்றின் சின்னங்கள் இன்றுங் காணப்படுகின்றன. இதனால் 'அம்மலை ஒரு சமயம் மிகப்பெரிய கடலின் அடி நிலமாய் இருந்து, உள்நிலக் கிளர்ச்சியால் மேல் எழுந்து மலையாயிற்று' என்பது தெரிகிறது. கடல், மலையான பிறகு, அதிலிருந்து காறாறுகளாய் எழுந்த கங்கை, சிந்து பிரமபுத்திரா ஆகிய நீரோட்டங்களால் அடித்துக்கொண்டு வரப்பட்ட வண்டல் மண், மாகடலைப் பின்னும் தூர்த்து, சிந்து கங்கை சமவெளியைத் தோற்றுவித்தது. இம் மாறுதலால் தென்னாட்டுடன் இச்சமவெளிகள் தொடர்பு பெற்றன. தென்னாட்டோடு இச்சமவெளிகளையும் சேர்த்து இந்தியா என்று நில இயலார் இன்று வழங்குகின்றனர்.

தென்னாட்டின் தென்பாலுள்ள மாகடலில் பல தீவு கள் இருக்கின்றன. இப்பெருங்கடல் முன்பு தென்னாட் டின் தொடர்ச்சியான ஒரு மாபெருங் கண்டமாயிருந்தது. தென் ஆபிரிக்கா, பர்மா, மலாயா, கிழக்கு இந்தியத் தீவு கள், ஆஸ்திரேலியா, வடமேற்கு அமெரிக்கா ஆகிய நிலப் பகுதிகள் இக்கண்டத்துடன் முன்பு ஒட்டிக் கிடந்து, பின் பிளவுபட்டுச் சிதறிப்போயின என்று மண்ணூலார் குறிக்கின்றனர்.

இம்மாபெரு நிலப்பகுதியைத் தமிழ்மரபு குமரிக் கண்டம் என்று வழங்குகின்றது. ஆராய்ச்சியாளர் இதனை "இலெமூரியா" என்று குறிக்கின்றனர். உயி ரினங்கள் முதன் முதல் இங்கேயே தோன்றின. மனித இனத்துக்கும் அதனை அடுத்த உயிரினமாகிய குரங்கு இனத்துக்கும் பொது மூல இனமான 'இலெமூ' இம் மாநிலத்தின் சிதறிய பகுதிகளிலேயே வாழ்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.

மனித இனம் இங்கே தோன்றிய பின்னரே, இமயமலை யும் சிந்து கங்கை சமவெளியும் தோன்றின. அவற்றின் வழியாக மனித இனம் உலகின் வடபகுதியிலும் பரந்தது.

பழய நடுமா கடலின் எஞ்சிய ஒரு பகுதியே இன்று ஐரோப்பாவுக்கும் ஆபிரிக்காவுக்கும் இடையேயுள்ள குறுகிய *நடுநிலக்கடல் ஆகும். சகாரா, அராபியா, இராஜபுதனம் ஆகிய பாலைவனங்கள் பழய நடுப்பெருங் கடலின் நீர்வற்றிய மணற் பரப்புக்களேயாகும். அக்கடலின் உப்புநீர் இராஜபுதனத்தில் இடைக்காலத்தில் உப்பு ஏரியாய் இருந்து. இப்போது உப்புப் பாறைகளாக உறைந்து கிடக்கின்றது.

தென்னாட்டின் அடிநிலம் பெரும்பாலும் நெருப்புப் பாறையாகவே இருக்கிறது. நிலஉலகம் ஒரே நெருப்புப் பிழம்பாயிருந்து புறத்தோடு கெட்டியான காலத்திய பாறை இது. அக்கால எரிமலைகள் கக்கிய அடிநிலக் குழம்புகளும் இதே அழற் பாறைகளே.

தென்னாட்டிலும் மற்ற இலெமூரியாக் கண்டப் பகுதிகளிலும் நாம் ஒரேவகைப் பாறைகளையும், ஒரேவகை உயிர் செடி இனச் சின்னங்களையும் காண்கிறோம்.

காவிய ஏடு

தென்னாடு, நிலஉலக வளர்ச்சி, உயிரின வளர்ச்சி, மனித இனவளர்ச்சி ஆகிய இயற்கையின் பல படிமுறை வளர்ச்சிகளைப் படலம் படலமாகத் தொகுத்து எடுத்துக் காட்டும் ஒரு பெருங் காவிய ஏடாகத் திகழ்கின்றது.

தென்னாடு என்ற பெயர் எப்போது என்ன பொருளில் வழங்கத் தொடங்கிற்று என்று வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. ‘தென்’ என்ற சொற்பகுதி தெற்குத் திசையைக் குறிக்கக்கூடும்; இனிமை என்ற பொருளையும் குறிக்கக் கூடும். இவற்றுள் முந்தியபொருள் எது என்று கூற முடியாவிட்டாலும், இருபொருளும் தொடர்புடையன என்பதுமட்டும் உறுதி.

தென்னாட்டின் தென்கோடியிலுள்ளது தமிழகம். அதில் வழங்கும் தமிழ்மொழி, தென்மொழி என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தின் தென்கோடியிலுள்ள பாண்டி-

* Mediterranean Sea.

நாடு வரலாற்றுக் காலத்திலும் 'தென்னாடு' என்று குறிப்பிடப்பட்டது. ஆகவே தென்னாடு என்ற பெயர் தெற்கிலிருந்து பரந்து வளர்ந்த ஒரு நாகரிக நாட்டைக் குறிப்பது என்று கூறத்தகும். வடதிசையில் மற்ற நாகரிகங்கள் புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்தபின், தென்னாடு என்ற இப்பெயரே வடநாடு, வடமொழி ஆகியவற்றினின்று இதனைப் பிரித்தறியவும் உதவியிருக்கக் கூடும்.

அதே சமயம் 'தென்' என்ற சொல்லின் மற்றப்பொருளும் தென்னாட்டு வாழ்வில் வேரூன்றிய பொருளேயாகும். அது 'தேன்' என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையது. தென்னாட்டிலுள்ள எல்லா மொழிகளின் பெயர்களும் இதே பொருளை உடையதாயிருக்கிறது என்று காணலாம். 'தமிழ்' என்ற பெயர் 'இனிமை' என்ற பொருளில் தமிழிலக்கியத்தில் வழங்குகின்றது. 'தெலுங்கு' என்ற பெயரின் பழைய வடிவம் 'தெனுகு' என்பதே. இது 'தேன் போன்ற மொழி' என்ற பொருளிலேயே வழங்கிற்று. இது போலவே 'கன்னடம்' என்ற சொல் 'கரும்பு' என்ற பொருள்தரும் 'கன்னல்' என்ற பகுதியின் திரிபேயாகும். மலையாளம் 'மலையம்' அதாவது 'தென்றல்' என்ற சொல்லிலிருந்தும், துளுவம் 'துளி' அதாவது 'தேன் துளியிலிருந்தும்', குடகம் என்பது 'குடம்' அல்லது 'குளம்' அதாவது 'சருக்கரை'யிலிருந்தும் பிறந்த சொற்களே யாகும்.

தென்னாட்டுக்குத் 'தமிழகம்' என்ற பெயரும் 'திராவிடம்' என்னும் பெயரும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே வழங்கியிருந்தன என்று அறிகிறோம். கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலேயே 'வெள்ளைத் தீவு' (மங்களூர்) முதல் மரக்காணம் (சதுரங்கப்பட்டினம்) வரையுள்ள கடற்கரைப் பகுதியைக் கிரேக்கர் தமிரிகா அல்லது தமிழகம் என்று அழைத்தனர். கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே முற்றுவிக்கப்பட்ட சமஸ்கிருத புராணங்கள் இப்பகுதியைத் திராவிடம் என்று கூறின. இதனைத் தமிழகம் என்பதன் சிதைவு என்று சிலரும், 'திருஇடம்' என்பதன் 'மரூஉ' என்று சிலரும் எண்ணுகின்றனர். ஸ்பெயின் நாட்டிலும் பண்டைய ஃவிரான்சு, பிரிட்டன் நாடுகளிலும்

இருந்த 'துருயித இனத்தவருடன்' தென்னாட்டவர் கொண்டிருந்த தொடர்பை இச்சொல் காட்டுகிறது எனக் கொள்வர் 'திருத் தந்தை ஹீராஸ்' என்ற அறிஞர்.

நாட்டின் எல்லை

தென்னாடு இயற்கை யெல்லைகளையுடைய மாநிலம். அது தெற்குநோக்கிய முனையுடைய ஒரு முக்கோணவடிவில் அமைந்திருக்கிறது. வடக்கே விந்தியமலை அதன் நில எல்லையாகவும், நில அரணாகவும் இருக்கிறது. அதனை அடுத்துள்ள மேட்டு நிலமும் காடுகளும், அதற்கு இப்பாலுள்ள சாத்பூரா மலையும், நருமதை, தபதி ஆறுகளும் விந்தியமலை யாணுக்கு அரண்செய்பவை ஆகின்றன. முக்கோணத்தின் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் அரபிக்கடல் வங்க விரிகுடா ஆகியவையும், தென்முனையாகிய குமரியின் தெற்கே இந்துமா கடல் என்று வழங்கும் குமரி மாகடலும் நீரரண்களாய் உதவுகின்றன.

குமரி முனைக்குச் சற்றுத் தென்கிழக்கே ஈழத்தீவு அல்லது இலங்கை கிடக்கின்றது. இருபது கல்தொலைவே அகலமுள்ள பாம்பன் கால்வாய் ஈழத்தைத் தென்னாட்டிலிருந்து பிரிக்கிறது. அதே சமயம் இராமேச்சுரம் மன்னார் முதலிய பல சிறிய தீவுகளும் மணல் திட்டுக்களும் தென்னாட்டுடன் அதை இணைப்பவையாய் உள்ளன. தென்னாட்டுடன் இலங்கை, நிலஇயலில் மட்டுமின்றி, வரலாற்றிலும் மிக நெருக்கமான தொடர்புடையது. உண்மையில் அது தென்னாட்டின் ஒரு கடல்கடந்த பதிப்பே யாகும். அதன் வடபகுதியில் தென்னாட்டு மொழிகளில் ஒன்றான பழந்தமிழும், தெற்கில் அதற்கு இனமான சிங்களமொழியும் பேசப்படுகின்றன.

தென்னாட்டின் மேல் கரையிலிருந்து தென்மேற்காக இலக்கத் தீவுகள், மினிக்காய்த் தீவுகள், மாலத்தீவுகள், மோரிசு ஆகிய தீவுக்கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவை இந்நாட்டை ஆபிரிக்காவுடன் தொடர்பு படுத்துகின்றன. இதுபோலவே கிழக்குக் கரையின் கிழக்கேயும், தென்கிழக்கேயும் அந்தமான், நிக்கோபார் (நக்காவரம) ஆகிய

தீவுகள் இருக்கின்றன. இவை தென்னாட்டைப் பர்மாவுடனும், மலாயா இந்துசீன ஆகிய நாடுகளுடனும் தொடர்புபடுத்த உதவுகின்றன. மலாயாவை அடுத்துள்ள கிழக்கிந்தியத் தீவுக்கூட்டங்கள் இம்மாநிலத்தை ஆஸ்திரேலியாவுடனும் அமெரிக்காவுடனும் தொடர்பு படுத்துகின்றன. இக்கடலகத் தொடர்புகள் பண்டைக் குமரிக் கண்டத் தொடர்பை நினைவூட்டுவனவாகும்.

பண்டைக் குமரிக்கண்டத் தொடர்புகள் நில இயல், மண்ணூல் சார்ந்த தொடர்புகள் மட்டுமல்ல. இன்று இப் பரப்பு முழுவதிலும் தொழில், வாணிகம் ஆகியவற்றின் காரணமாகத் தென்னாட்டுத் தமிழர் பரந்து குடிபுகுந்துள்ளனர். இது இக்காலப் புதுத் தொடர்பு மட்டுமன்று. முற்காலங்களில் கலிங்கர் அதாவது தெலுங்கர் இப்பகுதியில் குடியேறி யிருந்ததனாலேயே, இன்றும் தென்னாட்டினர் இப்பகுதிகளில் 'கிளிங்கு'கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். தமிழகக் கரையிலும் தெலுங்கு நாட்டுக் கரையிலும் உள்ள மக்கள் கடலோடிகளாய் இருந்ததனால், அவர்களுக்குத் திரையர் என்று பெயர் வழங்கப்பட்டிருந்தது. தொண்டைமான்கள், குறும்பர், சளுக்கர், பல்லவர், ஆந்திரர் ஆகியவர் இத்திரையர் மரபினரே என்று கூறத்தகும்.

குமரிமுனை தென்னாட்டின் கரை மையமாகவும் குமரி மாகடலின் தலை மையமாகவும் அமைந்துள்ளது. தென்னாடும் கடலுலகின் மைய இடத்தில் நில உலகின் நடு நாயக நாடாக அமைந்திருக்கிறது. இதனைச் சூழக் கடலகத்தில் திட்டுக்களும் தீவுகளும் உள்ளன. தென்னாட்டினரைப் பண்டை நாளிலிருந்தே நாகரிக உலகத்தின் கடலோடிகளாகவும், கடல் வாணிகராகவும் ஆக்கியது இவ்வமைப்பே. தென்னாட்டுப் பேரரசர் பலர் கடல் கடந்த நாடுகளில்—சிறப்பாகக் குமரிக் கண்டப் பகுதிகளில்— தம் பேரரசைப் பரப்பினர். வாணிகமும், குடியேற்றங்களும் மிகுந்தன. தென்னாட்டுப் பேரரசுகள் இங்ஙனம் கடற் பேரரசுகளாய் இருந்ததனாலேயே, அவர்களிடம் வலிமை வாய்ந்த கடற்படைகள் இருந்தன.

தென்னாட்டின் மேல்கடற்கரை 800 * கல் நீளமும், கீழ்க்கடற்கரை 1100 கல் நீளமும் உடையது. எனவே இந்நாட்டின் மொத்தக் கடற்கரை நீளம் 1900 கல், அதாவது கிட்டத்தட்ட 2000 கல் ஆகும். இதில் கீழ்க்கரையில் விசாகப்பட்டினம், மசூலிப்பட்டினம், காக்கிநாடா, சதுரங்கப்பட்டினம், சென்னைப்பட்டினம், பாண்டிச்சேரி, நாகப்பட்டினம், தூத்துக்குடி ஆகிய துறைமுகப் பட்டினங்களும், மேற்குக்கரையில் குளச்சல், ஆலப்புழை, கொச்சி, கள்ளிக்கோட்டை, மங்களூர், கோவா முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களும் உள்ளன. பம்பாய், சூரத் ஆகிய துறைமுகங்களும், நில இயல் முறைப்படித் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவையே. பண்டைக்காலத்தில் கலிங்கப்பட்டினம், மரக்காணம், மல்லை (மாமல்லபுரம் அல்லது மகாபலிபுரம்) புகார் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்), சோழன் தொண்டி, பெருந்துறை, காயல், கொற்கை, உவரி, விழிஞம், சேரன் தொண்டி, வஞ்சி, முசிறி ஆகிய துறைமுகங்கள் தென்னாட்டில் ஆக்கமுற்று இருந்தன. இவற்றுள் பல நகரங்கள் மேலை உலக வாணிகமும், கீழை உலக வாணிகமும் வந்து கூடும் உலகக் கடல் வாணிகத் துறைகளாயிருந்தன.

கடற்கரையும் கடலும் வாணிகத்துக்கு மட்டுமே உதவுபவை அல்ல. அவை உப்பு, மீன், மீனெண்ணெய், பவளம், முத்து, சங்கு, சிப்பிகள் ஆகிய கடல்தரு செல்வங்களையும் தருகின்றன. முதன் முதலில் கடலில் மூழ்கி முத்தும் சங்கும் எடுத்தவர்கள் தென்னாட்டுத் தமிழரே. சங்கறுத்து வளையல் முதலியன செய்தல் இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முற்பட்டே தமிழகத் தொழில்களுள் ஒன்றாயிருந்தது. முத்துக்குளித்தல் இன்றளவும் தென்னாட்டின் தனிச் சிறப்புத் தொழில் ஆகும். பாரசிகக்குடாவிலும், பண்டைக் கொற்கையின் அருகேயுள்ள தூத்துக்குடிப் பகுதியிலும்தான் இன்றும் முத்து எடுக்கப்படுகின்றது.

தென்னாட்டில் வடக்கேயுள்ள விந்தியா, சாத்பூரா மலைகளை யல்லாமல், மேல்கரையோரமாக மேற்கு மலைத் தொடரும், கீழ்க்கரையோரமாகக் கிழக்கு மலைத்தொடரும்

---

* கல் – மைல்.

உள்ளன. மேல் தொடருக்கும் கடலுக்கும் இடையே ஐம்பது கல்லுக்கும் குறைந்த அகலமுடைய கடல் தீரம் இருக்கிறது. கீழ்த்தொடரோ கடலிலிருந்து நூறு கல்வரை அகன்றும், தென்கோடியில் முற்றிலும் விலகி மேல்தொடருடன் இணைந்தும் கிடக்கிறது. இதனால் தென் கோடியில் கிழக்குக் கரைத் தீரம் முந்நூறு கல்லுக்குமேல் அகலமுடையது. விந்திய மலைக்கும் இரு தொடர்களுக் கும் இடையேயுள்ள பகுதி ஒரே பெரிய மேட்டு நிலமாகும். இதன் வடபகுதி தெக்காணம்; தென்பகுதி மைசூர்.

கடலின் நீர்வளத்தை மலைகள் மழை வளமாகவும் ஆற்று வளமாகவும் மாற்றுகின்றன. 8000 அடிவரை உயரமுள்ள மேல்தொடரே இவ்விரு வளங்களையும் மிகுதி யாகத் தருகிறது. மேல்கரைக்கு இது 80 அங்குலத்துக்கு மேற்பட்ட மழையைத் தருகிறது. மற்றப் பெரும் பகுதிக்கு அது கோதாவரி, கிருஷ்ணா, வடபெண்ணை, பாலாறு, தென்பெண்ணை, காவிரி, வைகை, தண்பொருநை (தாமிரவருணி) ஆகிய பேராறுகளை வழங்கியுள்ளது. அத்துடன் அது மேல்கரைக்குப் பல சிறு காறாறுகளை யும் பொன்னானி, பெரியாறு போன்ற பெரிய ஆறுகளையும் தருகிறது. விந்தியா, சாத்பூரா மலைகள் நருமதை, தபதி, மகாநதி முதலிய ஆறுகளை வழங்குகின்றன.

மேல்தொடரும், விந்திய மலையும், மற்ற மலைகளும் மிகுந்த காட்டு வளம் உடையன. மேல் தொடரிலுள்ள சந்தனமும் தேக்கும், பண்டு முதல் இன்றுவரை இந் நாட்டுக்கே உரிய தனிச் செல்வங்கள் ஆகும். தோதகத்தி, கருங்காலி, ஈட்டி, தேயிலை, காப்பி, இரப்பர், சிங்கோனா, தேன், அரக்கு, யானைத்தந்தம் ஆகிய மலை வளங் களும் இதில் மிகுதி.

புதைபொருட் செல்வம்

தென்னாடு புதைபொருட் செல்வங்களை மிகுதியாக உடையது. தங்கம், செம்பு, இரும்பு ஆகிய உலோகங் களும், நிலக்கரி, அப்பிரகம், மாங்னைசட் ஆகியவைகளும், கண்ணாடிக்குரிய களிமண், பாண்டங்களுக்குரிய பசுமண்

பசைமண் (சிமிட்டி), கற்பலகை ஏடுகள், சுண்ணம்பினக் கற்கள், கட்டடக் கற்கள், பாதை செப்பனிடும் கற்கள் ஆகியவையும், வைரம் முதலிய ஒளிக் கற்களும் ஏராள மாகக் கிடைத்து வருகின்றன. இவற்றுட் பல, உலகில் வேறெங்கும் அகப்படாத தென்னாட்டுத் தனிச் செல்வங் கள் ஆகும். நாட்டின் தொழிலாற்றலைப் பெருக்குவதற்கு உயிர்நிலைப் பொருள்களான இரும்பும் நிலக்கரியும் மேட்டு நிலங்களில் ஏற்கெனவே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கிழக்குக் கரையின் தென் பகுதியாகிய தமிழ் நாட்டில் சேலம் மாவட்டத்திலும் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலும் இவை இப்போது பேரளவில் கிடைக்கின்றன. புதை செல்வச் சேம வைப்பீட்டில் தென்னாடு உலகில் ரஷ்யா வுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இணையான வளமுடையது என்று அரசியலார் கணிப்பே மதிப்பீடுகிறது.

தங்கம், வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களை வெட்டி எடுக் கும் சுரங்கத் தொழிலில், உலகிலேயே முதன்முதலாக ஈடு பட்டவர்கள், தென்னாட்டின் பழங்குடி மக்களேயாவர். இன்னும் இத்தொழிலிலும் முத்துக் குளிப்பிலும் தென் னாட்டு மக்களே மிகப் பெரிதும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்ற னர். *ஃவினீசியர், தென்னாட்டினர் ஆகிய இரு இனத் தவரைத் தவிர வேறு எந்தப் பழங்கால மக்களுக்கும் இந்தச் சுரங்கத் தொழில் அந்நாளில் தெரிந்திருக்க வில்லை.

உலகில் முதல்முதலாக வைரங்கள் கோல்கொண்டா பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்டதால், மேனாடுகளில் சிறந்த வைரங்கள் கோல்கொண்டாக்கள் என்றே அழைக்கப்பட் டன. இப்பகுதியே தமிழகத்தின் வட எல்லையையும், தெலுங்கு நாட்டின் தென் எல்லையையும் உட்கொண்ட இராயலசீமாப் பகுதி ஆகும். நெடுங்காலமாக வைரத்துக் குத் தென்னாடும், மாணிக்கத்துக்கு இலங்கையும் உலகில் தனி முதலிடங்களாய் இருந்தன. வைரங்கள் ஆபிரிக்கா விலும்; தங்கம் ஆஸ்திரேலியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலும்; வெள்ளி அமெரிக்காவிலும் பேரளவில் அகப்பட்ட பின் னரே உலகில் அவற்றின் மதிப்பு சற்று இறங்கத் தொடங்கிற்று.

---

* Phoenicians.

பண்டு, மலையாளக்கரை ஒன்றிலேயே ஏலம், மிளகு, கிராம்பு, சாதிக்காய், சாதிபத்திரி ஆகிய மணச் சுவைப் பொருள்கள் பேரளவில் விளைவிக்கப்பட்டன. தென்னாட்டுக்குப் பெருமையும் பெருஞ்செல்வமும் தரக் காரணமாயிருந்தது அதன் பழய மிளகு வாணிகமேயாகும். இன்றும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுடன் அத்துறையில் உலக வாணிகத்துக்குத் தென்னாடே மூலதளமாக இயங்குகிறது.

தென்னாட்டின் பேராறுகளும், சிற்றாறுகளும், அவற்றிலிருந்து செயற்கையாக வகுக்கப்பட்ட அணைகள், கால்வாய்கள், நீர்த்தேக்கங்கள், நீர் மின்சாரத் திட்டங்கள் ஆகியவையும், வேளாண்மை, தொழில் ஆக்கம், நீர்ப் போக்குவரத்து, வாணிகம் ஆகிய பலவேறு வாழ்க்கைத் துறைகளுக்குப் பயன்படுகின்றன. சென்னை, பெங்களூர், கோயமுத்தூர், மதுரை போன்ற மாநகரங்களுக்கு நீர் மின்சாரத் திட்டங்களே ஒளி விளக்கமும் இயந்திர ஆற்றலும் தருகின்றன. நீர் மின்சாரச் சேமவைப்பீட்டில் தென்னாடு அமெரிக்காவுடன் இணையான மதிப்புடையது.

வான மழையை ஏரிகளாகத் தேக்கியும், அணைகள் கால்வாய்களாக வகுத்தும் வான்தரு வளத்துடன் கோல் தரும் வளத்தையும் முதன் முதல் பெருக்கும் வகை கண்டவர்கள் தமிழரே.

தென்னாடு இயற்கை வளங்கள் வாய்ந்ததாகவும், அதனுடன் செயற்கை வளங்களுக்கான வாய்ப்பு நிறைந்ததாகவும் விளங்குகிறது.

மொழிவழியே இனம்

நில இயல் முறைப்படி தென்னாட்டின் வட எல்லை விந்திய மலை என்று மேலே குறித்தோம். ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தென்னாட்டு மக்கள் சிந்து கங்கை சமவெளிகளிலும் பரந்து பல நாடு நகர்களை அமைத்து வாழ்ந்தனர். தென்னாட்டுப்பழங்குடி இனத்தவர் இச்சமவெளிகளில் பல அயலினங்களுடன் கலந்து மாறுபட்டனராயினும், மலைப் பகுதிகளில் வடமேற்கிலும், வடக்கிலும், வடகிழக்கிலும் நடுமேட்டு நிலங்களிலும் பழங்குடி

இனத்தவர் நாகரிகங்களும் அவர்கள் மொழிகளும் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன ஆகவே இன எல்லையில் தென்னாட்டுப் பழங்குடி இமயம்வரை பரந்துகிடக்கும் ஒன்றாகும். வட இந்தியா என்று அழைக்கப்படும் இச்சமவெளிகளிலும், அதற்குஅப்பால் எகிப்து, சால்டியா முதலியநாடுகளிலும், தெனாட்டுப் பழங்குடி நாகரிகத்துக்கு இனமான நாகரிகங்கள் பரவியிருந்தன. ஆகவே தென்னாட்டின் பண்டைய நாகரிக எல்லை இமயங்கடந்த ஒன்றாகும். அது இன்றைய கீழ்நாட்டு நாகரிகத்துக்கும், பண்டைய நடு உலக நாகரிகத்துக்கும் மட்டுமன்றிப் புதிய மேலைநாட்டு நாகரிகத்துக்கும் மூல முதல் அடிப்படையானது என்னலாம்.

இக்காலங்களில் நில இயலையும் இன நாகரிக அடிப்படையையும்விட, மொழியே நாட்டின் அரசியல் எல்லையை வகுக்கப் பெரிதும் காரணமாயிருக்கிறது. உலகின் மிகப் பெரும்பான்மையான நாட்டுப்பிரிவுகளும் எல்லைகளும் பெரிதும் மொழியையே அடிப்படையாகக்கொண்டவை. தென்னாட்டிலும் நாட்டு எல்லை, மொழியடிப்படையாகவே வகுக்கப்படுதல் இயல்பு. ஆனால் மொழி அடிப்படையில் தென்னாட்டின் எல்லை நில இயல் எல்லையினும் சற்றுக் குறுகியதேயாகும். ஏனெனில் வடமேற்கிலிருந்து சிந்து கங்கை சமவெளியில் பரந்து பழங்குடி யினத்தவருடன் கலந்த அயலினங்களும், அயலின மொழிக் கலவைகளும் தென்னாட்டில் வடகிழக்குக் கோடியில் ஒரு சிறிதும் வடமேற்கில் பெரிதும் புகுந்து அப்பகுதியிலுள்ள மொழிகளை வட இந்தியத் தொடர்பு மிகுந்தவை ஆக்கின. எனவே மொழிச் சார்பில் தென்னாட்டின் வட எல்லை கோவாவிலிருந்து விந்திய மலையின் நடுப்பகுதி வரையிலும், அதிலிருந்து கஞ்சம் மாவட்டம் வரையிலும் உள்ள வளைகோடு ஆகும்.

தென்னாட்டு மக்கள் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் பேசும்மொழிகள் திராவிடமொழிக்குடும்பமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. விந்திய மலைப்பகுதியிலும், அதற்கு வடக்கேயும் தெற்கேயும் பல பண்படாத்திராவிட மொழிகள்உள்ளன. ஆனால்,தென்னாட்டில்பெரும்பாலாகப் பேசப்படும் ஐந்து மொழிகளே சிறப்பு வகையால் திராவிட மொழிகளென்று அழைக்கப்பெறுகின்றன. ஏனென்றால்

அவை கலையும் இலக்கிய வளமும் நிறைந்த பண்பட்ட மொழிகள். இம்மொழிகளுள் தென்கோடியில் தமிழும் மலையாளமும், வடபால் தெலுங்கும் கன்னடமும், இவற்றின் வடமேற்கு மூலையில் துளுவும் வழங்குகின்றன.

நில இயல் அடிப்படையில் தென்னாட்டின் பரப்பு கிட்டத்தட்ட முந்நூறாயிரம் சதுரமைல். மக்கள் தொகை ஏறத்தாழப் பத்துக்கோடி. ஆனால் மொழியடிப்படையிலும் அரசியலடிப்படையிலும் திராவிடமொழி பேசப்படும் தென்னாடு அல்லது திராவிடநாட்டின் பரப்பு இருநூற்றைம்பதினாயிரம் சதுரமைல் ஆகும். அதன் மக்கள் தொகை எட்டுக்கோடிக்கு மேலாகும். இதில் தமிழ் பேசுவோர் மூன்றுகோடி. தமிழ், திராடநாடு அல்லது தென்னாட்டுக்கு வெளியிலும் பேசப்படுகிறது. தெலுங்கு பேசுவோர் மூன்று கோடி; கன்னடம் பேசுவோர் ஒன்றேகால் கோடி; மலையாளம் பேசுபவர் முக்கால்கோடி; துளு பேசுவோர் பத்து நூறாயிரம்.

திராவிடமொழிகளில் அயலினச் சொற்களும் அயல்நாட்டு இலக்கியப் பண்புகளும் பின்னாட்களில் வந்து கலந்தன. ஆயினும் அவற்றின் அடிப்படைப் பண்புகள் இவற்றால் பாதிக்கப்படவில்லை. தவிர இவ்வெல்லா மொழிகளும் அயலின மொழிகளைவிடக் கலைவளமும் இலக்கிய இலக்கண வளங்களும் பழம் பெருமையும் உடையவைகளாகவே இருக்கின்றன.

திராவிடமொழி இலக்கியங்கள் யாவுமே ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பழம்பெருமை உடையவை. தமிழில் இவ்வெல்லை கடந்து இன்னும் ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பழம்பேரிலக்கியம் உண்டு. உலக மொழிகளில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு தொடர்ச்சியான இலக்கிய வளர்ச்சியுடைய மொழிகள் திராவிட மொழிகளும் சீனமொழியு மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திராவிடமொழிகளின் பழம்பெருமைக்கும், கலப்பில்லாத தூய மொழிவளம், இலக்கிய வளம், பண்பாட்டு வளம் ஆகியவற்றுக்கும் ஒரு சேம அருங்கலச் செப்பாக விளங்குவது தமிழ்மொழியே.

தென்னாட்டிலிருந்து முதன்முதல் வெளியேறிச்சென்ற மக்கள் இனம்*ஃவின்னியர், சுவீடியர், ஹங்கேரியர் ஆகியவர்களே. இவர்கள் வடமேற்கு ஐரோப்பாவிலும் நடு ஐரோப்பாவிலும் வாழ்கின்றனர். இவர்களையடுத்துப் பல நாடோடியினத்தவர்கள் சென்று அவர்களை நெருக்கித் தள்ளினர். நாகரிகமுற்ற மனித இனம் இதற்குத் தெற்கேயுள்ள நடுஉலகில் பரவிற்று. எனவே நடு உலகில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மனித நாகரிகம் உச்ச அளவு வளர்ச்சியடைந்து தழைத்தோங்கி யிருந்தது. அதன் சுவடுகள் வட ஆபிரிக்கா, தென் ஐரோப்பா, தென் ஆசியா நடு அமெரிக்கா ஆகிய பகுதிகளில் இன்னும் காணப்படுகின்றன. இவ்வூழியை மனித நாகரிகத்தின் ஒரு பேரலையின் உச்சி முகடு என்னலாம். ஏனெனில் இதன்பின் இந் நாகரிகங்கள் அழிவுற்றன. நாகரிகமற்ற புதிய இனங்களின் புதிய வளர்ச்சி தொடங்கிற்று. கி. மு. 2000 முதல் உலகின் வடதிசையில் உள்ள நாகரிகத்திற் பிற்பட்ட நாடோடி மக்கள் பேரளவில் பெருக்கமுற்று, தெற்கு நோக்கி வந்து வளமான நாகரிகப்பகுதிகளைத் தாக்கினர். இத்தாக்குதல்கள் வரலாற்றுக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. முதலில் தாக்கிய மக்கள் இந்து-ஐரோப்பியர் அல்லது ஆரியப் பெருங்குழுவினர் ஆவர். இவர்கள் நாகரிகமடைந்த பின்னும், இவர்களைப் பின்பற்றி காத்தியர், விசிகாத்தியர், டேனியர், மங்கோலியர், தார்த்தாரியர், யூச்சி, குஷாணர், ஊணர் ஆகிய பல்வேறு இனத்தார் நாகரிக உலகத்துக்கு இரண்டாயிர ஆண்டு தொல்லை தந்து கொண்டேயிருந்தனர்.

இந்து-ஐரோப்பியர்கள் நடு ஆசியப்பகுதியில் உள்ள 'ஆரிய' நாட்டில் வந்தபின்னரே 'ஆரியர்' என்ற பெயருக்கு உரியவராயினர். ஓரளவு தங்கல், குடியிருப்புக்களும் தற்காலிகப் பயிர்த்தொழிலும் கற்றனர். பழைய நாகரிகங்களின் அழிபாட்டின் மீது, அவற்றின் பண்புகளைத் தம் பண்பாக்கி இவர்கள் புதிய நாகரிகங்கள் அமைத்தனர். ஆரியர் என்ற பெயரை மேற்கொள்ளாமலே தென்ஐரோப்பாவில் இப்புதிய நாகரிகங்கள் கிரேக்க, உரோம நாகரிகங்களாகத் தழைத்தன. ஆசியாவில் பாரசிக நாகரிகமும்

* **Finns (people of Finland)**

வரலாற்றுக்கால சிந்து கங்கைச் சம வெளியின் பிற்கால நாகரிகமும் கீழை இந்து - ஐரோப்பிய அல்லது ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தவை ஆகும்.

இந்தியாவில் ஆரியர் சிந்து ஆற்று வெளியில் ஏறத்தாழ கி. மு. 1500 முதலும், கங்கையாற்று வெளியில் கி.மு 7-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தும் புதுவாழ்வு அமைத்தனர். நடு ஆசிய ஆரியரைக் காட்டிலும் சிந்துவெளி ஆரியர் நாகரிகத்தில் மேம்பட்டிருந்தனர். சிந்து வெளித் திராவிடரின் தொடர்பே இதற்குக் காரணமாகும். கங்கை வெளியில் வந்தபின் பழங்குடிப் பண்பாட்டுடன், இன்னும் மிகுதியாகக் கலந்து ஆரியர்கள் மேலும் சிறப்புற்றனர். இக்காலப் பண்பின் சுவடு இன்னும் சமஸ்கிருத மொழியில் காணப்படுகிறது. நாட்டுப்பெயர்கள் இன்னும் நாட்டார் பெயராகவே அம்மொழியில் இடம் பெறுவது காணலாம். கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் ஆரியர் நிலையாகக் குடிவாழ்வும் நாடு நகர அமைப்பும் உடையவராயினர்.

தொடக்கக் காலங்களில் சிந்து வெளி ஆரிய நாகரிகமும், இடைக்காலங்களில் கங்கைவெளி ஆரிய நாகரிகமும் இந்திய ஆரிய நாகரிகங்களாகப் புகழ் பெற்றன. கங்கை வெளியில் புதிதாக ஆக்கப்பட்ட இந்திய ஆரிய இலக்கிய மொழியே சமஸ்கிருதம் அல்லது திருந்திய ஆரியமொழி என்று பெயர் பெற்றது.

கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டுக்குப்பின் கங்கை சிந்து சம வெளியிலுள்ள புதிய ஆரியக் கலவை மொழிகளின் பண்புகள் தென்னாட்டிலும் சிறிது சிறிதாகப் புகத்தொடங்கின. இவை சிந்து வெளியில் ஏற்பட்டது போன்ற குடியேற்றங்களாகவோ, கங்கை வெளியில் ஏற்பட்டதுபோன்ற அரசியல் படையெடுப்புகளாகவோ அமையவில்லை. அவை சிறு சிறு அளவிலேயே நடைபெற்றன. வடகிழக்கு, வடமேற்கு ஆகிய இரு இடங்களிலும் அவை ஒரியா, குசராத்தி, மராத்தி ஆகிய தென் ஆரிய மொழிகளை அதாவது தென்னாட்டு ஆரியமொழிகளை உண்டுபண்ணக் காரணமாயிருந்தன.

மொழி வகையில் தென்னாடு முழுவதும் ஆரிய மொழிக் கலப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது கி. பி. பதின்

மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயேயாகும். இதனால் தென்னாட்டு மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று நாளடைவில் பலவகையாக வேறுபாடுற்றன. ஆயினும் அவற்றின் அடிப்படைப் பண்புகள் மாறாது நிலைபெற்றுவிட்டன. தமிழ் அவ்வடிப்படைப் பண்பை விடாது காத்துப் பேணி வளர்த்து வருகிறது.

இங்ஙனம் பழமைச் சிறப்பு, புதுமைச் சிறப்பு, தொடர்ச்சியான நீண்ட கலை நாகரிக வாழ்வு ஆகிய மூவகைச் சிறப்புக்களும் வாய்ந்தது நம் தென்னாடு. வருங்கால உலகிலும் அதற்குச் சீரிய இடம் இருக்கும் என்பது உறுதி.

மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி அதன் வருங்காலத்தை நோக்கிய உயர்ச்சியாகும். ஆனால் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற நிலமாய் உதவுவது நிகழ்காலமே. பழமை அவ்வளர்ச்சிக்குரிய வித்தாகும். பழமையின் பண்பு அதாவது நீடித்த வாழ்வின் படிமானமான இயற்கை அறிவு அவ்வளர்ச்சிக்கு உதவும் உரமாக அமைகின்றது. தென்னாட்டின் நீள் பழமையும், இடையறா நீள வளர்ச்சியும் உலக நாகரிகத்துக்கு நல்விதையாகவும், ஊட்ட மிகுந்த உரமாகவும் பயன்படத்தக்கன. அவற்றை நாம் பேணி வளர்க்கும் கடப்பாடு உடையவராவோம்.

வருங்கால உலக நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் தென்னாட்டுக்கு மற்ற எல்லா நாடுகளோடொத்த சரிசம உரிமை உண்டு. ஆனால் அதன் கடமையும் பொறுப்பும் மற்ற எந்த நாடுகளைக் காட்டிலும் மிகப் பெரியன. பதினாயிரக் கணக்கான ஆண்டு நாகரிக வாழ்வு வாழ்ந்து மனித நாகரிகத்தை வளம்பெறச் செய்து வளர்த்ததனால், அது நீண்டு அகன்று ஆழ்ந்த அனுபவ அறிவையும், வளர்ச்சிக்கு உயிர்நிலைகளா யுதவவல்ல நுண்ணயப் பண்புகளையும் பெற்றிருக்கின்றது. இந்நாட்டு மக்களின் நாடி நரம்புகளில் அவர்கள்' குருதியணுக்களில் இப்பண்புகள் ஊறித் தோய்ந்து கிடக்கின்றன. தென்னாட்டின் மொழிகளிலும், கலைகளிலும், பண்பாடுகளிலும் அவை பரந்து ஊடாடி விரவி நிற்கின்றன. இவற்றின் மூலமாகத் தென்னாடு தன்

வருங்கால வாழ்வை வளப்படுத்த முடியும். மனித இனத்தின் வருங்காலத்தையும் வருத்து வளமாக வளர்க்க முடியும். இவற்றைச் செய்வதே தென்னாட்டின் முழுமுதற் கடமை, தென்னாட்டவரின் தனிப்பெரும் பொறுப்பு.

தென்னாட்டவராகிய நாம் தென்னாட்டின் புகழை வளர்க்கவும், உலக நாகரிகத்தில் தென்னாட்டுக்குரிய இடத்தை அதற்கு மீட்டும் பெற்றுத்தரவும் பாடுபட வேண்டும். இது சிறு செயல் அன்று. எளிய செயலும் அன்று. நாட்டு மக்கள் அனைவரும் முழு ஆர்வத்துடன் ஒன்றுபட்டு ஒத்துழைத்து நிறைவேற்றவேண்டிய செயல் ஆகும். இதில் ஈடுபட்டு வெற்றிகாண வேண்டுமானால், ஈடுபடுபவரைத் திறம்பட நடத்த வேண்டுமானால், நாம் தென்னாட்டின் இன்றைய சூழ்நிலைகளைச் சரிவர உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நிகழ்காலத்திலேயே, அதன் வருங் கால வளர்ச்சிக்குரிய நற்பண்புகளையும், அவ்வளர்ச்சியைத் தடுக்கக் கூடிய தளர்ச்சிக் கூறுகளையும் அவற்றின் பழமை நோக்கித் துருவிச்சென்று ஆராய்தல்வேண்டும்.

இவ் இருவகைகளிலும் நமக்குப் பேருதவியாக வல்லது தென்னாட்டு வரலாறே. அதைத் தென்னாட்டார் அனைவரும்—ஆடவரும் பெண்டிரும், முதியோரும் இளைஞரும்,—உள்ளதை உள்ளவாறே ஆய்ந்துணர்வது இன்றியமையாதது. சிறப்பாக, வருங்கால உலகின் சிற்பிகளான இளைஞர், நங்கையர், மாணவ மாணவியர், பகுத்தறிவாராய்ச்சிப் பண்புடனும், விருப்பு வெறுப்பற்ற ஒருதலை சாயா நடுநிலைப் பண்புடனும் இத்துறையறிவைக் கற்று விளக்கம் பெறுவதற்கு உரியவர் ஆவர்.

சிந்து வெளிதரும் ஒளி

கி. மு. 3250—2500

அரசியல் வரலாறு, நாகரிகம் பண்பாடு ஆகியவற்றின் வரலாறு, மெய்விளக்க வரலாறு என வரலாறு மூன்று வகைப்படும். மன்னர் பெயர் வரிசைப் பட்டியல், அவர்கள் போர்கள், வெற்றிதோல்விகள், ஆகியவற்றின் தொகுப்பே அரசியல் வரலாருகும். ஒவ்வொரு காலத்திலும் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகள், அவ்வக்கால முன்னேற்றங்கள், வளர்ச்சி தளர்ச்சிப் பண்புகள் ஆகியவற்றை வகுத்துக் காட்டுவது நாகரிகப் பண்பாட்டின் வரலாருகும். நிகழ்ச்சிகள், பண்புகள் ஆகியவற்றைக் காரணகாரியத் தொடர்பு படுத்துவது மெய்விளக்க வரலாருகும். இறந்தகால வரலாறுகொண்டு நிகழ்காலத்தை விளக்குவதும்; வருங்காலத்துக்கான திட்டங்களை வகுத்துரைப்பதும்; ஒரு நாட்டு வரலாற்றுடன் பிறநாட்டு வரலாறுகளை இணைப்பதும்; நாடு கடந்த மனிதஇன வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டுவதும் மெய்விளக்க வரலாறேயாகும்.

அரசியல் வரலாற்றைவிட நாகரிக வரலாறும், நாகரிக வரலாற்றைவிட மெய்விளக்க வரலாறும் சிறந்தவை. ஆயினும் கால வரையறைக்கும், தொடர்ச்சிக்கும் அரசியில் வரலாறே பெரிதும் உதவுவதால் அதுவே இன்றும் அடிப்படை வரலாருக இருக்கிறது.

தென்னாட்டின் இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், பட்டயங்கள், நாணயங்கள் ஆகியவற்றின் ஆராய்ச்சியால் நாம் சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டு வரலாற்றை ஓரளவு தொகுக்க முடிகிறது. அதற்கு முற்பட்ட காலத்தைப் பற்றி நமக்குச் சில மரபுகள் வந்து எட்டியுள்ளன. ஆனால் அவை எந்த அளவுமெய், எந்த அளவு கட்டுக்கதை என்பதை நாம் அறிய முடியவில்லை. மொழியாராய்ச்சி, இன ஆராய்ச்சி, பழம்பொருளாராய்ச்சி ஆகியவையே இவற்றின் மெய்மை பொய்மைகளை விளக்கவும், அவற்றிடையே வரலாற்று ஒளிகாணவும் நமக்குப் பயன்பட்டு வருகின்றன.

குகை மனிதர்

உயிரினங்கள் ஓரறிவு உயிர்முதல் பலபடி உறுப்பமைதியுடைய உயிரினங்கள் ஊடாக முழுநிறைப் பேருயிரான மனிதன்வரை வளர்ச்சியடைந்தன என்று மண்ணூல், உயிர்நூல் ஆகியவற்றால் அறிகிறோம். இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ்நூலாகிய தொல்காப்பியம் இதை இன்னொரு வகையாகக் குறிப்பிடுகிறது. 'ஓரறிவுயிராகிய செடி கொடி இனமுதல் ஆறறிவுயிராகிய மனிதன்வரை இவ்வளர்ச்சி விரிவுற்றது' என்பது தொல்காப்பியர் கோட்பாடு.

மனிதன் தொடக்கத்தில், நூறாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன், விலங்குகளுடன் விலங்காய் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு நாடு, நகர், வீடு கிடையாது. அவன் குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் வாழ்ந்தான். அவனுக்கு ஆடையணி கிடையாது. வெயில் மழைகளிலிருந்தும், குளிர் வெப்பங்களிலிருந்தும் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, அவன் இலைதழைகளையே பயன்படுத்தினான். பயிர்த்தொழிலோ, சமையல் தொழிலோ அந்நாளில் இல்லை.

அவன் தீயைக்கண்டு பயன்படுத்தக் கற்றிருக்கவில்லை. இத்தகைய நாகரிகப் படியை வரலாற்றாசிரியர் குகை மனிதர் காலம் என்பர்.

மனிதனின் மிகச்சிறந்த அறிவுக் கருவியான மொழி இக்காலத்தில் உருவாகவில்லை. அது சைகையாகவும் கூச்சலாகவுமே யிருந்தது. தற்கால மொழிகளில் இக் கூச்சல்களே வியப்பிடைச் சொற்களாக இருக்கின்றன.

இத் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து மனிதன் ஒவ்வொன்றாக நாகரிக சாதனங்களைக் கண்டுபிடித்து முன்னேறினான். அவன் கையாண்ட கருவிகளின் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு, வரலாற்றாசிரியர் இவ் வளர்ச்சியைப் பல காலங்களாக வகுத்துள்ளார்கள். அவை பழங் கற்காலம், புதுக் கற்காலம், செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம், இரும்புக் காலம் என்பவை.

மனிதன் கல்லைத் தேவையான வடிவில் உடைத்து கத்தி, கோடாலி முதலிய கருவிகளை ஆக்கிய காலம் பழங் கற்காலம். இதைச் செப்பம் செய்து உருவாக்கிய காலம் புதுக் கற்காலம். இம்முன்னேற்றங்களுக்குப் பதினாயிரக் கணக்கான ஆண்டுக்காலம் தேவையாயிற்று. அக்காலத் துக்குள் அவன் வாழ்க்கைத் துறையில் வேறுபல கூறு களிலும் வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. உலோகங்களைக் கண்டு பிடித்தபின் அவன் இன்னும் வேகமாக முன்னேறினான். இரும்புக்கால வளர்ச்சியே இன்னும் நடைபெற்று வரு கிறது.

ஐந்திணை

மனித நாகரிக வளர்ச்சியைத் தொல்காப்பியர் இன் னொரு வகையில் வகுத்துக் காட்டுகிறார். மனித வாழ்க் கைப் பண்புகள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான நிலத்தின் இயல்புக்கேற்ப ஐந்திணைகளாக வகுக்கப்பட்டன. அவை மலைப் பகுதி, காட்டுப் பகுதி, பாலைவனம், ஆற்றுவெளி, கடற்கரை ஆகியவையே. குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்து மலர்ப் பெயர்களே திணைப்பெயர் களாக அமைந்தன.

மனித நாகரிகம் தொடங்கியது மலைப் பகுதியிலேயே. குகையிலே குடிவாழ்வின் வித்தான குடும்ப வாழ்வு தொடங்கிற்று. மக்கள் இங்கே குறவர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் தொழில் வேட்டையாடுதல். நரிப்பல், புலிப் பல், நிறக்கற்கள் முதலியன இப்பருவத்தில் அணிகலன்க ளாக வழங்கின. இறைச்சியும், கிழங்கும், தீக்கல்லால் எழுப்பப்பட்ட தீயில் சுட்டு உணவாக உண்ணப்பட்டன.

காட்டுநிலம் அல்லது முல்லைத் திணையிலே மனிதன் நாடோடியாக வாழ்க்கை தொடங்கினான். நாடோடிக் குழுக்கள் அல்லது சாத்துக்கள் நாளடைவில் குலங்களாய் சமூகத்தின் வித்தாயின. இப்பருவத்தில் மனிதன் ஆடு மாடு முதலியவற்றைப் பழக்கி, உணவுதரவும் சுமைதூக்க வும் பயன்படுத்தினான். அவன் அங்கங்கே குடிசைகள் கட்டி வாழ்ந்து அக்குடிசைகளை அடிக்கடி தூக்கிச்சென்

ளுன். தினை அரிசி, மூங்கிலரிசி ஆகியவற்றை அவன் வாரி வந்து சமைத்து உண்டான்.

மனிதனின் முதன் முதல் செல்வம் மாடு. தமிழில் மாடு என்ற சொல் எருது, செல்வம் என்ற இருபொருளும் உடையது. இலத்தீன் முதலிய பிற மொழிகளிலும் * இவ்விரு பொருளும் ஒரு சொல்லில் அமைந்துள்ளன.

முல்லை நில மக்கள் ஆயர் எனப்பட்டனர். பெரிய மந்தையையுடையவன் தலைவன் ஆனுன். ஆயன், ஐயன் என்ற பெயர்கள் தமிழில் தலைவன் என்று பொருள்படும். அத்துடன் தமிழில் 'கோ' என்னும் பெயர் பசுவையும் அரசனையும், 'கோன்' என்பது மாடு மேய்ப்பவனையும் அரசனையும் குறிக்கும். முதல் முதல் அரசு ஏற்பட்டது இந்நிலத்திலேயே என்பதை இது காட்டுகிறது. 'கோ' இருந்த மனையே கோட்டை ஆயிற்று. பிற்காலத்திலும் அரசன் மனை அரண்மனை அதாவது கோட்டை வீடு எனப் பெயர் பெற்றது காணலாம். கோயில் என்ற சொல் அரசன் மனையையும் கடவுள் வழிபாட்டு இடத்தையும் ஒருங்கே குறிக்கிறது. அரசியல் வாழ்வைப்போலவே சமய வாழ்வும் இந்த நாகரிகப் படியிலேயே தோன்றி வளர்ந்தது.

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தவர் எயினர், மறவர் எனப பட்டனர். இந்நிலம் நில அடிப்படையில் மனித நாகரிகத்துக்குப் பயன்படவில்லை. அது வழிப்பறிக்குரிய இடமாயிருந்தது! ஆனுல் மறவர் படிப்படியாக அரசர்களைச் சார்ந்து அவர்கள் படையில் வீரர்களாகி அரசு காத்தனர். தமிழர்களை முதல் பேரரசர் ஆக்கியவர்கள் இந்த மறவர்களேயாவர். நெய்தல் நிலத்திலுள்ள பரதவர் அவர்களைக் கடற் பேரரசராக்க உதவினர்.

நகர் நாடு

ஆற்று வெளியிலேயே மனித நாகரிகம் முழு வளர்ச்சியடைந்தது. உழவு (வேளாண்மை) இதன் தலைத் தொழிலாயிற்று. இதில் வாழ்ந்தவர் வேளாளர் எனப்பட்டனர்.

---

* இலத்தீனில் பெகு (Pecu) ஆனினத்தையும் பணத்தையும் குறிக்கும்.

மனித சமுதாயத்தில் குடியாட்சி பிறந்த நிலம் இதுவே. வேள் என்ற சொல் தமிழில் முடிசூடா மன்னனைக் குறிக்கும். இதே சொல்லுக்குப் படைவீரர், வணிகர், தொழிலாளர், கடவுள், கடவுள் வழிபாடு என்ற பொருள்களும் உண்டு. இதற்கேற்ப இந்நிலத்தில் வேளாளரிடையே அந்தணர், அரசர் அல்லது வீரர், வணிகர், உழவர் ஆகிய மூல வகுப்புக்களும், பல கலைத் தொழில்களும், தொழில்களுக்கு உரிய கிளை வகுப்புக்களும் தோன்றின. குடியுரிமை மன்னரின் தலைவராக, முடியுரிமை மன்னரும் ஏற்பட்டனர். இம்மன்னர் ஆண்ட பேரூர் அல்லது நகரமும், கோட்டையும், அதைச் சார்ந்த சிற்றூர்களும், மலையும், காடும், ஆறும், கடற்கரையும் சேர்ந்து ஒரு நாடு ஆயின. இத்தொடக்கக் காலநாட்டை மேனாட்டு வரலாற்று நூலாசிரியர்* 'நகர் நாடு' என்பர்.

கடற்கரைப் பகுதி அல்லது நெய்தல் நிலம் முதலில் நாகரிகத்தில் பிற்பட்டே இருந்தது. இதிலுள்ள மக்கள் பரதவர் எனப்பட்டனர். மீன், உப்பு, சங்கு, முத்து ஆகிய கடல் வளத்தாலும், கடல் கடந்த வாணிகத்தாலும் இப்பகுதி விரைவில் ஆற்று நிலத்துடன் நாகரிகத்தில் போட்டியிட்டது. துறைமுக நகரங்கள் தமிழில் பட்டினங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன.

தமிழகத்தில் மட்டுமன்றித் தென்னுடெங்கும், அதற்கப்பாலும், பட்டினம் என்ற தமிழினப் பெயர் இன்றும் காணப்படுகின்றது. மன்னரோடொப்பச்செல்வம் திரட்டிய வணிக மன்னர் இப்பட்டினங்களில் வேயாமாடங்கள் அல்லது காரை வீடுகள் கட்டி இன்பவாழ்வு வாழ்ந்தனர். பல நாடு கண்ட வணிக அறிஞர், 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற பெருமித உணர்வுடன் வாழ்ந்தனர்.

தமிழில் நகர் அல்லது மருதநிலப் பேரூரில் வளர்ந்த பண்பாடே நாகரிகம் எனப்பட்டது. ஆயினும் நகரநாகரிகம் தாண்டிப் பட்டின நாகரிகம் நாடு கடந்த உலகப் பண்பாக வளர்ந்தது. தமிழர் நாகரிகத்துக்கு அடிப்படையான பண்பு இவ்வுலகப் பண்பேயாகும்.

---

* City State.

கற்காலம்

உலக முழுவதும் நாகரிகம் ஒரே சமகால வளர்ச்சியாக வளரவுமில்லை, ஒரே தொடர்ந்த வளர்ச்சியாக அமையவுமில்லை. உலக நாகரிகத் தொடர்பற்ற ஒதுக்கிடங்களில்—பொதுவாக மலைக்குடியினரிடையிலும், சிறப்பாக வடதுருவப் பகுதியிலும், ஆபிரிக்க ஆஸ்திரேலியப் பகுதிகளிலும்—குகை மனித நாகரிகம், கற்கால நாகரிகம் ஆகிய நிலைகளிலுள்ள மக்கள் இன்றும் வாழ்கின்றனர். வரலாற்றிலும் தென் ஐரோப்பா, நடுஉலகு, தென்னாடு ஆகிய இடங்களில் நாகரிகம் சிறந்திருந்த காலங்களில், வட ஐரோப்பாவும், வடஉலகும் நாடோடி மக்களின் வேட்டைக் காடுகளாயிருந்தன, கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில் இந் நாடோடி மக்கள் நாகரிக உலகின்மீது பரந்து தாக்கினர், பண்டைய நாகரிக ஒளி மங்கி மறுகிற்று. கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டு முதல் 15-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இக் காலத்தை நாம் **இடை இருள் காலம்** என்கிறோம்.

சென்ற ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குள் உலகில்—சிறப்பாக மேனாட்டில்—நாகரிகம் மீண்டும் மறுமலர்ச்சி அடைந்து வருகிறது. இடைக்கால இருள் கடந்து பழங்கால நாகரிக ஒளியின் ஊற்றைத் தற்காலத்துக்குக் கொண்டுவரப் பாலமாயிருந்த நாகரிகங்கள் கிரேக்க உரோம நாகரிகங்களும், தென்னாட்டு நாகரிகமுமே யாகும். கிரேக்க உரோம நாகரிகங்கள் மேனாட்டுக்கு ஒளிதந்தன. தென்னாடு கீழ்திசையில் சிந்து கங்கை சமவெளி வாயிலாக இதுவரை ஒளி வீசியுள்ளது; நேரடியாக இன்னும் ஒளி வீச இருக்கிறது என்னலாம்.

பழங்கற்கால மனிதன் நாகரிகம் தென்னாட்டில் கி. மு. 40,000-வது ஆண்டுக் காலத்துக்குரியது என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது அது 42,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. தென்னாடு முழுவதும்—சிறப்பாகக் கடப்பை, கர்னூல் பகுதிகளிலும் அதன் தெற்கிலும்—அதன் சின்னங்களை நாம் காண்கிறோம். அதே சமயம் தென்னாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள சிந்து கங்கை சமவெளியில் நாம் அவற்றை அவ்வளவாகக் காணமுடியவில்லை. ஆனால் புதுக் கற்காலச் சின்னங்கள் தென்னாட்டிலும் சிந்து கங்கை வெளி

யிலும் ஒரேபடியாகக் காணக் கிடக்கின்றன. இதனால், பழங் கற்காலத்தில் மனித நாகரிகம் தென்னாட்டிலேயே தோன்றி வளர்ந்தது என்றும், புதுக் கற்காலத்தில் அது தென்னாட்டின் வடஎல்லை தாண்டி இமயமலைவரை ஒரே பரப்பாகப் பரந்து விரிவுற்றது என்றும் அறிகிறோம்.

இன்று தென்னாட்டில் காணப்படாத பல விலங்கினங்களும், உலகிலேயே இக்காலத்தில் மரபற்று அழிந்து போன விலங்குகளும் பழங்கற் காலத்தில் தென்னாட்டில் இருந்திருக்கவேண்டும். விந்தியமலைப் பகுதிகளில் நமக்கு இவற்றின் எலும்புக் கூடுகள் அகப்படுகின்றன. இவ் வெலும்புகளின் அருகாமையிலேயே குகை மனிதன் அல்லது பழங் கற்கால மனிதன் கரித்துண்டு கொண்டு வரைந்த இவ்விலங்குகளின் கல்லாச் சித்திரங்கள் தென்படுகின்றன. இவற்றுள் மரபற்றுப்போன காண்டா மிருகம் போன்ற விலங்கு, *'பைம்மா', மான், குதிரை, யானை, ஆகியவற்றின் வேட்டைக் காட்சிகள் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

கடப்பையிலும் கர்னூலிலும் உள்ள பழங் கற்காலக் கருவிகள் அவ்விடத்திலுள்ள பாறை வகைகளிலிருந்தே உருவாக்கப் பட்டுள்ளன.

தென்னாட்டில் பழங்கற் காலத்திலிருந்து புதுக் கற்கால நாகரிகமும், புதுக்கற்காலத்திலிருந்து செம்பு, வெண்கல, இரும்புக்கால நாகரிகங்களும் உலகின் மற்றப் பகுதிகளைத் தாண்டி மிகவிரைந்து வளர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. ஏனென்றால் பழங்கற்காலக் கருவிகளையடுத்துப் புதுக் கற்காலக் கருவிகள் அகப்படுகின்றன. அத்துடன் புதுக் கற்காலக் கருவிகளுடனே, ஆனால் அரும் பொருள்களாக, செம்பு வெண்கலக் கருவிகளும் பொன், வெள்ளி அணிகலன்களும், சில சில இடங்களில் இரும்புக் கருவிகளும்கூடக் கிடைக்கின்றன. புதுக்கற் காலத்திலேயே இவ்வுலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டும், இவை போதிய அளவில் நாகரிக உலகெங்கும் கிடைக்க வில்லை என்பதை இது சுட்டிக் காட்டுகிறது.

---

* கங்காரு (Kangaroo) இன்று ஆஸ்திரேலியாவில் காணப்படுகிற விலங்கு.

தவிர, புதுக் கற்காலத்திலேயே, கல்லால் செய்த நெசவுக் கருவிகளை நாம் தமிழகத்தில் கண்டெடுத்திருக் கிறோம். நாகரிக மனித உலகின் கனவுக் கெட்டாத இத் தொல் பழம் பண்டைக் காலத்திலேயே, தமிழர் பருத்தி யின் பயன் அறிந்து, பஞ்செடுத்து, நூல்நூற்று, நெய்யக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை இதனால் அறிகி றோம். இது வியப்பினும் வியப்பே யாகும்! ஐரோப்பியர் பஞ்சை அறிவதற்குக் குறைந்தது பதினாயிரம் ஆண்டு கட்குமுன்னே தமிழர் அதை அறிந்து பயன்படுத்தி யிருந் தனர்.

பழங் கற்காலத்தில் மனிதன் உயிர்நீத்த தன் இனத்தவர் உடல் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. கற் களைச் செப்பம் செய்யும் அறிவு அவனுக்கு இன உணர் வையும் இனப்பற்றையும் உண்டுபண்ணி யிருந்தது. ஆகவே அவன் இறந்த உடலைப் புதைத்து, அக்குழியை நாய்நரிகள் கிளறாமலிருப்பதற்காக, அதன்மீது கற்குவி யல்களைக் குவித்து வைத்தான். சில இடங்களில் கும்பிடு வடிவிலும், தலைகவிழ் பகரவடிவிலும் [1]கல்தாங்கிகள் அமைத்தான். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் அவன் இவற் றுடன் அமையவில்லை. உடலை அவன் [2]புதைதாழிகளில் அடக்கம் செய்தான்.

பழங் கற்காலத்திலேயே மனிதன் தீக்கல்லைக் கண்டு, தீ உண்டுபண்ணக் கற்றிருக்க வேண்டும். பின்னாட்களில் தீயுமிழ் மரங்கண்டு தீக்கடைகோலும் வழங்கியிருக்கலாம். இவற்றின் மூலம் அவன் சமைத்துண்டதுடன், தனக்கு வேண்டிய பாண்டங்களையும் களிமண்ணால் செய்யக் கற் றிருக்கவேண்டும், புதுக் கற்காலத்தில் தென்னாட்டினர் செய்த அழகிய கலை வேலைப்பாடமைந்த மட்பாண்டங் களையும், மரச்சீப்பு, எலும்பு ஊசி முதலிய கருவிகளையும் நாம் புதை தாழிகளிலும், அவற்றினருகிலும் காண் கிறோம்.

தாழிகளுடன் கோலாப்பூரிலும் மிஸ்ரப்பூரிலும் கண் டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் மிக உயர்ந்த கலைப்

[1] Dolmens, Cromlechs. [2] Urns.

பண்பாடு உடையவை. சென்னை, மைசூர், ஹைதராபாது, பம்பாய் ஆகிய இடங்களில் இரும்புக் கருவிகள் கூட அகப்படுகின்றன. மிகப் பழமை வாய்ந்த, முக்கியத்துவம் பொருந்திய ஈமத் தாழிகள் பல்லாவரம், செங்கற்பட்டு, நெல்லூர், ஆர்க்காடு, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய இடங்களில் மிகப் பெரிய அளவில் காணப்படுகின்றது. புதுக்கோட்டை இத்தகைய பொருள்களுக்கு ஒரு காட்சிக் கூடமாகவே இலங்குகின்றது.

புதுக் கற்காலத் தென்னாட்டு நாகரிகம் சிந்து கங்கை வெளி எங்கும் பரந்து, சிந்து வெளி நாகரிகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புகளும் ஒப்புமைகளும் உடையதாயிருந்தது.

கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தில் செட்டிப் பாளையத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆட்டுவடிவமுடைய மூடி வாய்ந்த கோப்பை, பாரசீகத்தில் லூரிஸ்தானில் கண்டெடுக்கப்பட்டவற்றுக்கு இனமாயிருக்கிறது. பல்லாவரத்தில் மணல் கலந்த களிமண்ணால் செய்யப்பெற்ற குறுங்கால் மனித உருவம், ஈராக் நாட்டிலுள்ள பாக்தாது நகரிலும் அகப்பட்டுள்ளது. மதுரையில் கிடைத்துள்ள சுவத்திகா வடிவப் பொருள்களும், குறுங்கால் பாண்டங்களும் மேலை ஆசியாவிலுள்ள திராய் நகரில் கண்டெடுக்கப்பட்டவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. சேலத்திலுள்ள குடிசை வடிவத் தாழிகள் கூர்ச்சரத்திலும் உள்ளன.

சேலத்தில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் அழகிய சிவப்பு வண்ணத்தில் ஒரு மங்கையின் வடிவம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. அவள் கூந்தல் பின்னிச் சுருள்களாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. சுருள்களை இறுகப் பற்றி நிறுத்தும்படி சுருள் ஊசிகள் குத்திவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குண்டுக் கல்லில் மரச்சீப்பும், கிருஷ்ணாவில் சித்திரம் தீட்டப்பட்ட குதிரும், களிமண் காப்பும், கர்னூலில் தாயித்துக்களும், ஹைதராபாத்தில் களிமண் நாகங்களும் உள்ளன. மைசூரில் கல்லாலான தாழிகளும், வழிபாட்டு மண்டபமும், கடப்பை, பெல்லாரி, அனந்தப்பூர் மாவட்டங்களில் கல்லுளி, சுத்தி ஆகியவையும் அகப்படுகின்றன. புதுக்கோட்டையில் ஒருபுறம் இரும்புக் கருவிகளும் மறு

புறம் எலும்பும் உள்ள இரு சிறைத் தாழிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சிந்து வெளி நாகரிகம்

தென்னாட்டு நாகரிகத்தின் பழமைக்கு ஒரு அளவு கோலாகவும், அதன் பெருமைக்கு ஒரு உரைகல்லாகவும் சிந்து வெளி நாகரிகம் திகழ்கிறது.

கிழக்குப் பஞ்சாபில் ஹராப்பாவில் 1920 முதலும், சிந்து மாகாணத்தில் மோகஞ்சதரோவில் 1922 முதலும் புதையுண்ட இரண்டு பழைய நகரங்கள் அகழ்ந்து காணப்பட்டன. மோகஞ்சதரோவில் நகரங்களை மூடியிருந்த மண் மேட்டினுச்சியில் ஒரு புத்த தூபி நிற்கின்றது. இதன் பாழடைந்த அடித்தளங்களில் இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நாணயங்கள் அகப்படுகின்றன. மோகஞ்சதரோவின் பழமையை இது சுட்டிக்காட்டிற்று. அகழ்ந்த பின் இன்னும் பல்லாயிர ஆண்டு பழமை உணரப்பட்டது. ஹராப்பாவில் ஒன்றன் கீழ் ஒன்ருக எட்டு அடுக்கான நகரங்களும், மோகஞ்சதரோவில் ஏழு அடுக்கான நகரங்களும் காணப்பட்டன. அவற்றில் கிடைத்த சின்னங்களால் அந்நாகரிகம் மெசெபொட்டேமியாவிலுள்ள சுமேர், ஏலம் நாகரிகங்களுடன் தொடர்புடையதென்றும், அந்நகர்களின் சில அடுக்குகள் அவற்றுடன் சமகால வாழ்வுடையன என்றும் அறியப்பட்டது. அடுக்குகள் சமகால எல்லை கடந்து இன்னும் கீழே செல்கின்றன. ஆகவே இவ்வகழ்வுஆராய்ச்சி மூலம் இந்நாகரிகம் எகிப்திய சுமேரிய நாகரிகங்களைவிடப் பழமையானதென்றும், அவற்றைக் காட்டிலும் பலவகை முன்னேற்றங்களை உடையதென்றும் நாம் அறிகிரும். அகழ்ந்த பகுதி பத்தில் ஒரு பங்கேயாளுலும், அந்த அளவிலேயே அது கி. மு. 3250-க்கு முன்னிருந்து கி. மு. 2500 வரை நிலவியிருக்க வேண்டுமென்றும் கி. மு. 2500-க்குப் பின் எக்காரணத்தாலோ திடுமென அழிவெய்தி யிருக்கவேண்டுமென்றும் அறிய முடிகிறது.

சிந்து வெளியின் நகரமைப்பும், மக்கள் வாழ்க்கைத் திட்டமும் கலைச்சிறப்பும் தற்கால அறிஞர்களைத் திகைப்

படையச் செய்கின்றன. கருவி வகையில் அது புதுக் கற்காலங் கடந்து உலோக காலத்தில் புகுந்த நாகரிகமா யிருந்தாலும், பண்பாட்டு வகையிலும் மற்றெல்லாத் துறைகளிலும் கிட்டத்தட்ட முழுநிறை முதிர்ச்சி அடைந் திருந்தது. அது முற்கால நாகரிகங்களைத் தாண்டி, மேற் சென்றிருந்தது மட்டுமல்ல; இக்கால நாகரிகங்களுக்குக் கூடப் பல வகைகளில் வழிகாட்டுவதாய் இருக்கிறது. பண்டை நாகரிகங்கள் பலவற்றிலும்—இக்கால நாகரிகங் கள் பெரும்பாலானவற்றிலும்கூட—மனித இனத்தின் பொருளும், நேரமும், அறிவும் பேரளவில் கடவுளர்க்குக் கோவில் கட்டுவதிலும், மன்னர் இளங்கோக்களுக்கு மாளிகைகள் கட்டுவதிலுமே செலவழிக்கப்பட்டிருப்பது காண்கிறோம். ஆனால் சிந்து வெளியின் நிலை இதற்கு நேர்மாறானது. அதன் மிகச் சிறந்த கட்டிடங்கள் நகரப் பொது மக்களுக்கு உரியவையும், தொழிலாளருக்குரியவை யுமே யாகும். வடிநீர் வசதி, சாக்கடை வசதி ஆகிய உடல் நல வாய்ப்புடைய தெருக்கள், காற்றோட்டமும் உடல்நல வாய்ப்பும் மிக்க வீடுகள், வீடுதோறும் கிணறுகள், மலம் கழி விடுதிகள், குளிப்பறைகள், நகரங்களில் இடத்துக் கிடம் பூம்பொழில்கள் முதலிய சிறப்புக்கள் சென்னை போன்ற இக்கால நகர்களுக்கும் முன்மாதிரிகளாய் அமை கின்றன. சென்னையில் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் வீட்டுக்கு வீடு பொருத்தப்பட்ட குப்பைத்தொட்டி முறை மோகஞ்ச தரோவில் 5000 ஆண்டுகட்கு முன்பே நீடித்து நடை பெற்ற ஒன்றாகும். அந்நகர்களின் உடல்நல வாய்ப்புத் திட்டங்கள் இன்று அவற்றை அகழ்ந்தாராயும் தொழி லாளருக்குக்கூடப் பயனளிக்கின்றனவாம்!

கி.பி.முதலாவது அல்லது இரண்டாவது நூற்றாண் டுகளில் உரோமர் செங்கல்களால் வீடுகளும் தெருக்களும் அமைத்தனர். உலகில் முதல்முதல் செங்கல்களைக் கண்டு வழங்கியவர்கள் அவர்களே என்று அணிமைக்காலம் வரையில் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் சிந்துவெளி மக்கள் உரோமர்களுக்குக் குறைந்தது 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பலவகைப்பட்ட சுட்ட செங்கல், பச்சைச் செங்கல் களைப் பயன்படுத்தினர்! வீடுகளின் சுவர்களுக்கு மட்டு

மன்றித் தளங்களுக்கும், வடிகால்களின் பக்கங்களுக்கும் அவர்கள் செங்கல்களை வழங்கியிருந்தனர். மிகப் பெரும் பாலான வீடுகள் காரைவீடுகள் அல்லது வேயாமாடங் களாகவே இருந்ததால், மேல்தளங்களும் செங்கல் களாலேயே அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

தொழிலாளர் இல்லங்கள் இரண்டு வரிசைகளாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. இரு வரிசைகளுக்கிடையிலும் ஓர் இடைவழி விடப்பட்டிருந்தது. இந்த இடைவழி இரு புறத்திலும் இரண்டு தெருக்களில் சென்று கலப்பதா யிருந்தது. ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் மூன்று அறை களும் ஒரு முற்றமும் இருந்தன. இதுபோன்ற தொழி லாளர் குடியிருப்புக்கள் பண்டை நாளில் எகிப்தில் முதல் முதல் டெல்எல்எமரா என்ற இடத்தில் மட்டுமே இருந் ததாக அறிகிறோம். ஆனால் எகிப்தில் இரு வரிசைகள் கிடையாது. முற்றமும் கிடையாது. மேலும் எகிப்தில் அவை முதல் முதல் கி. மு. 2000-லேயே கட்டித்தரப் பட்டன. மோகஞ்சதரோவிலோ, அவை கி. மு. 2500-க்கு முன்பே காணப்படுகின்றன. மோகஞ்சதரோ இங்ஙனம் காலத்தினால் முந்தியதாயிருப்பதுடன், தொழிலாளர் உடல்நல வாய்ப்புத் திட்டங்களில் எந்நாட்டுக்கும் மேம் பட்டதாகவும் அமைந்திருந்தது.

சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுகளாக தென்னாட்டு நாகரிகமும் கீழ்நாட்டு நாகரிகங்களும் பெரிதும் கிராம நாகரிகங்களாகவும், விவசாய நாகரிகங்களாகவுமே இருந்து வருகின்றன. ஆனால் தொல்பழங்காலத்துக்குரிய இவற் றின் மூலமுதலான சிந்துவெளி நாகரிகம் இக்கால ஐரோப் பிய அமெரிக்க நாகரிகங்கள் போலவே நகர் சார்ந்த நாகரிக மாகவும், வாணிகமும் கைத்தொழிலும் பேரளவில் சிறந் திருந்த நாகரிகமாகவுமே இருக்கக்காண்கிறோம். சிந்து வெளி மக்கள் அன்று உள்நாட்டில் தமிழகத்துடனும், கங்கை வெளியுடனும், வெளியுலகில் பாரசிகம், மெசெ பொட்டேமியா, எகிப்து முதலிய நாடுகளுடனும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

அக்கேடிய நாட்டில் சிந்துவெளி மக்களின் ஒரு வணிகக் குடியேற்றமே இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. 'கைத்தொழிலாளரும் வணிகரும் சிந்துவெளியிலிருந்து சென்று தைக்ரிஸ், யூப்பிரட்டிஸ் ஆற்றோரங்களில் உள்ள வணிகக் களங்களில் தங்கள் சரக்குகளை நேரடியாக விற்பனை செய்தார்கள். இதுபோல சுமேரியக் கலை நுட்பங்களும், மெசெபொட்டேமியாவிலுள்ள நாள் ஒப்பனைப்பொருளகளும் முத்திரைகளும் சிந்துவெளியில் பின்பற்றப்பட்டன. இருதிசைகளுக்கும் இடையிலுள்ள வாணிகம் இன்பப் பொருள்கள், மூலப்பொருள்கள் ஆகியவற்றுடன் நிற்கவில்லை. சிந்து ஆற்றுவழியாகக் கடலிலிருந்து கொண்டுவந்த மீன்கள் நாள்தோறும் சிந்துவெளி மக்களின் உணவு மேடையில் வந்து காத்திருந்தன. 'வரலாற்றில் நிகழ்ந்தவை' என்ற கவர்ச்சிகரமான பெயருடைய ஏட்டில் * **கார்டன்சைல்டு** என்ற ஆசிரியர் தரும் விவரங்கள் இவை.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் வியத்தகு கூறுகளைத் தொகுத்து † 'நான் புதிதாகக்கண்ட இந்தியா' என்ற நூலில் இந்தியக்கூட்டுறவின் தொடக்க முதல்வரானபண்டித **ஜவஹர்லால் நேஹ்ரு** கூறுவதாவது: 'சிந்துவெளி நாகரிகம் மிகவும் உயர் சிறப்புடையது, அந்நிலையை அது அடையப் பல்லாயிர ஆண்டு சென்றிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதில் மிகவும் வியப்புக்குரிய செய்தி ஒன்று உண்டு. அது யாதெனில், இந்நாகரிகம் முற்றிலும் சமயச் சார்பு அற்றதாக இருப்பதுதான். சிந்துவெளியில் சமயவாழ்வு இல்லை என்று இதனால் ஏற்படாது. ஆனால் அது மக்கள் வாழ்வில் ஒரு கூறாக இருந்தது. இன்றைய கீழ்நாட்டுச் சமய வாழ்வைப்போல அது அவ்வாழ்வையே விழுங்கி வளர்வதாயில்லை. அத்துடன் சமயத்துறையில் மட்டுமன்றி, எல்லாத் துறைகளிலுமே, அது இந்நாட்டு நாகரிகத்தின் மூலக் கருமுதல் ஆகும்.'

---

* Gordon Child.

† Discovery of India by Pandit Jawaharlal Nehru.

சிந்துவெளி நாகரிகம் வெளி உலகுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் ஒப்புமையும் உடையது. ஆனால் அது வெளி உலகிலிருந்து வந்த நாகரிகம் அன்று. ஏனெனில் அது வெளி உலகிலுள்ள மற்ற எல்லாத் தொல்பழங்கால நாகரிகங்களுக்கும் முற்பட்டு, அவை எல்லாவற்றையும்விடப் பல வகையில் சிறந்ததாயிருந்தது. அத்துடன் அதன் பல கூறுகளும் கீழ்த்திசை வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்ததாகவும், அதன் மூலதளமான தென்னாட்டு வாழ்வுடன் தனிச் சிறப்பான தொடர்புகள் உடையதாகவும் இருக்கிறது.

சிந்துவெளி நாகரிகத்துடன் எகிப்து, மெசெபொட்டேமியா போன்ற தொல்பழ நாகரிகங்களை ஒப்பிட்டு *சர் ஜான் மார்ஷல் என்பவர் வகுத்துரைக்கும் அதன் சிறப்புக் கூறுகள் வருமாறு :

'சிந்து வெளிக்கன்றி வேறெந்தப் பழங்கால நாகரிகங்களுக்கும் உரியன அல்லாத கூறுகள் பல. சிந்து வெளி மக்களின் சமய வாழ்வில் பல நாட்டு மக்கள் சமயக் கூறுகளின் ஒப்புமைகளைக் காணலாம். ஆனால் இது பழங்கால நாகரிகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உரிய பொதுப் பண்பே தவிர வேறன்று. அவ்வாழ்வை ஒரே முழுவாழ்வாக நோக்கினால், அது பேரளவில் இன்றைய இந்நாட்டு மக்களின் சமயவாழ்வுடன் இணைப்புடைய கருமுதல் நிலையாகவே காணப்படுகிறது. வேறு எந்த நாட்டுச் சமய வாழ்வுடனும் அதை இணைக்க முடியாது.

'சிந்துவெளியின் கலைப்பண்புக்கு ஈடாக, அதனோடொத்த, அல்லது அதனை அடுத்த பழமையுடைய எந்த நாட்டின் கலையையும் கூறமுடியாது. களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட செம்மறியாடு, நாய், முத்திரைகளில் செதுக்கப் பட்டுள்ள குறுங்கொம்புடைய நெடுந்திமில் எருதுகள் ஆகியவை மறைந்த இந்நாகரிகத்தின் ஒப்பற்ற கலைச் செல்வங்கள். அவற்றின் உருவமைதியும் வடிவழகும் என்றும் எந்நாட்டுக்கும் பெருமை தருவன. கலையுலகில் கிரேக்கரின் கலைப்பண்புகள் தவிர வேறு எவையும்

* Shi John Marshall.

ஹரப்பாவில் கிடைத்துள்ள இரண்டு மனித உருவங்களுக்குச் சரிநிகராகப் போட்டியிட்டு நிற்கமாட்டா!'

தென்னாட்டுடன் சிந்துவெளியைப் பிணைக்கும் மற்றொரு செய்தி அதன் நெசவுத் தொழிலாகும். கம்பிளியும் அன்று வழங்கப்பட்டதாயினும், பருத்தியே பேரளவில் நூற்று நெய்து ஆடையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. உலகில் வேறெந்நாட்டிலும் அன்று பருத்தி, நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்படவில்லை. சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திற்குப்பின் 2000 அல்லது 3000 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரே அது வெளியுலகில் பரவத் தொடங்கிற்று!

எகிப்திலோ மெசெபொட்டேமியாவிலோ, பிற்கால கிரீசிலோ, உரோமிலோ கூட மோகஞ்சதரோ நகர வாழ்க்கையிலிருந்த நகரமைப்பையோ, நகராட்சித் திட்டத்தையோ, உடல்நல வசதிகளையோ காணமுடியாது. அதன் வீடுகளுக்குச் சமமான மனைகளைப் பல்லாயிர ஆண்டுக்குப் பின் ஐரோப்பாவில் கூட வெனிஸ், வீயன்னு ஆகிய வாணிக நகரங்களில் மட்டுமே காணக்கூடும். இங்கும், மோகஞ்சதரோவின் குளிப்பறை, மலங்கழி விடுதி, வடிகால் வசதி ஆகியவற்றுக்கு ஈடுகாண்பது அரிது.

தென்னாட்டிலும் தமிழகத்திலும் சிந்துவெளி நாகரிகச் சின்னத்துடன் ஒத்த சின்னங்கள் ஏராளமாக அகப்படுகின்றன. சிந்துவெளியிலுள்ள முத்திரைகளின் மூலம் நாம் சிந்துவெளியில் எழுத்துமுறை இருந்தது என்று அறிகிறோம். இவை சித்திரங்களால் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களின் வழிவந்த வடிவெழுத்துக்களாயுள்ளன. மீன் வடிவம் எழுத்துக்களின் அடிப்படை வடிவாயிருக்கிறது. இவ்வெழுத்து முறையே தென்னாட்டிலுள்ள பழந்தமிழ் அல்லது வட்டெழுத்துக்கும் மற்ற எழுத்து முறைகளுக்கும் பிராமி முதலிய வட புல எழுத்துக்களுக்கும் கருமூலம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

சிந்து எழுத்துக்கள் இன்னும் தெளிவாக இனமறியப் படவில்லை. ஆனால் சிந்துவெளிமொழி திராவிடமொழிகளுடன் தொடர்புடையது என்றும், தமிழுக்கும் பழந்

கன்னடத்துக்கும் மிகவும் அணித்தாயுள்ளது என்றும ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். முத்திரைகளில் பல தமிழ்ச் சொற்களும் சில தமிழ்க் குறட்பாக்களும் கூடக் காணப்படுவதாக அறிஞர் திருத்தந்தை ஹீராஸ் கூறு கிறார். கார்முகில், மழை, மீனவர், குரங்கர், வேலூர் ஆகிய சொற்களும்; மூன்கண் (முக்கண்ணன்) பேரான் (பெரிய ஏறு அல்லது உயிர்) எண்ணன் (எண்குணத்தான்) என்ற சிவன் பெயர்களும், கோண்டர்களிடையே இன்னும் வழங் கும் மூனுதயது (மூன்று கம்பிளிகள் இன்றியமையாத குளிர்காலம்) என்ற சொல்லும் அவர்கண்ட தமிழ அல் லது தமிழினச் சொற்களுட் சில. சிந்துவெளி எழுத்துக் கள் கொண்ட நாணயங்கள் தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ளன.

மொழியைப் போலவே சமய வாழ்வு, நாகரிகம், கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றிலும் சிந்துவெளி பெரிதும் தென்னாட்டையும் தமிழகத்தையும் நினைவூட்டுவ தாயுள்ளது. இறந்தவரைப் புதைத்தல், சமயச் சார்பற்ற நாகரிகம், தொழில் வாணிகச் சிறப்பு, நகரவாழ்வு, உயர் இன்பவாழ்க்கைப் பொருள்கள், திட்டமிட்ட நகரமைப்பு ஆகியவைகளில் சங்க இலக்கிய காலத் தமிழகத்துக்குச் சிந்துவெளி மிக அணுக்கத் தொடர்புடையது. இவை எல்லாவற்றிலும் சிந்துவெளி நாகரிகத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்துக்குரிய வேத நாகரிகம் வேறுபட்டது ஆகும்.

இன்றைய தென்னாட்டு நாகரிகத்தின் தனிச்சிறப்புக் குரிய கூறுகளுள் ஒன்று தெப்பக்குள அமைப்பு ஆகும். மோகஞ்சதரோவின் அரண்மனையடுத்த செய்குளம் பேரள வில் தென்னாட்டுத் தெப்பக்குளங்களை நினைவூட்டுவதா யுள்ளது. அதன் அமைப்பு இன்றைய அமைப்பாண்மை வல்லுநருக்குக்கூட வியப்பூட்டுகின்றது. நீர்த்தேக்க எல்லையிலேயே அது 40 அடி நீளம் 23 அடி அகலம் உடை யது. சுற்றிலும் நீர் எல்லைவரைப் படிக்கட்டுகளும் $4\frac{1}{2}$ அடி, 7 அடி திண்ணம் உள்ள இரு மதில்களும் உள்ளன. மதில் களினிடையிலும மதில் முகட்டிலும் அகலமான சுற்றுப் பாதைகள் உள்ளன. செய்குளத்தின் அடித்தளம் வழ

வழுப்பாக இழைக்கப்பட்ட செங்கல்லால் பாவப்பட்டு நிலக்கிலால் தற்கால சிமிட்டிப் பூச்சுப்போலத் தோன்றும்படி பூசப்பட்டுள்ளது. அடித்தளத்தில் நீர் ஊறித் தண்ணீர் கெட்டுவிடாமலிருப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்வேற்பாடு இன்றளவும் நீரைத் தூய்மை யுடையதாகக் காக்கிறது. நிலக்கீல் மோகஞ்சதரோவில் அருகலாகவும், சுமேரில் ஏராளமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதால், அது அங்கிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

தமிழகத்திலும் கன்னட நாட்டிலும் சமயப் பற்றுடையவர் இல்லங்களில் காணப்படுவது போன்ற பூசைப் புரைகள் மோகஞ்சதரோவிலுள்ள பெரும்பாலான வீடுகளில் உள்ளன.

பிள்ளைகளுக்குரிய விளையாட்டுப் பொருள்களில் இன்றும் காணத்தக்க ஒரு புதுமை மோகஞ்சதரோவில் உள்ளது. கம்பில் கட்டப்பட்ட ஒரு கயிற்றின்மீது ஒரு பறவை ஏறி இறங்கும்படியாகப் பொறி அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வீட்டுத் தட்டுமுட்டுப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் களிமண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் விழாக்காலங்களுக்குரிய அரும்பொருள்கள் சங்கினாலும் வெண்கலத்தினாலும் செய்யப்பட்டவை. மரம், செம்பு ஆகியவைகளும் வழங்கப்பட்டன. விலங்குகளில் யானை, ஒட்டகம், கழுதை, நாய்கள், ஆடுமாடுகள் ஆகியவையும், புலி, கரடி, மான், மலையாடு, முயல், காண்டாமிருகம் ஆகியவையும், மயில், கிளி, கோழி, புறு, பருந்து, பாம்பு, ஆமை ஆகியவையும்; பதுமைகள் வடிவிலும், முத்திரை ஓவியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. நாய்கள் சிந்துவெளியிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

சங்கு, மயில், ஆனை என்ற மூன்றும் சிந்துவெளிக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையே இருந்த வாணிகத் தொடர்புக்குச் சான்றுகள் ஆகும். அணிகலன்கள் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, வெண்கலம், தந்தம், கண்ணாடி ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டன. சிந்துவெளித் தங்கத்தில் சிறிது வெள்ளி

கலந்திருப்பதனுல் அது கோலாரிலிருந்து சென்றதே என்று அறிஞர் துணிந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களிலே தங்கம் விளையும் கோலார் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சிந்துவெளிக் காலத்திலிருந்தே அங்கே தங்கம் வெட்டி எடுக்கப்பட்டதென்று இதனுல் தெரியவருகிறது. சிந்துவெளியில் தங்க வெள்ளிக் கலவை, வெள்ளீயம், காரீயம் ஆகியவையும் வழங்கின. செம்பு இரசபுதனத்திலிருந்தும் பாரசீகத்திலிருந்தும் கிடைத்தன. இன்று செம்புடன் நூற்றுக்குப் பன்னிரண்டு பங்கு வெள்ளியம் சேர்த்து வெண்கலம் செய்யப்படுகிறது. ஆனல் மோகஞ்சதரோவில் செம்பில் 100-க்கு 22 பங்கு வெள்ளியம் சேர்த்து வெண்கலம் செய்யப்பட்டது. மோகஞ்சதரோவின் வெண்கலக் கலவையே சிந்து கங்கை வெளியில் கி.மு. 4-ம் நூற்ருண்டுவரை வழங்கியதாக அறிகிறேம்.

சிந்துவெளி மக்கள் பலவகை மழிக்கும் கத்திகளைப் பயன் படுத்தியிருந்தனர். அவர்கள் தாடி வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனல் மீசையுட்பட முகமுழுதும் உடலும் மழித்தனர். ஆண் பெண் இருபாலரும் கண்ணுக்கு மையிட்டனர். செங்காவிப் பொட்டு நெற்றிக்கு இடப்பட்டது. மேசை நாற்காலி போன்ற பீடங்கள் வீடுகளில் இருந்தன. பெரும்பாலும் செல்வர் வீடுகளுக்கு மாடிகள் இருந்தன. இரம்பம், தோல் அறுக்கும் உளி ஆகியவையும், வாள், ஈட்டி, அம்புமுனை ஆகிய வேட்டைக்கான கருவிகளும் காணப்படுகின்றன. போர், போர்க் கருவிகளுக்கான அடையாளம் எதுவும் காணவில்லை. ஆனல் ஹரப்பாவில் நகரில் வெளியரண் ஒன்று இருக்கிறது. சிந்துவெளி நகரங்கள் யாவும் கோட்டை சூழ்ந்தவையே என்பதை இது காட்டுகிறது. வீடுதோறும் பெண்களுக்கும் விருந்தினருக்கும் சமையலுக்கும் தனியிடம் இருந்தது. பெரிய வீடுகளில் காவலர்க்குத் தனியிடம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

தூண்டில்முள், கொட்டாப்புளி, இழைப்புளி, சுத்தி, துளையிடுகருவி, நெசவாளர் கருவிகள், துணிதுன்னும் ஊசி, தந்த ஆடைமாட்டி, கொண்டை யூசி, எலும்புப் பொத்தான்கள், முகக்கண்ணுடி ஆகியவை சிந்துவெளி

மக்களின் உயர் இன்ப வாழ்க்கைக்கான சின்னங்கள். நீள் சதுர வடிவுடைய செபபுத் தகடுகள் பல உள்ளன. இவை நாணயங்கள் என்று கருதப்படுகிறது. இவையும் நிறை கோல், படிக்கற்கள், அளவுகோல், முத்திரைகள் ஆகிய வையும், வாணிக வாழ்வுக்குரிய அடையாளங்கள். இலக்க மிடப்பட்ட பல் பொருள்களும் உள்ளன. அவை அரசிய லுக்கு உரிமைப்பட்ட பொருள்களா யிருக்கவேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

கொத்துவேலை, மட்பாண்டவேலை, தச்சு. கல்தச்சு, பொற்கொல்லர் வேலை, கன்னாரவேலை, இரத்தினத் தொழில், செதுக்குக் கலை, சங்குத்தொழில், மீன்பிடித் தல், வண்டி ஓட்டல், தோட்டி வேலை, காவல் தொழில், கப்பல் தொழில், (நெல், கோதுமை, வால்கோதுமை, எள், பருத்தி ஆகியவற்றின்) பயிர்த் தொழில், தந்த வேலை, பாய் முடைதல், வாணிகம், சிற்பம், ஓவியம் ஆகி யவை சிந்துவெளி மக்கள் ஈடுபட்ட தொழில்கள் ஆகும். ஓவியம், இசை, நடனம் ஆகிய கலைகளையும்; கணிதம், மருத்துவம், வானநூல் ஆகிய இயல்களையும் அவர்கள் தேர்ந்து வைத்திருந்தனர். மிருதங்கம், நடனப்பெண் ஆகிய ஓவியங்கள் கலைகளுக்குச் சான்று. நிறைகற்கள் கணக்கறிவை உணர்த்துகின்றன. வீடுகட்டுவதில் அவர் கள் இராசி அறிவைக் காட்டியிருந்தனர். கல்வமொன் றில் மீந்துள்ள சிலாசத்து அவர்கள் மருத்துவப் பயிற் சிக்குச் சான்று ஆகும்.

தமிழ் ஆண்டைப்போலச் சிந்துவெளி மக்கள் ஆண்டு தை மாதத்திலேயே தொடங்கிற்று. சுமேரியருக்கு இராசிகள் பத்தாயிருக்க சிந்துவெளி மக்களுக்கு எட்டே யிருந்தன. இதனால் சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் பழமை கி. மு. 5610 வரை எட்டுவதாகத் தெரிகிறது. இது சுமேரிய நாகரிகம் பிறப்பதற்கு ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலம் ஆகும். மனித நாகரிகத் தின் பிறப்பிடமும், வளர்ப்புப் பண்ணையும் எகிப்தோ, பாபி லோனே அல்ல, சிந்துவெளியும் தென்னாடுமே என்பதை இது அறுதியிட்டுக் காட்டுகின்றது.

சிந்துவெளி நாகரிகம் வேத ஆரிய நாகரிகத்துடன் தொடர்பற்றது. மேலும் அது வேதநாகரிகத்துக்குப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. அதே சமயம் அது திராவிட நாகரிகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. உண்மையில் ஆரியர் சிந்து கங்கை வெளியில் நுழையுமுன் இருந்த திராவிடநாகரிகம் அதுவே என்று துணியலாம். ஏனெனில் ஹரப்பா மோகெஞ்ச தரோ ஆகிய இரண்டு நகரங்களும் இயற்கையாய் அழிந்தவையாகத் தோற்றவில்லை. கி. மு. 2500-வது ஆண்டுக்குப்பின் அவை திடுமென அழிவுற்றதற்கான அடையாளங்கள் உள்ளன. இருக்குவேத ஆரியர் படையெடுப்பாலேயே அவை அழிந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

இருக்குவேத ஆரியர் தங்கள் எதிரிகளை ஆரியர் அல்லாதவர்கள், தாசர்கள் (கறுப்பர்கள்), புரியாமொழி பேசுபவர்கள், சப்பை மூக்கர், தமக்கென்று வேறுமாதிரியான வழிபாடுகளை யுடையவர்கள், சிசுன தேவர்கள் (இலிங்கத்தை வணங்குபவர்கள்), மாயமந்திரம் வல்லவர்கள், கோட்டையால் பாதுகாக்கப்பட்ட பல நகரங்களை யுடையவர்கள், மிகுந்த செல்வமுடையவர்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ்வர்ணனைகள் அனைத்தும் சிந்துவெளி நாகரிகத்துடன் முற்றிலும் பொருந்துபவையே. இந்திரன் உதவியால் இம்மக்கள் நகரங்களைத் தாங்கள் அழித்ததாக அவர்கள் பலதடவை கூறுகின்றனர்.

இருக்குவேதத்தில் கண்டிக்கப்பட்ட சிந்து வெளி மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், கோட்பாடுகள் ஆகியவை யசுர் முதலிய பிற்பட்ட வேதங்களிலும் பிற்கால புராண இதிகாசங்களிலும் புகுந்துள்ளன. இதனல் போரும் பகைமையும் தணிந்தபின் சிந்து வெளிச்சமயம், நாகரிகம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவைகள் புதிய இந்தோ-ஆரியரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்று அறிகிறோம். ஆனல் பண்பாடுகள் ஏற்கப்பட்டாலும் சிந்து வெளித் திராவிட மக்கள் மொழி, ஆட்சி, நாகரிகத் தூய்மை ஆகியவை சிந்து கங்கை வெளியில் படிபப்டியாகக் கைவிடபப்பட்டன. நாளடைவில் தென்னுட்டின் வடகோடியையும் இவை தாக்கின.

சிந்து வெளி நாகரிகம் பற்றிய செய்திகள் இன்னும் முழுதும் பழம் பொருளாராய்ச்சியால் தெளிவு பெறவில்லை. அகழ்வு ஆராய்ச்சியில் ஒரு பகுதியே நடைபெற்றுள்ளது. வருங்காலத்தில் அகழ்வும் ஆராய்ச்சியும் பெருகித் திராவிட நாகரிகம், தென்னாட்டு வரலாறு ஆகியவற்றுக்கு இன்னும் மிகுதியான விளக்கம் ஏற்பட வழியுண்டு.

மொழி இனம்

மொழி யாராய்ச்சி இன ஆராய்ச்சி ஆகியவை சிந்து வெளிதரும் ஒளியுடன் ஒத்து இயல்கின்றன. அத்துறைகளும் வருங்காலத்தில் வரலாற்றுக்குப் பேரொளிதர வல்லன.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டுத் தெலுங்கு, துளு, கன்னடம் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் ஒரே எழுத்து முறை உடைய ஒரு மொழியாய் இருந்தன. அதே சமயம் தெற்கே தமிழும் மலையாளமும் ஒரே எழுத்துடைய ஒரே மொழியாய் இருந்தன. இதனால் ஆயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் ஐந்து திராவிடமொழிகளும் இரண்டு மொழிகளாகவே இருந்தன என்று அறிகிறோம். இன்னும் ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டுத் தென்திராவிடம் அதாவது தமிழ் - மலையாளத்துக்கும், வடதிராவிடம் அதாவது தெலுங்கு - துளு - கன்னடத்துக்கும் மிகுதி வேற்றுமை இல்லாதிருந்தது.

தென்னாட்டின் ஐந்து மொழிகளும் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரே மொழியாயிருந்திருக்க வேண்டும். இதனை நாம் பண்டைத் திராவிட மொழி என்னலாம். இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் பண்பட்ட திராவிட மொழிகளாகிய தென்னாட்டு மொழிகளும், சிந்து கங்கை வெளிகளிலுள்ள பண்படாத் திராவிட மொழிகளாகிய பிராகுவி, கோண்டு, இராசமகாலி ஆகியவையும் ஒரே மொழியாய் இருந்திருக்கவேண்டும். இதனை நாம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட திராவிடம் என்னலாம்.

சிந்து வெளி மொழி, தமிழ் அல்லது பழங்கன்னடத்தை ஒத்திருந்தது என்று அறிகிறோம். இது பண்

டைத் திராவிட நிலையையோ, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட திராவிட நிலையையோ குறித்தது ஆகலாம்.

தென்னாட்டு மக்கள் மிகப் பெரும்பான்மையாகத் திராவிட மக்களே. அவர்கள் பேசும் மொழிகளும் திராவிட மொழிகளே. ஆனால் சிந்து கங்கை வெளியில்கூட மொழி தான் ஆரியக் கலப்புற்று இந்தோ—ஆரிய மொழிகளா யிற்றே யன்றி மக்கள் அங்கும் பெரும்பான்மையோர் இனத்தால் திராவிடரே யாவர். 1901-ல் எடுக்கப்பட்ட மக்கட் கணிப்பே இதைக் காட்டவல்லது.

தூய திராவிடர் தென்னாடு முழுவதிலும் வாழ்கின் றனர். அத்துடன் விந்தியமலைக்கு வடக்கில், கங்கையாற் றுக்குத் தெற்கில், நிரல்கோடு கிழக்கு 76° (பாகை)க்குக் கிழக்கில், பீகார் வரையிலும் திராவிடரே வாழ்கின்றனர். தவிர தென்னாட்டிலும், அதற்கு அப்பாலும் மலைப்பகுதி களில் எங்கும் திராவிடப் பழங்குடியினரே வாழ்கின்றனர்.

சிந்து, கூர்ச்சரம், தென்னாட்டின் வடமேற்குப் பகுதி ஆகியவற்றில் சிதிய—திராவிடக் கலப்பினத்தாரும், வங் காளம் ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளில் மங்கோலிய திராவிடக் கலப்பினத்தாரும் வாழ்கின்றனர்.

ஆரிய திராவிடக் கலப்பினத்தார் பீகார், உத்தர பிர தேசம், கிழக்குப் பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களிலும், கிட்டத் தட்டத் தூய ஆரியர் (இந்திய ஆரியர்) காஷ்மீர், மேற்குப் பஞ்சாப், இரஜபுதனத்தின் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றிலும் வாழ்கின்றனர்.

தென்னாடு தூய திராவிட இனமும் மொழியும் பண்பும் உடைய நாடு என்பதையும், அதன் வடக்கிலும் அடிப் படை இனம் திராவிடமே என்பதையும் இக்கணிப்புக் காட்டுகிறது.

பண்டைப் பரப்பு

கி. மு. 3000—கி. பி. 300

தென்னாட்டின் நாகரிக வரலாற்றுக்கு மண்ணூல் உதவுகிறது. புதைபொருளாராய்ச்சி உதவுகிறது. சிந்துவெளி ஆராய்ச்சி அத்துறைக்கு மிகவும் வளம் தருகிறது. ஆனால் அரசியல் வரலாற்றை இவை விளக்கப்போதவில்லை. புராண மரபு, மக்கள் மரபு, இலக்கிய மரபு ஆகிய மூன்றும் இத்துறையில் ஓரளவு உதவுகின்றன. ஆனால் அவை தரும் ஒளி, மின்னல் ஒளியாகவோ, மின்மினி ஒளியாகவோதான் இருக்கிறது. முதல் இரண்டு மரபுகளில் மெய்யுடன் பொய் கலந்துள்ளது. எது பொய், எது மெய் என்று பிரிப்பது எளிதாயில்லை. இறுதி மரபு நிறையச் செய்திகள் தருகின்றன. ஆனால் அவற்றை முற்றிலும் காலவரிசைப்படுத்த நமக்கு இன்னும் போதிய சாதனங்கள் கிட்டவில்லை.

திருவிளையாடற் புராணம் பாண்டியர் மரபின் வரிசைப் பட்டியலும், பல சோழ மன்னர் பெயர்களும் தருகின்றது. ஆனால் இவை நமக்குத் தெரிந்த வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு முரண்படுகின்றன. இலக்கியத்தால் அறியப்படும் செய்திகளுக்கும் மாறுபடுகின்றன. இந்நிலையில் அப்புராணம் நமக்குச் சிறிதும் பயன்படவில்லை.

திருவிளையாடற் புராணம் ஒன்றல்ல—பல. அவை ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபடுகின்றன.

சேர சோழ பாண்டியர் முத்தமிழரசர். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தமிழகத்தில் ஆண்டனர். இதை நாம் வரலாற்றில் தெளிவாக அறிகிறோம். ஆனால் மக்கள் மரபும் இலக்கிய மரபும் அவர்கள் உலகத் தொடக்க முதலே மூன்று அரசர் மரபுகளாக இருந்தனர் என்று கூறுகின்றன.

மூன்றும் முதலில் ஒரே அரச மரபாயிருந்தது என்று மலையாள நாட்டு மக்கள் மரபும் இலக்கிய மரபும் குறிக்கின்றன. அதன்படி 'மாவலி' என்ற அரசன் தென்னாடு

முழுவதையும் ஆண்டான். அவன் பாண்டிய மரபைச் சேர்ந்தவன். அக்காலத்தில் தென்னாட்டில் ஒரே மொழி, பழந்தமிழ்தான் வழங்கிற்று. சாதி வேறுபாடு, உயர்வு தாழ்வுகள் இல்லை. ஆனால் மாவலிக்கு ஐந்து புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பாண்டியன், சோழன், சேரன், ஆந்திரன், கன்னடன் என்பவர். ஐவரும் தந்தையுடன் முரண்பட்டனர். அத்துடன் ஒருவருடன் ஒருவர் போரா டினர் வெளிநாட்டுச் சூழ்ச்சிக்காரனான வாமனன் அவர் களைத் தூண்டிவிட்டான். மாவலி, புதல்வர் மடமைக்கு வருந்தினான். அதே சமயம் அவன் போரையும் விரும்ப வில்லை. ஆகவே நாட்டை ஐவருக்கும் பிரித்துக் கொடுத் துச் சென்றான். ஐந்து நாடும் ஐந்து மொழி நாடுகள் ஆயின. சோழனும் பாண்டியனும் பிற்காலத்தில் ஒன்று பட்டதனால், இரண்டு நாடுகளும் ஒரே செந்தமிழ் நாடு ஆயின. மற்றவை கொடுந்தமிழ் நாடுகளாயின.

பாண்டியன் என்ற சொல்லின் பொருள் இந்த மலை யாள நாட்டு மரபுக்கு வலிமை தருகிறது. 'பண்டு' என் றால் பழமை. பாண்டியநாடு பழம் பெருநாடு என்று தமிழ் இலக்கியத்தில் போற்றப்படுகிறது.

அது மட்டுமன்று. மூன்று தமிழரசுகள் இருந்தாலும், தமிழுக்கு முதலுரிமை பெற்றது பாண்டி நாடே. அதில் மட்டுமே சங்கம் இருந்தது.

தமிழ் நாட்டு மக்கள் வாய்மொழி, இலக்கியம் இரண் டிலும் இரண்டு பழம் பெருமரபுகள் நமக்கு வந்து எட்டி யுள்ளன.

ஒன்று கடல் கொண்ட தமிழக மரபு. மற்றொன்று முச்சங்க மரபு.

கடல் கொண்ட தமிழக மரபு வருமாறு:—

குமரிமுனைக்குத் தெற்கே, இன்று குமரி மாகடல் அலை பாயுமிடத்தில், ஓர் அகன்ற நிலப்பரப்பு இருந்தது. அதில் குமரிக்கோடு, பன்மலை முதலிய மலைகளும்; குமரி, பஃறுளி முதலிய ஆறுகளும் இருந்தன.

மற்றும் பஃறுளி யாற்றுக்குத் தெற்கே தென்பாலி முகம் என்ற நாடும்; பஃறுளி குமரி ஆறுகளுக்கிடையில் ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்மதுரை நாடு, ஏழ்முன்பாலை நாடு, ஏழ்பின்பாலை நாடு, ஏழ்குன்ற நாடு, ஏழ்குணகாரை நாடு, ஏழ்குறும்பனை நாடு ஆகிய 49 நாடுகளும், குமரியாற்றுக்கு வடக்கே பன்மலையை அடுத்துக் குமரி, கொல்லம் நாடுகளும் ஆகமொத்தம் 52 நாடுகள் இருந்தன.

பஃறுளி ஆற்றின் கரையில் பாண்டியர் முதல் தலைநகரமான தென் மதுரையும், குமரியாற்றின் கடல் முகத்தில் இரண்டாம் தலைநகரமான அலைவாய் அல்லது கவாடபுரமும் இருந்தன. இத்தனையும் கடல் கொண்டபின் வைகையாற்றின் கரையிலுள்ள மதுரை கடைசித் தலைநகரமாயிற்று.

முச்சங்க மரபு

முச்சங்க முத்தமிழ் மரபு கடல்கொண்ட தமிழக மரபுடன் இயைபும் தொடர்பும் உடையது.. இறையனார் அகப்பொருள் என்ற நூலின் பழமையான உரை இதை விளக்கமாகத் தருகிறது.

பாண்டியர் தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்று மூன்று சங்கங்கள் நிறுவினார்கள்.

தலைச்சங்கம் காய் சினவழுதி முதல் கடுங்கோன் வரை, 89 பாண்டியர் காலங்களில், 4440 ஆண்டுகள் தென்மதுரையில் நடைபெற்றது. அதன் உறுப்பினர் தொகை 549. பாடும் பெருமை சான்ற 7 பாண்டியர் உட்பட பாண்டிய புலவர் தொகை 4449. தலைசிறந்த புலவர்கள் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றமெரித்த குமரவேள், நிதியின் கிழவன், அகத்தியன், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலியோர். மற்றும் அதங்கோட்டாசான், தொல்காப்பியனார், பனம்பாறனார் ஆகியோரும் இச்சங்கத்தவர் என்று கூறப்படுகிறது.

இச்சங்கத்தில் பாடல்பெற்ற நூல்கள் முத்தமிழிலக்கணமாகிய அகத்தியம்; இயல் தமிழிலக்கணமாகிய

தொல்காப்பியம்; முதுநாரை, முதுகுருகு போன்ற இசை நூல்கள்; முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் போன்ற நாடக நூல்கள் ஆகியவை. மற்றும் பரிபாடல், களரியாவிரை, காக்கைபாடினியம், அவிநயம், நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருள், பன்னிருபடலம் ஆகியவையும் இச் சங்க காலத்தவை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இடைச்சங்கம் வெண்தேர்ச் செழியன் முதல் முடத் திருமாறன்வரை, 59 பாண்டியர் காலங்களில், 3700 ஆண்டுகள், கவாடபுரம் அல்லது அலைவாயில் நடை பெற்றது. அதன் உறுப்பினர் தொகை 59. பாடும் பெருமைசான்ற 5 பாண்டியர் உட்பட, பாடிய புலவர் தொகை 3700. தலைசிறந்த புலவர்கள் அகத்தியர், தொல் காப்பியர் நீங்கலாக, இருந்தையூர்க் கருங்கோழி, மோசி, வெள்ளூர்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன், துவரைக்கோன், கீரந்தை ஆகியவர்கள்.

அரங்கேற்றப்பட்ட நூல்கள் கலி, குருகு, வெண்டாளி வியாழமாலை அகவல் ஆகியவை. தவிர, மேற்கோள் நூல் களாக மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூதபுராணம் ஆகி யவையும் கொள்ளப்பட்டன.

கடைச்சங்கம் முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெரு வழுதிவரை 49 பாண்டியர் காலங்களில், 1950 ஆண்டுகள், வைகைக் கரையிலுள்ள மதுரையில் நடைபெற்றது. அதன் உறுப்பினர் தொகை 49. பாடும் பெருமைசான்ற 3 பாண்டியர் உட்பட, பாடிய புலவர் தொகை 449. தலைசிறந்த புலவர்கள் சிறுமேதாவியார், சேந்தம்பூதனர், அறிவுடை அரனர், பெருங்குன்றூர்கிழார் இளந் திருமாறன், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனர், மருதனிள நாகனர், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனர் ஆகியவர்கள்.

பாடப்பட்ட நூல்கள் நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந் தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகலி, எழுபது பரிபாடல், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன.

இந்த இரண்டு மரபுரைகளும் புராண மரபுரைகள் அல்ல. ஆனாலும் அவற்றில் புராணமணம் வீசாமலில்லை. தெய்வங்கள் புலவருடன் வந்து இடம் பெறுகின்றனர். ஆண்டுகள் ஆயிரப்பதினாயிரக்கணக்கில் காட்சியளிக்கின்றன.

ஆனால் இவற்றைப் பொய் என முற்றிலும் விலக்கி விடவும் முடியவில்லை. அவற்றில் போதிய உண்மைகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகார நூல்மரபு, உரைமரபு முதறியவை வலியுறுத்துகின்றன.

சங்க இலக்கியம் என்ற பெயரில் இன்று நம்மிடையே இருக்கும் இலக்கியம் கடைச்சங்க இலக்கியம். மரபுரையில் குறிப்பிட்ட நூல்களின் விவரங்களுடன் அது பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது. தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் அல்லது முதல் சங்கத்துக்கு உரியது.

முச்சங்க மரபின் பெரும் பகுதி உண்மை என்பதை இவை காட்டுகின்றன.

தவிர, சங்க இலக்கியத்துக்கு முற்பட்ட முத்தமிழ் மரபைச் சிலப்பதிகாரமும் அதன் உரையும் மறுக்கமாட்டாத நிலையில் நமக்கு விளக்குகின்றன. இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூவகைத் தமிழில், சங்க இலக்கியமும் தொல்காப்பியமும் தெரிவிப்பது இயல் ஒன்றையே. சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கும் இசை, நாடகம் ஆகியவற்றின் இலக்கண இலக்கியங்கள் அவற்றுக்கு முற்பட்டனவாதல் வேண்டும் என்பது தெளிவு.

உலக இலக்கிய கலை ஆராய்ச்சிகள் சிலப்பதிகாரம் தரும் விளக்கொளிக்கு இன்னும் வலிமை தருகின்றன. ஏனென்றால் சிலப்பதிகாரத்தால் நாம் அறியும் தமிழ்நாடக மரபுடன், மலையாள நாட்டு நாடக மரபு, சமஸ்கிருத நாடக மரபு, தென்கிழக்காசிய மரபு, கிரேக்க உரோம மரபுகள், ஆங்கிலேய நாட்டு மரபு, பண்டை அமெரிக்க 'மய' நாகரிக மரபு ஆகியவை தொடர்புடையவை.

கடல்கொண்ட தமிழ் மரபைச் சங்கநூற்பாட்டுக்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. தற்கால மண்நூல் நிலநூலாராய்ச்சிகளும் பிறநாட்டு மரபுகளும் இதனுடன் பெரிதும் பொருந்துகின்றன.

இவற்றுடன் சிந்துவெளி ஆராய்ச்சி தமிழின் பழமைக்கும், தமிழினத்தின் பெருமைக்கும் புதிய சான்றுகள் தரத்தொடங்கியுள்ளது.

தமிழகத்தில் மூவேந்தர்கள் மட்டுமல்ல, வேறு பல சிற்றரசர்களும் இருந்தனர் என்று தமிழ் இலக்கியத்தால் அறிகிறோம். இவர்கள் வேளிர் அல்லது குறுநில மன்னர்கள் எனப்பட்டார்கள். மூவேந்தர்கள் முடிஉடைய அரசர்கள். வேளிருக்கு முடி கிடையாது. ஆகவே அவர்கள் குடி அரசர்கள் என்று குறிக்கப்படுகிறார்கள்.

தமிழகத்துக்கு அப்பால் ஆந்திர தெலுங்குப் பகுதியில் இத்தகைய குடி அரசர் இருந்தனர். தமிழக எல்லையில் இவர்கள் திரையர், பல்லவர், குறும்பர் என்றும், அதற்கப்பால், சளுக்கர், கடம்பர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழகத்துக்கு வெளியே இந்தக் குடியரசர்கள் முடியரசர்களுக்கு முற்பட்டவர்கள். சளுக்கர் முதலிய பல பிற்கால முடியரச மரபுகள் இக்குடியரசுகளிலிருந்தே வளர்ந்தன.

தமிழகத்திலும் சேர சோழ பாண்டியர்கள் தொடக்கத்தில் குடியரசர்களா யிருந்திருக்கவேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு. பல குடியரசர்கள் சேர்ந்தும், பல குடியரசர்களை வென்றும் அவர்கள் முடியரசர்களாயிருக்கக் கூடும்.

பாண்டியருக்கு வழுதி, பஞ்சவர், பழயர், செழியர், கௌரியர் முதலிய பல பெயர்கள் உண்டு. சோழருக்குச் செம்பியர், சென்னியர், வளவர், கிள்ளிகள் முதலிய பெயர்களும்; சேரர்களுக்கு வானவர், கொங்கர், வில்லவர், பொறையர், கோதைகள், குடவர், குட்டுவர் முதலிய பெயர்களும் இருந்தன. இவை அவர்களுக்கு உட்பட்ட அல்லது அவர்களால் வெல்லப்பட்ட குடியரசுகளின் பெயர்களா யிருக்கலாம்.

சேர அரசு கடைசிவரை குடியரசுகளின் இணைப்பு (confederation) ஆகவே இருந்து வந்தது.

பண்டைக் குடியரசுகளின இணைப்புக்களில் ஒன்று தான் ஆந்திர அரசு. அது இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பேரரசாக விளங்கிற்று.

விந்தியமலைக்கு அப்பால் இக்குடியரசுகள் மூன்றும் நூற்றாண்டு வரை அழியாமல் இருந்தன. புத்தர் பிறந்த சாக்கியர் குடி, லிச்சாவி குடி ஆகியவை இவற்றுட் சில.

தொடக்ககால அரசு ஒரு சிறு எல்லைக்குட்பட்டது. அது முதலில் குடியரசாகவே இருந்தது. நாட்டாண்மை முறையாக அது இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. ஆனால் குடியரசைத் தனிமனிதர் கைப்பற்றி வேளிர் ஆயினர். இவர்கள் பிற வேளிரை வென்று முடியரசர் ஆயினர்.

இவை மூவரசர் தோன்றுமுன் இருந்த, இருந்திருக் கக்கூடிய, நிலைமைகள்.

ஆனால் மூவரசர் காலமே ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு பழமை உடையது. குடியரசுக்காலம் இன்னும் பழமை யுடையதாயிருந்திருக்க வேண்டும்.

வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட கடல் வாணிகத் தொடர்புகள்

தமிழ் நாகரிகம் தென்னாடு முழுவதும் பரந்திருந்த பழம் பெரு நாகரிகம். அதன் கிளைகள் தென்னாடு கடந்து உலகெங்கும் பரந்து மனித நாகரிகத்தை வளர்த்தன.

தென்னாட்டு நாகரிகத்தை நாம் இன்று தமிழின நாகரிகம் அல்லது திராவிட நாகரிகம் என்கிறோம்.

தமிழின நாகரிகம் ஃவினீய நாகரிகத்தைப்போல ஒரு வாணிக நாகரிகம். கடல் வாணிக நாகரிகம். கடலும் கடல வாணிகமும் மிகமிகப் பழங்காலந்தொட்டே தமிழ் இனத்தவர் உயிர் மூச்சாயிருந்தது. அவர்கள் பழங்காலக் கடல் வாணிக வாழ்வு பற்றிய பல குறிப்புகளை நாம் பரி பாடல் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களில் காணலாம்.

சுமேரிலும் ஏலத்திலும் சிந்துவெளிக் குடியேற்றங்கள் இருந்தன. அந்நாகரிகங்களே சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் கிளைகள் என்று பல அறிஞர் கருதுகின்றனர். ஆனால் சிந்துவெளி மூலமாக மட்டுமன்றி, நேரடியாகவே தென்னாட்டு வாணிகப்பழமை பற்றிய சான்றுகள் நமக்குக் கிட்டுகின்றன.

கி. மு. 4000-க்கு முற்பட்ட சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் தென்னாட்டின்மயில்,யானை, தந்தம், பொன் ஆகியபொருள்களையும் நாகரிகத் தொடர்பையும் காண்கிறோம். அதே காலத்துக்குரிய சுமேரியரின் தலைநகரான 'ஊ'ரில் உத்தரங்களுக்குத் தென்னாட்டுத் தேக்கமரங்கள் வழங்கின. கி.மு. 3000-ல் தென்னாட்டுவணிகரே பாபிலோனுக்குத் தம் சரக்குகளை அனுப்பினர். செங்கடல் வாணிகத்தை அராபியர் தம் கைக்குள் வைத்திருந்ததால், கி. மு. 2600 முதல் தென்னாட்டினர் எகிப்தியருக்கு வேண்டிய மிளகு, திப்பிலி, தேக்கு, குங்கிலியம், தானியங்கள், புலித்தோல், தந்தம், பொன் ஆகிய சரக்குகளைக் கிழக்காபிரிக்கா மூலம்அனுப்பினர். ஆபிரிக்காவிலேயே கட்டடத்துக்குரிய மரங்கள் இருந்தாலும், தென்னாட்டுத் தேக்கே உயர்வாகக் கருதப்பட்டு, உயரிய கட்டடங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. தவிர, அவுரியும் நல்லெண்ணெயும் தென்னாட்டினராலேயே அங்கேவாழ்வில் புகுத்தப்பட்டன. 'பண்டு'நாட்டிலிருந்தும் *'ஓஃவிர்' என்ற அதன் துறைமுகத்திலிருந்தும் கலங்கள் அடிக்கடி சென்று வந்தன. 'பண்டு' என்பது தென்னாட்டுப் பாண்டியநாடு, 'ஓஃவிர்' என்பது கன்னியா குமரியை அடுத்த உவரி என்ற பண்டைத் துறைமுகம். அது தங்கத்துக்கும் முத்துக்கும் பேர் போனதாயிருந்தது.

கீழ் திசையில் தமிழர் சீனரிடமிருந்து செவ்வந்திக்கல், பட்டு முதலிய பொருள்கள் தருவித்தனர். கரும்புப்பயிர்த் தொழிலைச் சீனரிடமிருந்தே பண்டைத்தமிழ் வேளிர்களுள் ஒருவன் கொண்டு வந்ததாகச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் எகிப்துக்குச் செல்லும் சீனரின் சரக்குகள் பெரும்பாலும் நிலவழியாகவே சென்று வந்தன.

---

*Ophir.

கி.மு. 2000–ல் ஆரியர் படையெடுப்பால், நிலவழிநாடுகளில் சீர்குலைவு ஏற்பட்டது. அவ்வாணிகம் அதுமுதல் தமிழகக் கடல் வழியாகவே சென்றது. பெரும்பாலும் சரக்குகள்கீழ்க் கடல் துறைகளில் இறங்கிப்பொதிமாடுகளால் சோழ பாண்டிய நாடுகள் கடந்து மேல் கடல் துறைகளில் மீண்டும் கப்பலேற்றப்பட்டன.

பண்டை உலக வாணிகத்தில் தமிழகத்துக்கு இருந்த சிறப்பை இன்னும் உலகமொழிகள் காட்டுகின்றன. அரிசி, இஞ்சி, அகில், சந்தனம், கருவாப்பட்டை, மிளகு (திப்பிலி) ஆகிய சொற்கள் கிட்டத்தட்ட எல்லா உலகமொழிகளிலும், கிரேக்க, எபிரேய, சமஸ்கிருத மொழிகள் வாயிலாகப் பரந்துள்ளன. குரங்கு, தந்தம், மயில் ஆகியவற்றுக்கான சொற்களும், கப்பல் என்பதற்கான சொற்களும் (தமிழ் நாவாய், சமஸ்கிருதம் கிரேக்கம் நவுஸ்) கிரேக்கம், எபிரேயம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் பரவின.

'சிந்து' என்ற சொல் பாபிலோனிய மொழியில் ஆடையைக் குறித்தது. இது சிந்துவெளியில் செய்த ஆடையின் பெயராயிருந்தால் கூடத் தமிழகத் தொடர்பையே சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஏனெனில் நிலவழியாகச் சென்ற சொற்கள் மொழி முதல் 'ச'கரத்தை இழந்துவிடுவது வழக்கம். அறிஞர் **பி. டி. சீனிவாச அய்யங்கார்** சிந்து என்பது துணி என்ற பொருளுடைய பழந் திராவிடச் சொல்லே என்று கருதுகிறார். இது தமிழில் கொடி என்ற பொருளையும், கன்னட துளு மொழிகளில் துணி என்ற பொருளையும், தருகிறது.

வேத ஆரிய மொழியில் வாணிகச் சொற்கள் மட்டுமன்றி, அணு, அரணி (காட்டுச்சுள்ளி), கருமாரா (கருமான்) பலம் (பழம்), பீசம் (விதை), மயூரம் (மயில்), ராத்திரி (இரவு) ரூபம் (உருவம்), மீனம் (மீன்), நீரம் (நீர்), புஷ்பம் (பூ), நாளு (பல=நால்+நால்), காலம், குடி, கணம் முதலிய சொற்களும் தமிழின மொழிகளிலிருந்து சென்று கலந்துள்ளன என்று மொழிநூலார் காட்டுகின்றனர்.

கி. மு. 1000 முதல் 800 வரை வாழ்ந்த *ஹோமர் ஹெஸீயட், பிண்டார் ஆகிய கிரேக்கக் கவிஞர் தமிழகச் செல்வத்தைப் புகழ்ந்துள்ளனர். கி. மு. 1000 முதல் 900 வரை பாலஸ்தீனின் முதலரசராயிருந்த தாவீதும், சாலமனும், தயர் நகரின் ஃவினீசிய அரசனை ஹீரமும், தென்னாட்டு உவரிக்குக் கலங்களை அனுப்பி, முத்து, பொன், வெள்ளி, தந்தம், குரங்குகள் ஆகியவற்றைத் தருவித்தனர். சாலமன் சந்தனமும் மயிலும் தருவித்தான்.

கி. மு. 9-ம் நூற்றாண்டு முதல் 8-ம் நூற்றாண்டு வரை தென்னாட்டு யானைகள் அசிரியாவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. கி. மு. 6 முதல் 2-ம் நூற்றாண்டு வரை தேக்கு, கருங்காலி, சந்தனம் ஆகியவற்றின் வாணிகம் பெருக்கமுற்றது. கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட புத்த நூலாகிய பவேருசாதகம் தென்னாட்டிலிருந்து முதல் முதல், மயில் பாபிலோனுக்குச் சென்றது பற்றிய சுவையான கதை ஒன்றைக் கூறுகிறது.

தென்னாட்டு வணிகருடன் வட ஆரியர் கடல் கடந்து வாணிகம் செய்வதை ஆரிய சுமிருதி வாணரான போதாயனர் கண்டிக்கிறார். கி. மு. 4-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாணக்கியர் அல்லது கௌடில்யர் தென்னாட்டு வாணிகத்தைச் சிறப்பித்துள்ளார். சிந்து கங்கைவெளி அந்நாளில் கம்பிளி, தோல், குதிரை ஆகிய மலிவான சரக்கையே அனுப்பிற்று என்றும்; ஆனால் தென்னாடு முத்து, வைரம், தங்கம் ஆகிய விலையேறிய பொருள்களை அனுப்பிற்று என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

யவனர் தமிழகத்திலிருந்து மிளகு, இஞ்சி, அரிசி, மெல் ஆடை ஆகியவற்றைப் பெற்றனர். திரைச்சீலை, பாவை விளக்கு முதலிய கலைப் பொருள்களையும், கோட்டைகளுக்கான பொறிகளையும், அரசர் பெருமக்களுக்கான புட்டி மதுவையும் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். யவனப் பெண்டிர் ஆடல் மகளிராகவும், ஆடவர் மெய்க்காப்பாளராகவும் கலைஞராகவும் தமிழகத்தில் வந்து வாழ்ந்தனர். மதுரையிலும் புகார் அல்லது காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் யவனச் சேரிகள் இருந்ததாகத் தமிழ் நூல்கள்

* Homer, Hesiad, Pindar.

குறிக்கின்றன. மேற்குக்கடல் துறைமுகமாகிய முசிறியில் (கிராங்கனூர்) உரோமக் குடியிருப்பும் கோயிலும், உரோமக்காவல் வீரர் 2000 பேரும் இருந்ததாக *பியூட்டிங்கெரியன் பட்டயம் குறிக்கிறது. புதைபொருள் ஆராய்ச்சியால் புதுச்சேரியிலும் உரோமக் குடியிருப்புக்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்ததாக அறிகிறோம்.

கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்து நடைபெற்ற உரோம யவன வாணிகம் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் உச்ச நிலை அடைந்தது. வாணிக வளர்ச்சி கருதி கி. மு. 20 கி பி. 107, 138, 336 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் பாண்டியன் உரோமப் பேரரசரிடம் அரசியல் தூதர் அனுப்பியதாக அறிகிறோம். கி.மு. 20-ல் ஒரு தூது, மெய்க்காப்பாளர் படைக்கு வீரர் தருவிப்பதற்காக யவனப்படைத் தலைவரிடம் அனுப்பப்பட்டிருந்தது.

கிரேக்க உரோமருடன் தமிழகம் நடத்திய வாணிகம் பற்றிய பல விரிவான குறிப்புக்களை டாலமி என்ற எகிப்திய நில நூலாசிரியரும், பிளினி என்ற உரோம வரலாற்றாசிரியரும் பிறரும் தந்துள்ளனர். உரோம மன்னர், உயர் குடிமக்கள், பெண்மணிகள் ஆடை அணி மணி இனப் பொருள்களுக்காகச் செலவு செய்த பொன்னால், உரோம உலகு வறுமையுற்றும், தமிழகம் வளமுற்றும் வந்தது கண்டு பிளினி அங்கலாய்த்துக் கொண்டார். ஆண்டு தோறும் சீனா, தென்னாடு, அராபியா ஆகிய நாடுகளுக்கு உரோமர் வாணிகத்துக்காக அனுப்பிய 100 கோடி †செஸ்டாஸ்களில் பாதி தென்னாட்டுக்குச் சென்றதாக அவர் கணித்தார். இதற்கேற்ப, கிட்டத்தட்ட எல்லாப் பேரரசர் கால நாணயங்களையும் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் தென்னாட்டில் ஏராளமாகக் கண்டெடுத்துள்ளனர். உரோம நாட்டில் அடித்த நாணயங்களில் பெரும்பகுதி தமிழகத்திலேயே வந்து நிலையாகத் தங்கிற்று என்பதை இது காட்டுகிறது.

கீழ்திசைத் தொடர்பு

கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் முதல் அரசனான விசயன், பாண்டியன் மகளை மணம் புரிந்து

---

*Peutingerian Tables. † அந்நாளைய உரோம் நாணயங்கள்.

கொண்டான். பாண்டிய இளவரசி சென்ற கப்பலில் யானைகள், தேர்கள், அரசியற் பணியாளர்கள், பதினெண் தொழிற் குழுக்களுக்குரிய ஆயிரம் குடிகள், 75 பணிப் பெண்கள், 700 பணியாட்கள் ஆகியோர் சென்றதாக அறிகிறோம். மன்னரைப் போலவே மக்களும் இரு நாடுகளிலும் மணத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

'**எலாரா**' என்ற சோழ நாட்டுத் தமிழ் வீரன் இலங்கையை வென்று கி. மு. 205 முதல் 161 வரை யாவரும் புகழ ஆண்டதாக அறிகிறோம். தமிழ் மரபில் இவன் **ஏலேலசிங்கன்** என்று குறிக்கப்படுகிறான். 'ஏழு கடல் கடந்தாலும் ஏலேலசிங்கன் கப்பல் திரும்பிவரும்' என்ற பழமொழியும், 'ஏலேலோ' என்ற கப்பற் பண்ணும் தமிழரிடையே அவன் மரபை நினைவூட்டுகின்றன. இவன் திருவள்ளுவரின் மாணவனும் வள்ளலும் ஆவான் என்று தமிழ் மரபுரை ஒன்று கூறுகிறது.

ஏலேலசிங்கனைப் பின்பற்றித் தமிழர் பலகால் இலங்கைக் கரையில் மாந்தோட்டத்தில் இறங்கித் தம் வாள் வலியால் செல்வமும் குடியிருப்புக்களும் அமைத்தனர். அவர்கள் கட்டிய கோயில்களும் குளங்களும், அவர்கள் வெற்றிகட்கும் கலைப் பண்புக்கும் சான்றுகளாயுள்ளன,

கி. மு. 44 முதல் 25 வரையில் சில தமிழ் மன்னர் இலங்கையில் ஆண்டனர். ஐந்து—ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் இருபுறமும் படையெடுப்புக்களும் எதிர்ப் படையெடுப்புக்களும் நிகழ்ந்தன.

தமிழர் படையெடுப்புக்களும் குடியேற்றங்களும் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருந்தே அந்தமான், பர்மா, மலாயா, சுமாத்ரா, சாவா, இந்து-சீனா ஆகிய கடல்கடந்த நாடுகளில் பரவின. இவ்வெல்லா நாடுகளிலும் உள்ள பெரிய கோயில்களும், கல்வெட்டுக்களும், அவற்றின் இலக்கியங்களும, மொழியும், ஊர்ப்பெயர் குடிப்பெயர்களும், பழக்க வழக்கங்களும், கலைகளும் இத்தொடர்புக்கு இன்றளவும் சான்று பகர்கின்றன.

மதுரை என்ற தமிழக நகரின் பெயர் யமுனை ஆற்றங் கரையிலுள்ள ஒரு பண்டை நகரப் பெயராகவும், சாவக

நாட்டிலுள்ள ஒரு தீவின் பெயராகவும் இயங்குகிறது. சாவக நாட்டின் பண்டைக்கால அரசர் பெயர்களுள் சீர் மாறன் என்ற பாண்டியர் குடிப்பெயர் காணப்படுகின்றது. முற்காலப் பாண்டியருள் ஒருவனும் பிற்காலப் பல்லவரும் சோழரும், கடல் கடந்த பேரரசுகள் நிறுவியிருந்தனர்.

அகச்சான்றுக முச்சங்க மரபால் தெரியவரும் தமிழகத்தின் பழமை, பெருமை ஆகியவை மேற்கண்ட புறச்சான்றுகளால் வலிமை பெறுகின்றன. தொல்காப்பியம், கடைச்சங்க நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய தமிழ் நூல்களில் கடலக வாழ்வு, வாணிகம், யவனர், சாவகம் ஆகியவைபற்றிய ஏராளமான குறிப்புக்கள்காணக் கிடக்கின்றன.

காதலன் காதலியைப் பிரிந்து ஆண்டுக்கணக்காகக் கல்விக்காகவும், கடல் கடந்த வாணிகத்துக்காகவும், அரசியல் பணிகளுக்காகவும் செல்வதுண்டு என்று தொல் பழந்தமிழ் நூலான தொல்காப்பியமே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பாரத இராமாயண காலச் செய்திகளைப் பற்றியும், கி. மு. 4-ம் நூற்றூண்டில் கங்கை வெளியில் ஆண்ட நந்தரைப் பற்றியும், கி. மு. 3-ம் நூற்றூண்டில் சிறிதளவில் நடைபெற்ற மோரியர் படையெடுப்பைப் பற்றியும் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வரலாற்று நோக்குடன் ஆராய்பவர்க்குத் தமிழ் இலக்கியம் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு வரலாற்றுக் கருவூலம் என்பதை இவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. சோழ பாண்டிய மன்னர் பலரைப் பற்றியும், பல குறுநில மன்னரைப் பற்றியும் அவை நமக்கு எத்தனையோ செய்திகள் தருகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சிலவே இதுகாறும் காலவரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. புதிய ஆராய்ச்சிகளாலும், புதிய கல்வெட்டு, பழம்பொருள், புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகளாலும் இன்னும் பல செய்திகள் விளக்கப்படலாகும்.

பண்டைப் பாண்டியப் பேரரசு

பாண்டியருள் மிகப்பழமை வாய்ந்தவனுக அறியப்படுபவன் புறம் 9-ம் பாட்டில் ஒருபழம் பாண்டியனின்

முன்னோனைக் குறிக்கப்படும் நெடியோன் ஆவன். அவனே **முந்நீர் விழாவின் நெடியோன்** என்றும் நன்னீர்ப்பஃறுளி ஆற்றுக்கு உரியவன் என்றும் குறிக்கப்படுகிறான். முச்சங்க மரபின்படி இவன் தலைச்சங்க காலப்பாண்டியன் ஆவன். தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றுவித்த நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அல்லது சமயகீர்த்தி இவனே. சய அல்லது யவநாடாகிய சாவகத்தைவென்று, கடல்நீர் வந்து அலம்புமிடத்தில் பாறையில் தன் அடி பொறித்து, இவன் முந்நீர் விழா ஆற்றினான். இக்காரணத்தால் இவன் **வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன்** என்று புகழப்பட்டான். மதுரை அல்லது சுமாத்ராவிலும், சாவாவிலும் இவ்விழா பின்னாட்களிலும் அரசரால் கொண்டாடப்பட்டதாக அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இவன் எவ்வளவு காலத்துக்கு முந்தியவன் என்று கூற முடியாவிட்டாலும் கி.மு. 5-ம் நூற்றாண்டுக்கு மிகவும் முற்பட்டவன் என்று துணிந்து கூறலாம். பஃறுளி ஆறு பாசனத்துக்காக வெட்டப்பட்ட ஆறே என்று அறிகிறோம். இவ்வளவு பழங் காலத்திலேயே பாண்டியர் நீர்ப்பாசனத்திலும் வேளாண்மையிலும் கருத்தைச் செலுத்தியிருந்தனர் என்பது வியப்புக்குரிய செய்தி ஆகும்!

கால அறுதி ஏற்பட்டால், உலக வரலாற்றிலேயே இவன் முதற் கடற் பேரரசன் என்ற செய்தி தெளிவாக விளக்கமுறுதல் கூடும். சுமாத்ராவில் பாலம்பாங்கில் ஆண்ட பேரரசர் பிற்காலத்தில் சீர்மாறன் என்ற குடிப்பெயரும் பிற தமிழகத் தொடர்புங் கொண்டிருந்தார். பிற்காலச் சோழப் பேரரசரைப் போலவே பண்டைக்கால முதற்பாண்டியப் பேரரசர் மலாய், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் ஆகிய கடல்கடந்த பகுதிகளில் பரந்திருந்தனர் என்று கருத இடமுண்டு.

கடைச் சங்ககால பாண்டியர்களுள் முற்பட்டவனைக் கூறத்தக்கவன் **பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி**. வேள்விக்குடிப் பட்டயத்தின்படி அதற்குரிய நன்கொடையை முதல் முதல் அருளிய அரசன் இவனே. ‘விழாக்காலங்களில் நகர்வலம் வரும் முக்கட் செல்வர் குடைக்கன்றி உன் குடை எக்குடைக்கும் சாயவேண்டாம்!’ என்று காரிகிழார் என்ற புலவர் இவனைப் பாடியுள்ளார்.

இவன் வேளிரை அடக்கியாண்ட வீர அரசன் என்று நெட்டிமையார், பெரும்பல்லியத்தனார் ஆகிய புலவர்கள் இவனைப் பாராட்டியுள்ளனர். மதுரைக் காஞ்சியில் குறிக்கப்படும் பாண்டியர் முன்னோருள் இவனொருவன்.

பாண்டியரின் மீன் கொடியை இமயத்தில் பொறித்தவன் முதலாம் நெடுஞ்செழியன் அல்லது ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆவான். கோவலனைக் கொல்வித்துக் கண்ணகியின் சிற்றத்துக்கு ஆளானதாகச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் பாண்டியன் இவனே. இவன் காலம் ஏறத்தாழ, கி. பி. 151 ஆகும்.

முதலாம் நெடுஞ்செழியனின் கீழ் கொற்கை இளவரசராயிருந்து, அவனுக்குப் பின் கி, பி. 190 வரை ஆண்டவன் வெற்றிவேற் செழியன். சிலப்பதிகாரக் கதையின் படி கண்ணகி விழாவில் சேரன் செங்குட்டுவனுடனும் இலங்கைக் கயவாகுவுடனும் கலந்துகொண்ட பாண்டியன் இவனே.

கடைச்சங்கப பாண்டியருள் வீர அரசனாகவும் வீர மிக்க கவிதை வல்லவனாகவும் விளங்குபவன் இரண்டாம் நெடுஞ்செழியன் அல்லது தலையாலங் கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆவான். பட்டத்துக்கு வரும் போது அவன் சிறுவனாயிருந்தான். அங்கிலையில் சேரரும் சோழரும் திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் ஆகிய ஐந்து வேளிரும் மதுரை மீது படை யெடுத்தனர். தலையாலங்கானம் என்ற இடத்தில் அவன் அவ் எழுவரையும் சிதறடித்து, சேரனைச் சிறைப்பிடித்தான். போருக்குமுன் அவன் எடுத்துக் கொண்ட சூளுரை (புறம் 72) தமிழ் இலக்கியத்திலேயே ஈடும் எடுப்பும் அற்ற அரும்பெரும்பாடல் ஆகும். கற்புடைக் காரிகையையும் கலைத்தமிழ்ப் புலவரையும் அவன் எவ்வாறு தன் உயிரினும் அரசினும் சிறந்த செல்வங்களாகக் கருதினன் என்று அப்பாடல் காட்டுகிறது. தலையாலங்கானததுப் போர் அக்காலத்திய மக்கள் உள்ளத்திலேயே வீறார்ந்த இடம்பெற்றது. அதனை உவமை யணியாக எடுத்தாண்ட புலவர் பலர். மதுரைக் காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் இப்போரை விரித்துரைத்துள்ளார். கபிலரும் பரணரும் இந் நெடுஞ்செழியனையும்,

குறுங்கோழியூர் கிழார் அவனால் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த சேரனையும் பாடியுள்ளனர்.

கடைச் சங்கத்தின் கடைசிப் பாண்டியன் **கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி.** கானப்பேரெயில் என்பது காளையார் கோயிலிலுள்ள வெல்லுதற்கரிய பழய அரண். அதனை அழித்து, அதனை ஆண்ட வேங்கை மார்பனை இப்பாண்டியன் அடக்கிய செய்தியை ஐயூர்மூலங் கிழார் (புறம் 21) பாடியுள்ளார். இவ்வரசனுடன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளியும், சேரமான் மாவெண்கோவும் நண்பராக ஒருங்கிருந்தபோது, அவ்வையார் அவர்களைப் (புறம் 367) பாடியுள்ளார். தமிழ் மூவரசர் காலவரையறைக்கு இப்பாட்டு ஓர் அருங்கலச் செப்பு ஆகும்.

இவன், தானே புலவன். அகநானூற்றிலும் (26) நற்றிணையிலும் (98) இவன் பாடல்கள் உள்ளன. அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தவனும், உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக மாபாரதத்தைப் பெருந்தேவனாரால் பாடுவித்தவனும் இவனே.

திருவள்ளுவர் காலத்திய பாண்டியனும் ஓர் உக்கிரப் பெருவழுதியே என்பது மரபு. இதற்குச் சான்று கிடையாது. மேலும் திருவள்ளுவர் காலம் அவ்வையாருக்கும் பெரும்பாலான சங்கப் புலவர்களுக்கும் சிலபல நூற்றாண்டுகளேனும் முற்பட்டதாதல் தெளிவு. ஆகவே திருவள்ளுவர் காலப் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி என்ற பெயருடையவனானால், அவன் முற்பட்ட வேறொரு உக்கிரப் பெருவழுதியாகவே இருத்தல்வேண்டும்.

கடைச் சங்கம் முடிவடைந்தது கி. பி. 250–ல் என்னலாம்.

கடைச்சங்கப் புலவரால் பாடப்பெற்ற பாண்டியர், சோழர் மிகப்பலர். வரிசை முறையும் காலவரையறையும் ஏற்பட்டாலன்றி அவர்கள் செய்திகளை வரலாறாகத் தொகுக்க முடியாது. **நன்மாறன்** என்ற பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் பிற்பட்டவன் என்பர் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர். திருவிளையாடற் புராணத்து வரகுணனும், அவன் பின்வந்த பாண்டியரும், அவர்கள் காலத்த

வரான மாணிக்க வாசகரும் கடைச்சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்தவரே என்பர் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளார்.

சங்ககாலச் சோழர்.

சோழ அரசரின் முன்னோராகப் புராண மரபு பல கற்பனை மன்னர்களின் கதை வளர்த்துள்ளது. பறக்கும் கோட்டைகள் மூன்றை வென்ற தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன், ஆன்கன்றுக்காகத் தன் மகனைப் பலியிட்ட மனுச்சோழன், புருவுக்காகத் தன்னைப் பலியிட்ட சிபிச் சோழன் ஆகியவர்கள் கதை பழமை வாய்ந்தது. ஆனால் இவை வரலாறு என்று கூறுவதற்கில்லை.

சோழருள் காலத்தால் மிக முற்பட்டவன் முடித்தலைக் **கோப்பெருநற் கிள்ளி.** இவனுக்குப்பின் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியும் **முதலாம் கரிகாலனும்** உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியும், இரண்டாம் கரிகாலனை **கரிகாற் பெருவளத்தானும்** ஆண்டனர். கரிகாற் பெருவளத்தான் புதல்வியான நற்சோணை அல்லது மணக்கிள்ளியே சேரன் செங்குட்டுவனின் தாய்.

வேற்பஃறடக்கைப்பெருவிறற் கிள்ளிகுடக்கோநெடுஞ் சேரலாதன் என்ற சேர அரசனுடன் போரிட்டு மடிந்தான். ஆனல் அடுத்த அரசன் முதலாம் கரிகாலன் வெண்ணிப் போரில் அச்சேரனை வென்ருன். போரில் புறப் புண்பட்டதனல் சேரன் வடக்கிருந்து மாண்ட உருக்கமான காட்சியைக் கழாத் தலையார் என்ற புலவர் (புறம் 65) தீட்டிக் காட்டியுள்ளார். வெண்ணிப்போரை மாமூலனர் (அகம் 55), நக்கீரர் (அகம் 141). பரணர் (அகம் 125, 246, 376) கருங்குழலாதனர் (புறம் 7, 224) ஆகிய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி முதலாம்கரிகாலன் மகன். இரண்டாம் கரிகாலன் தந்தை.

காவிரிக்குக் கரை கட்டியவன் என்றும், இமயத்தில் சோழர் கொடியாகிய புலியைப் பொறித்தவன் என்றும், காடாயிருந்த தொண்டை நாட்டின் பெரும்பகுதியை நாடாக்கி வேளாளரைக் குடியேற்றியவன் என்றும் தென்னுட்டு வரலாற்றில் பெரும் புகழ்பெற்ற அரசன் இரண்

டாம் கரிகாலன். இவன் காலம் கி. பி. 50 முதல் 90 வரை என்னலாம். பன்னூறாண்டுகளுக்குப் பின்னும் மைசூர், இராயலசீமாப் பகுதிகளிலுள்ள சிற்றரசர் அவன் புகழ் மரபைத் தம் கல்வெட்டுக்களில் பாராட்டிப் பேசுகின்றனர். காலத்தாலும் இடத்தாலும் வேறுபட்ட பலநாட்டு மன்னர், தாம் கரிகாலன் மரபினர் என்பதிலும், தம்முன்னோர் கரிகாலனுக்காகக் காவிரிக்குக் கரைகட்டியவர்என்பதிலும் அடையும் பெருமை வியப்புக்குரியதே யாகும்! அதுமட்டுமன்று. இன்னும் கரிகாலன்செய்த செயல்களைத் தெலுங்கு நாட்டு மக்கள் பாராட்டுகின்றனர். கல்வெட்டுக்களால் அவற்றின் உண்மையறிந்த அறிஞர் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டு கடந்த கரிகாலன் இறவாப் புகழ்கண்டு மலேக்கின்றனர்!

கரிகாற் பெருவளத்தான் தலைநகரை உறையூரிலிருந்து காவிரிப்பூம் பட்டினம் அல்லது புகாருக்கு மாற்றினதாக அறிகிறோம். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் இவனைப் பட்டினப்பாலையாலும், முடத்தாமக் கண்ணியார் பொருநராற்றுப் படையாலும் பாடினர். முந்திய நூலுக்காக அரசன் புலவருக்கு 16 நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்ததாகக் கலிங்கத்துப்பரணி குறிக்கிறது.

கரிகாலனைப்பற்றி எழுந்த புராணக் கதைகள் பல. இவை இரண்டு கரிகாலரையும் ஒன்றாக்கிவிட்டன.

இரண்டாம் கரிகாலனின்புதல்வி நற்சோணை அல்லது மணக்கிள்ளி சேரன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் மனைவியாதலால், சேரன் செங்குட்டுவன் தாய் ஆவாள்.

கரிகாலனுக்குப்பின் அவன் புதல்வர் நெடுமுடிக்கிள்ளியும் சேட்சென்னி நலங்கிள்ளியும் அரசுரிமைக்காகப் போராடினர். சேட்சென்னி உட்பட ஒன்பது சோழ இளவரசரைச் சேரன்செங்குட்டுவன் நேரிவாயில் போரில் முறியடித்து நெடுமுடிக்கிள்ளியை முடிசூட்டினான். ஆனால் காரியாற்றுப் போரில் அவன் மாண்டதால், நலங்கிள்ளியே மீண்டும் அரசனானான்.

நெடுமுடிக்கிள்ளி அல்லது கிள்ளிவளவன் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல்கொள்ளப்பட்டதை மணிமே

கலை குறிப்பிடுகின்றது. பீலிவளை என்ற நாககன்னிகை மூலம் அவனுக்கு இளந்திரையன் என்ற புதல்வன் இருந்தான். கிள்ளிவளவனல் அவன் காஞ்சியில் திரையர் கோன் அல்லது தொண்டைமானுக முடிசூட்டப்பட்டான். கரிகாலனைப் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுரே பெரும்பாணுற்றுப் படையில் இளந்திரையனைப் பாடியுள்ளார். நக்கீரரும் (அகம் 340) காட்டூர்கிழார் மகனர் கண்ணனுரும் (அகம் 85) வேங்கடமலையில் கண்ட மற்றொரு திரையனைப் பாடியுள்ளனர். திரையன், இளந்திரையன் என்ற பெயரொற்றுமையைப் பார்க்க, பீலிவளை திரையர் குடிநங்கையே என்று எண்ண இடமுண்டு.

சங்கப் பாடல்களால் **கோப்பெருஞ் சோழன், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி, கோச்செங்கணுன்** ஆகிய சோழர்களைப் பற்றிப் பல செய்திகள் அறிகிறேம். ஆனல் இவர்களைக் காலவரிசைப் படுத்த முடியவில்லை. இராசசூயம் வேட்டபெருநற் கிள்ளி அவ்வையார் காலத்தவன். கோச்செங்கணுன் சிவபெருமானுக்கு எழுபது கோயில்களைக் கட்டியதாகத் திருமங்கையாழ்வார் குறிக்கிருர்.

பண்டைச் சேர மரபு.

சங்க மரபின்படி முதற் சங்கத்துக்கும், புராணமரபின்படி பாரத காலத்துக்கும் உரிய மிகப்பழங் காலச் சேரன் **பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்,** பாரதப் போரில் இருதிற வீரர்களுக்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கியதாக முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற முதற்சங்கப் புலவர் (புறம் 2,) அவனைப்பாடியுள்ளார். வேறு இருசங்கப் பாடல்கள் (அகம் 65, 233) இச்செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றன,

கிட்டத்தட்டச் சேர அரசர்களின் ஒரு வரலாருக இயங்குவது பதிற்றுப்பத்து. அதன் முதல் பத்தும் கடைசிப் பத்தும் நமக்குக் கிட்டவில்லை. ஆனல் இரண்டாம் பத்து, கடைச் சங்கத்தின் மிகப் பழய அரசனுக **உதியஞ்சேரலைக்** குறிக்கிறது.

சேர அரசர் குடியுரிமை இக்காலக் கொச்சி அரசர் உரிமைபோன்றது. குடியின மூத்த ஆணே அரசனுனன். எனவே ஒரே சமயம் வயதுவந்த அணைவரும் அரசுரிமை

பெற்றனர். இக்காரணத்தால் சேர அரசரை மரபு வரிசைப் படுத்துவதுகூட அரிதாகின்றது.

உதியஞ்சேரலையடுத்து அவன் மூத்த புதல்வன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், அவன் இவல் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவனும் ஆண்டனர். அதன்பின் அவன் இளைய புதல்வர் இரண்டாம் ஆதன் அல்லது முடிச்சேரலாதனும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் ஆண்டனர்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் கி. பி. 50 வரை 58 ஆண்டுகள் ஆண்டான். மற்ற இரு அரசரையும் ஐந்து வேளிர்களையும் அடக்கியதற்கு அடையாளமாக அவன் ஏழு முடிமாலை அணிந்திருந்தான். சேரரது விற்பொறியை அவன் இமயத்தில் பொறித்தான். அவன் கடற் கொள்ளைக்காரரை அவர்கள் இருந்த தீவுவரைச் சென்று அழித்து, மேல்கடற் கரையின் கடல் வாணிகத்துக்குப் பாதுகாப்பும் ஆக்கமும் அளித்தான். தன்னை எதிர்த்த யவனரை அவன் சிறைப்படுத்தி விடுதலைப் பணமாகப் பெரும் பொருள் பெற்றான். அவன் தலைநகரமாகிய நறவு உரோம ஆசிரியர் பிளினியால் நவுரா என்றும், எகிப்திய நில நூலாரான டாலமியால் நிட்ரியாஸ் என்றும் குறிக்கப் பட்டது. இரண்டாம் பத்தால் தன்னைப்பாடிய குமட்டூர்க் கண்ணனார்க்கு இவன் உம்பற்காட்டுப் பகுதியையும் தென்னாட்டின் 38 ஆண்டு வரியையும் பரிசாகத் தந்தான் என்று அறிகிறோம்.

பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன் 25 ஆண்டு ஆட்சி செய்தான். அவன் கொங்கு நாட்டின்மீது படையெடுத்து அகப்பா என்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றினான். அயிரை மலையம்மனுக்கு அவன் விழாவாற்றியதுடன், இரு கடல் நீரால் திருமுழுக்குப் பெற்றான். நெடும்பலிதாயன் என்ற ஆசிரியனுடன் அவன் துறவறம் பூண்டான். அவன் மூன்றும்பத்தால் தன்னைப்பாடிய பாலைக் கோதமனார் விருப்பப்படி, பத்துவேள்வி முடித்து அவரையும் அவர் மனைவியையும் வானுலகுக்கு அனுப்பினான்.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் 25 ஆண்டுகள் ஆண்டான். நெடுமிடல் என்ற குடிப் பெயரையுடைய அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் முன்னோனை அவன் அடக்

கினன. கடம்பின் வாயில் என்ற இடத்தில் நன்னனை அவன் அழித்தான். வானவரம்பன் என்றும் நீர்கொப் புளிக்கும் நேரிமலையை யுடையவன் என்றும் அவன் புகழப் பெறுகிருன். நாலாம்பத்தால் தன்னைப்பாடிய காப்பி யாற்றுக் காப்பியனருக்கு அவன் 40 நூருயிரம் பொன் னும் அரசிற் பாதியும் ஈந்து அவனை அமைச்சனுகக் கொண்டான்.

சேரன் செங்குட்டுவன் அல்லது கடல் பிறக்கோட்டிய குட்டுவனே சேரர் குடியில் யாவரினும் புகழ்மிக்க பேரரசன். அவன் 55 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். இடும்பில் என்ற இடத்தில் வெற்றிகண்டு, வியலூர், கொடுகூர் ஆகிய வற்றை அழித்தான். சோழ இளவரசர் ஒன்பதின்மரை நேரிவாயிலில் முறியடித்து, தன் மைத்துனனுகிய கிள்ளி வளவனை அவன் சோழ அரசிருக்கை ஏற்றினன். தமிழக முழுதும் வென்று போர்கெழுகுட்டுவன் என்ற பெயர் பெற்றதுடன் அமையாது இமயம்வரை படையெடுத்து, கனகவிசயர் என்ற ஆரியபுல அரசரை வென்று, கண்ண கிக்குச் சிலை எடுப்பித்து விழா அயர்ந்தான். இவன் தம்பி இளங்கோவடிகளே சிலப்பதிகாரம் இயற்றியவர். ஐந்தாம்பத்தால் தன்னைப்பாடிய பரணர் என்ற புலவர் பெருமானுக்கு இவன் உம்பர்க்காட்டு வாரியத்தையும் தன் மகன் குட்டுவனையும் ஈந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கண்ணகி விழாவுக்கு இலங்கை அரசன் கயவாகுவும் வெற்றிவேற் செழியனும் வந்திருந்தனர். இவர்கள் காலம் ஏறத்தாழ கி. பி. 175 ஆகும்.

ஆரும்பத்திற்குரிய **ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்** என்பவன் இமயவரம்பனுக்கும் நார்முடிச் சேரனுக்கும் உடன் பிறந்தவன். அவன் ஆட்சி சேரன் செங்குட்டுவ னுக்கு முந்தியதாயிருக்கக் கூடும். அவன் 38 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். அவன் சிறப்புச்செயல் கரிகாலன் சீர் செய்த தொண்டை நாட்டின் வடபகுதியிலுள்ள காட்டூர் களின்மீது படையெடுத்து அவற்றின் கால்நடைச் செல் வங்களைக் கைக்கொண்டதாகும். அவன் கேரளத்தில் ஒவ் வொரு பிராமணர்க்கும் ஒரு பசுவும் ஓர் ஊரும் தானம் செய்தான். ஆரும்பத்தால் தன்னைப்பாடிய பெண்பாற்

புல்வர் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்க்கு அணி மணிக்காக அவன் 9 'கா'ப்பொன்னும் 100,000 'காண' மும் கொடுத்து, அவரைத்தன் அரசுரிமைத்துணை வியாகக் கொண்டான்.

ஏழாம்பத்திற்குரிய செல்வக் கடுங்கோவாழி யாத னின் உறவு முறை விளங்கவில்லை. அவன் சேரமான் சிக்கற்பள்ளி துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழிஆதன் என்றும் குறிக்கப்பட்டான். அவன் அந்துவன் சேரனுக் கும் தொண்டை மகளாகிய பொறையார் பெருந்தேவிக் கும் மகனுவான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தன்னைப் பாடிய கபிலர் பெருமானுக்கு அவன் நூருயிரம் காணமும், நன்ரு மலையிலிருந்து காணும் நாடும் தந்தான்.

எட்டாம்பத்திற்குரிய தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலி ரும்பொறை அரிசில் கிழாரால் பாடப்பெற்று, அவருக்கு 9 நூருயிரம் காணமும் அரண்மனையும் ஈந்து அவரைத் தன் அமைச்சனுகப் பெற்ருன். இவன் ஆயர் தலைவன் கழுவுளை அடக்கினுன். இவன் ஆண்டது 7 ஆண்டுகள். அடுத்த அரசன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை சோழ பாண்டியரையும் விச்சிக்கோவையும், பொத்தப்பிச் சோழனையும், பழயன் மாறனையும் வென்ருன். தன் மாமனுகிய மய்யூரிகிழானையே அவன் தன் ஆயத்துறை அமைச்சனுகக் கொண்டான். தன்னைப்பாடிய பெருங்குன்றூர் கிழாருக்கு அவன் 32 ஆயிரம் பொன்னும், காப்பு வரி தள்ளப்பட்ட நிலங்களும் ஈந்தான்.

பத்தாம்பத்து நமக்குக் கிட்டவில்லையாயினும், அவன் கடைச் சங்கச் சேரரில் கடைசியானவன் என்னலாம். அவ்வையாரால் சோழ பாண்டியன் ஒருங்கே பாடப்பட்ட சேரமான் மாவெண்கோவே என்று அறிகிருேம்.

வேளிர்

தமிழகத்திலும் தமிழகத்துக்கு அப்பாலும் கடைச் சங்க காலத்துக்கு முன்னிருந்தே எண்ணற்ற முடியுரிமை யற்ற சிற்றரசர் அல்லது வேளிர் இருந்தனர். இவர்களில் சிலர் மூவரசருக்கு உட்பட்டும் பலர் உட்படாதும் வாழ்ந் தனர். மூவரசருக்கு உட்படாது தனியாட்சி உடையவ

ருள் தமிழகத்தில் ஏறைக்கோன், ஓரி, கடியநெடுவேட்டு வன் குமணன், தழும்பன், தாமன்தோன்றிக்கோன், திதியன், நள்ளி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், பழயன், பாரி, மல்லிகிழான், காரி, மூவன், பண்ணன், வெளிமான், வேங்கை மார்பன், தொண்டைமான் ஆகியோர் முக்கியமானவர். தமிழக எல்லையிலும் அப்பாலும் வேங்கடமலைப் புல்லி, பல்குன்றக்கோட்டத்து நன்னன், வேங்கடமலைக் கும்பனூர்கிழான், வேங்கடமலைத் திரையன், தெள்ளழகூரிலுள்ள எருமை யூரன் ஆகியோர் இருந்தனர்.

தமிழகத்துக்கு வெளியே முடியுடை யரசர் ஆட்சி நெடுங்காலம் ஏற்படவில்லை. வேளிர் இங்கேதிரையர், பல்லவர், குறும்பர், சளுக்கர், இரட்டர், கடம்பர் எனப் பல குடிப் பெயர் உடையவரா யிருந்தனர். இவர்களில் பலர் பின்னாட்களில் முடியுடையரசர் மரபினராயினர்.

வடதிசைப் பேரரசுகள்

தமிழகத்துக்கு வெளியே தென்னாட்டின் முதற் பேரரசுகள் கலிங்கப் பேரரசும் ஆந்திரப் பேரரசுமே. இவற்றுள் கலிங்கப்பேரரசு பழமையானது. ஆனால் அதன பழமையெல்லை, ஆட்சியெல்லை, மரபு ஆகியவை பற்றி நமக்கு எதுவும் நேரடியாகத் தெரியவில்லை. அதன் வடபால் கங்கைவெளியில் குருபாஞ்சாலம், கோசலம், விதேகம் அல்லது மகதம், காம்போசம் ஆகிய அரசுகள் நிலவின. ஆரியர், டாரசீகர், யவனர், சகர், குஷாணர், ஊனர் முதலியவர்கள் படையெடுப்பால் மேற்கு அரசுகள் தளர்ந்தன. விதேகம் அல்லது மகதம் கி. மு. 7-ம் நூற்றாண்டு முதல் தொடர்ச்சியாக சிசுநாகர், நந்தர், மௌரியர், சுங்கர், கண்வர் ஆகிய மரபினரால் ஆளப்பட்டது.

நந்தர்கள் கலிங்கத்தை வென்று ஆண்டனரென்று அந்நாட்டின் காரவேலன் காலக் கல்வெட்டுக்களால் தெரியவருகின்றது. தெற்கேயும் குந்தள நாட்டை அவர்கள் ஆண்டதாகப் பிற்காலக் கன்னடக் கல்வெட்டுக்களால் அறிகிறோம். அவர்கள் ஆட்சி அசோகன் ஆட்சி எல்லையளவிலே தெற்கே தமிழக எல்லை வரை பரந்திருந்தது என்று கொள்ள இடமுண்டு.

நந்தர்கள் பெருஞ் செல்வத்தைப் பற்றிக் கடைச் சங்கப் புலவர் மாமூலனர் பாடியுள்ளார். மாமூலனர் நந்தர் காலம் அதாவது கி. மு. 4-ம் நூற்றுண்டினர் என்று இதனல் கருத இடம் ஏற்படுகிறது.

மோரிய மரபின் பேரரசனை அசோகன் கி. மு. 260-ல் கலிங்கத்தின்மீது படையெடுத்தான். போரில் அவன் வெற்றி பெற்றாலும் அது பேரளவில் அழிவுப் போரா யிருந்தது. கலிங்கர் பக்கம் நூறாயிரம் போர் வீரர் இறந் தனரென்றும் நூற்றைம்பதினயிரம் வீரர் சிறைப்பட்டனர் என்றும் அறியப்படுகிறது. போரின் கடுமையும் அளவும் நோக்கி, கலிங்கம் ஒரு வலிமை வாய்ந்த அரசு மட்டுமல்ல, ஒரு பேரரசே என்று கொள்ளத்தகும். அதன் எல்லை அன்றே மைசூர் வரை பரவியிருந்தது என்று கூறல் தவருகாது. ஏனெனில் இதுவே நந்தர் பேரரசாட்சியின் தென் எல்லை ஆகும். மோரியர் நந்தரை வென்றபோது கலிங்கர் தனியரசாகி, நந்தர் பேரரசின் தென் பகுதியைக் கைக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். கலிங்கத்தை வென்ற பின் அவ்வெற்றியாலேயே அசோகன் ஆட்சிஎல்லை மைசூருக்கு வந்தெட்டிற்று. பிற்காலத்தில் மைசூரில் மேல்கங்கரும் கலிங்கத்தில் கீழ்கங்கரும் ஆட்சி செய்ததை நோக்க, இரண்டு கோடிகளும் ஒரே பண்டைய கங்க மர பினரால் ஆளப்பட்டன என்று எண்ண இடமுண்டு.

மேனட்டு வரலாற்றுசிரியர் கூட, கலிங்கத்தை ஒரு சிறிய அரசாகக்கொண்டு, மைசூர் வரை மோரியர் எப் போது வென்றனர் என்று ஆராய்ந்து முடிவு காணுது இடர்ப்படுவர்!

அசோகனுக்குப் பின் மோரியப் பேரரசு சிதறுண்டது. ஆந்திரரும் கலிங்கரும் தலைதூக்கினர். ஆந்திரர் கி. மு. 220 முதல் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து பேரரசராய், கி. பி. 225 வரை ஆற்றல்மிக்க வல்லரசராய் விளங்கினர். அவர்கள் தாயகம் விந்திய மலைப்பகுதியே என்று பல வரலாற்றறிஞர் கருதினர். ஆனல் புதிய கல்வெட்டுக் களால் அவர்கள் சங்ககால ஆய் அண்டிரன் மரபினரே என்றும், கடப்பை கர்னூல் மாவட்டங்களிலுள்ள அண் டிரா மலையையும் அண்டிரா ஆற்றையும் சார்ந்தவர்களே என்றும் அறிகிறோம்.

ஆந்திர அரசுக்கு வடமேற்கிலுள்ள கலிங்க அரசில் கி. மு. 170 முதல் கி. மு. 159 கடந்து காரவேலன் என்ற புகழ்மிக்க பேரரசன் ஆண்டான். அவன் சமண மதத்தைச் சார்ந்தவன். அதைப் பரப்புவதில் அவன் ஓர் இளஅசோகனாக விளங்கினான். அவன் தென்னாட்டின் வடபகுதியை வென்றதுடன், கி. மு. 163-ல் மகத நாட்டையும் வென்று பேரரசனாக விளங்கினான்.

காரவேலன் காலத்தில் ஹத்திகும்பக் கல்வெட்டு தமிழக மூவரசுகளின் ஒற்றுமை பற்றியும் வலிமை பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. 113 ஆண்டுகளாகக் கலிங்கப் பேரரசு விரிவடையவொட்டாமல் தமிழரசர்களின் கூட்டுறவு தடுத்து நிறுத்தியதாக அது தெரிவிக்கிறது. வடதிசையில் வெற்றி கண்ட காரவேலன் படைகள் தெற்கே இத்தமிழ்ப் படையால் மீட்டும் மீட்டும் தோல்விகள் கண்டன.

காரவேலனாட்சியால் ஆந்திரர் வளர்ச்சி சிறிதே தடைப்பட்டிருந்தது. அவனுக்குப் பின் தென்னாட்டின் கீழ்கடல் வரையும் மேல்கடல் வரையும் அவர்கள் ஆட்சி பரந்தது. கி. மு. 26-ல் ஆந்திரப் பேரரசன் முதலாம் புளுமாயி, மகதத்தை ஆண்ட கடைசிக்கண்ணுவ அரசனை வீழ்த்தி இமயம் வரை தன் பேரரசைப் பரப்பினான்.

சிந்து வெளிக்கு அப்பாலிருந்து வந்த சகர் தென்னாட்டின் வடக்கெல்லையில் ஆண்டனர். அவர்கள் சகப் பேரரசரின்கீழ் சத்திரபர் அல்லது மாகாண ஆட்சியாளராயிருந்து பின் தனியரசராயினர். அவர்களுடன் ஆந்திரர் போராடவேண்டி வந்தது.

ஆந்திரப் பேரரசருள் புகழ்மிக்கவன் கி. பி. 113 முதல் கி. பி. 138 வரை ஆண்ட கௌதமிபுத்ர சதகர்ணி ஆவன். இவன் சத்திரபன் நாகபாணன் என்பவனைக் கொன்று அவன் கையில் சிக்கிய நாட்டுப் பகுதியை மீட்டான். ஆனால் சாஷ்டணன் என்ற அடுத்த சத்திரபன் மீண்டும் வெற்றியடைந்தான். கி. பி. 184 முதல் 213 வரை ஆண்ட யக்ஞசிரீ மீண்டும் சில வெற்றிகள் கண்டான்.

ஆந்திரப் பேரரசர் திரையர் அல்லது பல்லவர் மரபைச் சேர்ந்தவரே. பெயருக்கேற்ப அவர்கள் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்திருந்தனர். அவர்கள் நாணயங்களில்

இரு பாய்மரமுடைய ஆழ்கடலோடும் கப்பல் பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. அக்காலத்தில் ஆந்திர கருநாடக தமிழகக் குடிகள் கடல் கடந்து வாணிகக் குடியேற்றங்கள் அமைத் திருந்தனர்.

கனகவிசயர்

சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டில் படையெடுத்தது கௌதமிபுத்திரனுக்கும் யக்ஞசிரீக்கும் இடைப்பட்டகாலம் ஆகும். அவனுக்கு உதவிய நூற்றுவர் கன்னர் என்பவர் ஆந்திர சதகர்ணிகளே எனக் கூறப்படுகிறது. ஆந்திர ரின் எதிரிகளாகிய சக அரசர்களுள் குஷாண அரசனை கனிஷ்கனும் அவன் கீழ்ச் சிற்றரசனை விசயாலயனும் சேர்ந்திருந்தனர். தோற்ற கனகவிசயர் இந்த கனிஷ் கனும் விசயலாயனுமேயாவர் என்று பல வரலாற்றாசிரியர் கருதுகின்றனர். அதற்கேற்ப, கனிஷ்கனின் பின்னோர் புத்தசமயம் விடுத்துச் சைவசமயம் சார்ந்திருந்தனர். செங்குட்டுவனும் மற்றத் தமிழரசரும் புத்தரால் அலைப் புண்ட வட ஆரியருக்குத் தமிழகத்தில் சதுர்வேதிமங் கலங்கள் அளித்தும், அவர்கள் ஆதரவுக்காக வேள்விகள் நடத்தியும் வந்தனர். வேள்விக்குடிப் பட்டயமும் இலக் கியக் குறிப்புக்களும் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

யக்ஞசிரீயின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே (கி. பி. 184-213) ஆந்திரப் பேரரசு தளர்ச்சியுற்றுச் சிதறத்தொடங்கிற்று. பூனா, நாசிக் ஆகிய பகுதிகளை ஆண்ட சூடு சதகர்ணி மரபினர் பேரரசின் தளையவிழ்த்துத் தனியாட்சியாள ராயினர். கி. பி. 230-க்குள் ஆந்திரப் பேரரசின் பெயர் வரலாற்றில் மறைந்தது.

கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தை நாம் பண்டைக்காலம் என்கிறோம். இந்தக் காலத்திய நிலையை அறிய நமக்கு உதவும் இலக்கியம் தமிழ் இலக் கியம் மட்டுமே. இதில் தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் சங்க இலக்கியத்தில் சில பகுதிகளும் பழமை யெல்லை அறியப்படாத பழய இலக்கியம் ஆகும். தொல்காப்பிய மும் சில சங்க இலக்கியப் பகுதிகளும் கடைச்சங்கத்துக்கு

முற்பட்டவை, அதாவது கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவை. திருக்குறள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு அல்லது அதற்கு முற்பட்ட காலத்துக்குரியது. ஏலேல சிங்கன் மரபை ஏற்க முடியுமானால், அது கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டுக்குரியது என்னலாம். இவை நீங்கலான சங்க இலக்கியத்தின் பெரும் பகுதியும் கி. பி. 2-ம், 3-ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உட்பட்டவை. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்கள் இக்காலத்தின் இறுதிக்கு உரியன.

நமக்குக் கிட்டிய இந்த இலக்கியப் பகுதிகளே தமிழிலக்கியத்தின் பழமை, உயர்வு, பெரும் பரப்பு ஆகியவற்றுக்குச் சான்று பகர்வன. கிட்டாத முத்தமிழ்ப் பேரிலக்கியப் பரப்பை உய்த்துணரச் சிலப்பதிகார உரை உதவுகிறது.

தென்னாட்டு இலக்கியங்களில் புத்த சமண காலங்களுக்கு முற்பட்ட இலக்கியம் தமிழில் மட்டுமே இருக்கிறது. புத்த சமண இலக்கியமும் ஏராளம். சைவ, வைணவ இலக்கியங்களும் பிற்காலத்தில் மிகுதி. கன்னடத்தில் 9-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளதாயினும், அதில் சமண கால இலக்கியம் இடம் பெறுகிறது. சைவ வைணவ இலக்கியங்களும் மிகுதி. பிற மொழிகளிலும் கங்கை சிந்து வெளிகளிலும் வைணவ கால இலக்கியம் மட்டுமே கிட்டுகின்றன.

பல்லவப் பாண்டியப் பேரரசுகள்

(கி. பி. 3—9 நூற்றாண்டுகள்)

தென்னாட்டின் வரலாற்றில் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டு ஒரு முனைப்பான திரும்பு கட்டம் ஆகும். நாகரிகம், அரசியல் ஆகிய இரு துறைகளிலும் அது மிகப் பெரிய மாறுபாடுகளை உண்டுபண்ணிற்று.

இம்மாறுபாடுகளின் மூலகாரணத்தை நாம் முற்றிலும் தென்னாட்டிலேயே காணமுடியாது. அவற்றைத் தென்னாட்டின் வடக்கிலுள்ள சிந்து கங்கை சமவெளியிலும், அதற்கு அப்பாலுள்ள நடு ஆசியப் பகுதியிலுமே சென்று காண்டல்வேண்டும்.

களப்பிரர் படையெழுச்சி

கி. மு. 1500 வரை சிந்து கங்கை வெளி தென்னாட்டு நாகரிகத்தின் ஓர்புறச் சிறை வாரமாகவே இருந்து வந்தது. ஆனால் ஆரியர் குடியெழுச்சிக்கால முதல் ஆயிர ஆண்டுகளாக அயலார் படையெடுப்பாலும் அயலார் கலப்பாலும் சிந்து வெளி பேரளவிலும் கங்கை வெளி ஓரளவிலும் சின்னபின்னமடைந்தே வந்தன. கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்டி லிருந்து மீண்டும் பேரளவில் பண்படா முரட்டு மக்கள் இனங்கள் புடைபெயரத் தொடங்கின. மங்கோலியர், யூச்சி என்ற இனத்தவரை வடக்கிலிருந்து நெருக்க, அவர்கள் ஊணரையும், ஊணர் குஷாணரையும், குஷாணர் சகரையும் முறையே தெற்கு நோக்கி நெருக்கித் தள்ளினர்.

ஆந்திரப் பேரரசர் குஷாணரையும் சகரையும் கிழக்கே கங்கை வெளியிலும் தெற்கே தென்னாட்டிலும் பரவாமல் தடுக்கப் பெருமுயற்சிகள் செய்தனர். சேரன் செங்குட்டுவன் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் கங்கை வெளி வரை படை நடாத்தி, ஆந்திரப் பேரரசருடன் சேர்ந்து இம்முயற்சியில் பெரு வெற்றிகள் கண்டான். ஆனால் அணை கடந்த

வெள்ளம்போல், 3-ம் நூற்ருண்டில் இந்த மக்கள் எழுச்சி பாய்ந்து வந்து பரந்தது.

தென்னுட்டின் வடமேற்கில் இருந்த பல குடிகள் இக் குடியெழுச்சியால் உந்தப்பட்டுத் தெற்கு நோக்கிப் புடைபெயர்ந்தனர். சேரநாடு வலிமைவாய்ந்த பேரரசாயிருந்த வரை தண்டகக் காட்டிலுள்ள இவ்வெழுச்சி தடைப்பட்டிருந்தது. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் இப்பகுதியிலடைந்த வெற்றியை நாம் முன்பு கண்டோம். ஆயினும் விரைவில் கன்னட நாட்டெல்லேயிலிருந்த களப்பிரர் என்ற ஒரு பண்படாக்குடி, தமிழகத்தின் மீதே சாய்ந்தது. இதனுல் சேர சோழ நாடுகள் நிலேகுலேந்தன. பாண்டி நாடும் திடுமென நிலே கவிழ்ந்தது. மீண்டும் பாண்டிய அரசு தலே தூக்க இரண்டு மூன்று நூற்ருண்டுகள் ஆயின. சேர சோழ அரசுகள் தலேயெடுக்கவோ இன்னும் மூன்று நூற்ருண்டுகளுக்கு மேலாயின.

''அளப்பரிய அதிராசரை அகலநீக்கி, அகலிடத்தைக் களப்பிரன் என்னும் கலியரசன் கைக்கொண்டான்'' என்பது வேள்விக் குடிச் செப்பேடுகள் தரும் வாசகம். இக் களப்பிரர் படையெடுப்பின் பயனுகப் பாண்டியர் மரபு மட்டுமன்றி, பண்டைத் தமிழர் முச்சங்க வாழ்வும் முத் தமிழ் வாழ்வும் பழங்கதையாயின. ஈடும் எடுப்புமற்ற பழந்தமிழரின் தூய தென்னுட்டுப் பண்பாடும், சமூக சமய வாழ்வும் பண்படா அயலினப் பண்பாடுகளின் தாக்குதலால் தளர்ந்து நாளடைவில் அவற்றுடன் சரிசமமாகக் கலக்கத் தொடங்கிற்று,

வடக்கேயிருந்து வந்த குடிபெயர்ப்புக் குழப்பம் தென்னுட்டையும் சிறிது பாதித்ததுபோலவே; வடக்கே அதனுலேற்பட்ட பண்பாட்டுக் குழப்பமும் தென்னுட்டின் பண்பமைதியை ஓரளவு கலேத்தது. வேள்விகுடிப்பட்டயம் களப்பிரர் புரளியையே கலியின் புரளி என்றுகுறிப்பிட்டது போல, வடபுலத்திலும் சகர், ஊணர் படையெடுப்புக்களே கலியுகத்தின் தொடக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இக்காலத்தில் எழுதித்தொடுக்கப்பட்ட பழங்கதைகளுடன் அக் கால வரலாறும் எதிர்கால உரையாகப் புராணங்களில்

குறிப்பிடப்பட்டது. எதிர்காலக் கற்பனைகள் மூன்றும் நூற்றாண்டுடன் முடிவதிலிருந்து, அவற்றின் காலம் அந் நூற்றாண்டே என்பது தெற்றென விளங்குகிறது. இப்புராணங்களுடன் கலந்து பல அயலவர் சமய சமூகக்கோட்பாடுகள் தென்னாட்டு வாழ்வில் புகுந்து தென்னாட்டினர் சமூக அமைதியையும் குலைக்கத் தொடங்கின.

மூன்றும் நூற்றாண்டின் மக்கட் புடைபெயர்ச்சி சிந்து வெளியை நிலையாகவும், தென்னாட்டின் மேற்குப் பகுதியைத் தற்காலிகமாகவும் தாக்கிற்று. அதே சமயம் அது கங்கை வெளியைத் தற்காலிகமாகவும் தென்னாட்டின் கீழ்ப்பகுதியை நிலையாகவும் தாக்காது விட்டிருந்தது. இதன் பயனாகக் கங்கை வெளியில் மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை குப்தப் பேரரசும், ஹர்ஷன் பேரரசும் நிலவ முடிந்தது. அதன்பின் சிந்துவெளியின் குழப்பம் கங்கை வெளியிலும் படர்ந்தது. ஆனால் தென்னாட்டில் ஆந்திரப் பேரரசும் சரிந்துவிட்டாலும் வேறு பல அரசுகள் புதிதாக எழ இடமிருந்தது.

தமிழகத்திலேயே அத்தகைய புதிய அரசு ஒன்று ஏற்பட்டது. அதுவே காஞ்சியைத் தலைநகராகக்கொண்ட பல்லவ அரசு. அது தமிழகத்தின் வடபகுதியைக் கைக்கொண்டு தமிழகம் தாண்டி விரைந்து வளரலாயிற்று.

பல்லவ மரபு

பல்லவர் பிறப்பைப்பற்றி வரலாற்றாசிரியர் பல கூறி மயங்குவதுண்டு. குடியெழுந்துவந்த வடபுலமாக்களுள், சகர், பார்த்தியர் ஆகியவர்களுடன், பஃலவம் அல்லது பாரசிக நாட்டு மக்களாகிய பஃலவர் என்ற இனத்தவரும் இருந்தனர். பல்லவர் இவர்களின் ஒரு பிரிவினரே என்பர் ஒரு சாரார். ஆனால் அவர்கள் ஆந்திரப் பேரரசிலேயே சிற்றரசாயிருந்தனர் என்று அறிகிறோம். அத்துடன் அவர்கள் கொடியின் சின்னம் ஏறத்தாழச் சோழர்களின் புலிக்கொடியாகவே இறுதிவரை இருந்தது. எனவே முன் பிரிவுகளில் குறிப்பிட்டபடி, பல்லவர் சோழருடன் தொடர்புகொண்ட திரையரே யாவர். பல்லவர், திரையர்

தொண்டைமான் ஆகிய சொற்கள் தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு பொருட்சொற்கள் ஆகும். முதல் தொண்டைமானாக இளந்திரையன் குறிக்கப்பட்டான். அவனுக்கும் முதல் பல்லவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு விளங்காவிட்டாலும் இருவரும் தொடர்புடையவரல்லர் என்றுகூற இடமில்லை.

'தோட்டி முதல் தொண்டைமான்வரை' என்ற மரபுரையில் தொண்டைமான் என்ற சொல் இன்றும் தமிழ் வழக்கில் உள்ளது.

காடு கொன்று தொண்டைக்காட்டை நாடாக்கிய கரிகாலன் செயலையும் தொண்டைமான் இளந்திரையன் புகழையும், தொண்டை நாட்டின் தமிழகப் பகுதியும் தெலுங்கு நாட்டுப் பகுதியும் இன்னும் நினைவில் கொண்டுள்ளன. கல்வெட்டுச் சான்றுகள் இவற்றை வலியுறுத்துகின்றன. சோழர் தொடர்பை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. வடபுலப் புடைபெயர்ச்சியால் ஆந்திரப் பேரரசும், களப்பிரரால் சோணாடும் நிலைகுலைந்த சமயம் பல்லவர் எளிதில் புதிய ஆட்சி பிறப்பித்துப் பரவியிருத்தல் இயல்பே.

இதே சமயம் திரையர்குடி மூலம் பல்லவர் ஆந்திருடனும் தொடர்புடையவரா யிருத்தல்வேண்டும். ஆந்திரரின் தலைநகரம் கோதாவரிக்கருகிலுள்ள அமராவதியாயினும் தொடக்கத்தில் அவர்கள் துங்கபத்திரைக்கருகிலுள்ள அண்டிரா ஆற்றங்கரையி லிருந்தவர்களே என்பது மேலே குறிக்கப்பட்டது.

மூன்றும் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை தென்னாட்டு வரலாற்றில் பல்லவரே நடுநாயகம் வகிக்கின்றனர். அவர்கள் முதலில் ஆந்திரப் பேரரசின் எல்லையைக் கைக்கொள்ள முயன்று, வடக்கே புதிதாய் எழுந்த கடம்பர், சாளுக்கியர் ஆகியவர்களுடனும், மேற்கே கொங்கு அரசர் அல்லது மேலைக்கங்க மரபினருடனும் போராடினர். ஆறும் நூற்றாண்டுக்குப்பின் அவர்கள் பாண்டியப் பேரரசுடன் பல தடவை மோதிக்கொண்டனர்.

பல்லவர்களில் முதல்வனான **பப்பன்** ஆந்திர அரசரின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் அவர்கள் கீழிருந்து ஆண்டு தென்

பகுதியில் தன் ஆட்சிக் கொடியை உயர்த்தியவன். அவன் காலம் மூன்ரும் நூற்ருண்டின் தொடக்கம் என்று கருதப்படுகிறது நான்காம் நூற்ருண்டின் முதற்பகுதியில் விஷ்ணுகோபன் காலத்தில் கங்கை வெளியின் பேரரசஞன சமுத்திரகுப்தன் காஞ்சிமீது படையெடுத்ததாகக் கூறப் படுகிறது. இக்காலங்களில் பல்லவர், பாலாறு முதல் கிருஷ்ண வரையுள்ள தொண்டை நாட்டுடன் தற்போதைய கிருஷ்ண, கோதாவரி மாவட்டங்கள் அடங்கிய வேங்கி நாட்டையும் ஆண்டதாக அறிகிருேம்.

ஐந்தாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் ஆண்ட பல்லவ அரசன் முதலாம் **சிம்ஹவர்மன்** ஆவன். இச்சமயம் சிற்றர சராகிய பாணமரபினர் தென்தொண்டை நாட்டில் வலிமை பெற்றுவந்தனர். அவர்கள் வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் நோக் கத்துடன் சிம்ஹவர்மன் ஹரிவர்மன் என்ற கங்க அரசனே ஆதரித்து அவனுக்குத்தானே முடிசூட்டினுன். இவன் காலத்தில் மைசூரிலுள்ள கங்கஅரசர் மீது அவன் ஆதிக் கம் பரவியிருந்தது என்பதை இதனுல் அறிகிருேம்.

ஏழாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து பல்லவ ருக்கும், அவர்களுக்கு வடக்கே ஆண்ட சாளுக்கியருக்கும் பெரும் போராட்டம் தொடங்கிற்று.

கி. பி. 600 முதல் 630 வரை ஆண்ட பல்லவப் பேரர சன் **மகேந்திரவர்மன்** ஆவான். இவன் தொடக்கத்தில் சமண மதத்தவனுயிருந்து திருநாவுக்கரசு நாயனுரின் முயற்சியால் சிவநெறி தழுவினுன். சமணப் பள்ளிகள் பல வற்றை அழித்து, அவற்றைக் கொண்டே அவன் 'குண பரன்' அல்லது 'குணதரன்' என்ற தன் பெயரால் 'குண தரெச்சுரம்' என்ற ஒரு சிவன் கோயில் கட்டினுன் என்று தெரியவருகிறது. இசையிலும் சிற்பத்திலும் சமஸ்கிருதத் திலும் இவன் வல்லவனுயிருந்தான். சமணனுயிருக்கும் போது இவன் இயற்றிய 'மத்தவிலாசம்' என்ற களிநாடகம் அத்துறையில் தலைசிறந்த ஒன்ருக இன்றும் கருதப்படு கிறது. சித்தன்னவாசல் போன்ற பல குகைக்கோவில் களின் ஓவியம் இவன் காலக் கலைப்பெருமைக்குச் சான்று ஆகும். சாளுக்கியர் இவன் காலத்திறுதியில் பல்லவரை

முறியடித்துத் தொண்டை நாட்டையே சூறையாடினதாக அறிகிறோம்.

பல்லவர் தம் புகழின் உச்சி

அடுத்த பேரரசனாகிய **முதலாம் நரசிம்மவர்மன்** கி. பி. 630 முதல் 668 வரை ஆண்டான். இவன் சாளுக்கியர் மீது பழி தீர்த்துக்கொண்டான். பரியாளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் ஆகிய இடங்களில் இவன் சாளுக்கியரை வென்று அவர்கள் தலைநகரமாகிய வாதாபியை அழித்துத் தரை மட்டமாக்கினான்.

வடநாட்டில் ஹர்ஷன் பேரரசனாக ஆண்ட காலம் இதுவே, சாளுக்கியரும் இச்சமயம் உச்சநிலை எய்தியிருந்தனர். சாளுக்கியப் பேரரசனாகிய இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆட்சித் தொடக்கத்தில் ஹர்ஷன் தெற்கே படையெடுத்து வந்திருந்தான். அவனைப் புலிகேசி முறியடித்துப் பின் அரசியல் மதி நுட்பத்துடன் சமரசம் செய்து கொண்டான். ஆயினும் **642**-ல் அவன் பல்லவரால் முறியடிக்கப்பட நேர்ந்தது.

வாதாபியை அழித்த பல்லவப் படைத்தலைவன் பரஞ்சோதியே, அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரில் ஒருவரான சிறுத்தொண்டர். இவர் காலத்தில் தலைநாயன்மாருள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசர் வயது சென்றவராகவும் திருஞானசம்பந்தர் இளைஞராகவும் இருந்தனர்.

சிந்து கங்கை வெளியின் பேரரசனை வென்ற தென்னாட்டுப் பேரரசன் புலிகேசி. அவனை வென்று, பல்லவர் தம் புகழின் உச்சியை யடைந்தனர்.

முடியிழந்த இலங்கையரசன் மானவர்மனுக்கு நரசிம்மவர்மன் அடைக்கலம் அளித்திருந்தான்.

இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் இரண்டு ஆண்டுகளே ஆண்டான். அடுத்த அரசனாகிய **பரமேசுவர போதவர்மன்** 696 வரை இருபது ஆண்டு ஆட்சி செலுத்தினான். இரண்டாம் புலிகேசிக்குப் பின் சாளுக்கிய அரசு மேலைச் சாளுக்கிய அரசு, கீழைச்சாளுக்கிய அரசு என இரண்டாக

கிலவிற்று. இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன், பரமேசுவர போதவர்மன் இருவர் காலத்திலும்மேலைச்சாளுக்கியருடன் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. சில சமயம் மேலைச்சாளுக்கிய அரசன் விக்கிரமாதித்தியனும் சில சமயம் பல்லவனும் வெற்றி கண்டனர். ஆனால் இறுதியில் விக்கிரமாதித்தன் கையே மேலோங்கிற்று. அவன் தெற்கே திரும்பிப் பல்லவர் பாண்டியர் ஆகிய இரு பேரரசுகளுடனும் பெரு வளநல்லூர், மங்களபுரம், மருதூர் ஆகிய இடங்களில் போர் செய்தான். பெருவளநல்லூரில் அவன் முறியுண்டு மீண்டான்.

இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் 690 முதல் 715 வரை ஆண்டான். தென்னாட்டின் தலைசிறந்த பழய கலைப் படைப்புக்களாகிய மாமல்லபுரம் அல்லது மகாபலிபுரத்தி லுள்ள கடற்கரைச் சிற்பங்களையும் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள கைலாசநாதர் கோயிலையும் கட்டியவன் இவனே.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் (717–776)காலத்தில் சித்திர மாயன் என்ற இளவரசனுடன் அரசுரிமைக்கான உள் நாட்டுப்பூசல் ஏற்பட்டது. பாண்டியர் இதில் தலையிட்ட தனால், பாண்டிய பல்லவப்போர் தொடங்கிற்று. சங்கர மங்கை, மண்ணைக்குடி, நெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் கடும் போர்கள் பல நிகழ்ந்தன. நந்திவர்மனுக்கு அவன் படைத்தலைவனாகிய உதயசந்திரன் உதவினான். அவன் உதவியாலும் தஞ்சைப் பெரும்பிடுகு, முத்தரயர், அதிகைமான் ஆகியவர் உதவியாலும் நந்திவர்மன் அரசுரிமைஇழக்காமல் காப்பாற்றப்பட்டான். சங்கரமங்கை யில் இரு திறத்தவரும் வெற்றி கோரினர். மண்ணைக் குடியில் பல்லவன் வென்றான். ஆனால் பெண்ணாகடத்தில் மீண்டும் பாண்டியன் கை ஓங்கிற்று. இதற்கிடையே மேலைச்சாளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்திய னும் பல்லவர் நாட்டை அலைக்கழித்தான்.

பல்லவர் ஆட்சியின் சரிவு

பல்லவர் ஆட்சி இது முதல் சரியத்தொடங்கிற்று. **நந்தி வர்மன்** (779-830) காலத்தில் தென்னாட்டின் வட மேற்கில் புதிதாய் எழுந்த ராஷ்டிரகூட மரபினர் பல்லவ

ரைக் கீழ்ப்படுத்தினர். அடுத்த பல்லவ அரசன் மூன்றும் **நந்திவர்மன்;** ராஷ்டிரகூடப் பேரரசன் முதலாம் அமோக வர்ஷன் புதல்வியாகிய கலையிற்சிறந்த சங்கையை மணந்து கொண்டான். பல்லவன் நிருபதுங்கன் காலம் மீண்டும் பாண்டியருடன் போரில் கழிந்தது. கங்க அரசர் இப்போது பல்லவருக்கு உதவி செய்து காத்தனர். கி. பி. 829-ல் திருப்புறம்பயம் போரில் பல்லவன் வெற்றி பெற்றாலும், பேரரசு இதற்குள் சோர்வுற்றது. கடைசிப் பல்லவ அரசன் காலத்தில் புதிதாக அப்போதுதான் தலை எடுத்து வந்த சோழ மரபின் காவலன் முதலாம் ஆதித்தன் பல்லவனை அடக்கி அந்நாட்டையே கைக்கொண்டான்.

ஆறு நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்திலும் தமிழக எல்லைகடந்து தென்னாட்டின் நடுப்பகுதி முழுவதும் ஆண்ட பல்லவப் பேரரசு பாண்டிய, சாளுக்கிய, கங்க, இராஷ்டிர கூட அரசுகளுடன் நீண்ட போராட்டமாடி வீழ்ச்சியுற்றது.

பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் வாணிகமும் குடியேற்றமும் கிழக்கே கடல் கடந்து இந்துசீனா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் மிகவும் பரந்தது. பல்லவப்பேரரசர் பலர் தாமே கலைஞராயிருந்து ஓவியம், இசை,சிற்பம் ஆகிய கலைகளை வளர்த்தனர். முற்காலப் பல்லவர் சமண மதத்துக்கும் பிற்காலப் பல்லவர் பெரும்பாலும் சைவ மதத்துக்கும் சிறுபான்மை வைணவ மதத்துக்கும் ஆதரவு செய்து பற்பல கோயில்கள் எழுப்பினர். ஆனால் மொழித் துறையில் அவர்கள் பெரிதும் சமஸ்கிருதத்துக்கே பாடுபட்டனர். தமிழ்ப்புலவராலும் சைவ நாயன்மாராலும், வைணவ ஆழ்வார்களாலும், பாடப்பட்டாலும் அவர்கள் தமிழ் தெலுங்கு ஆகிய எந்தத் தாய்மொழியையும் வளர்க்க முயலவில்லை.

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு

சங்க காலத்துக்கும் களப்பிரர் படையெடுப்புக்கும் பின் வந்த பாண்டியர்கள் தொடக்கக்காலப் பல்லவர்களைப் போலவே 7-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சமண சமயத்தைத் தழுவியவராயிருந்தனர். இவர்களில் 3,4,5,6-ம் நூற்றாண்டுகளிலுள்ள பாண்டியர்களைப்பற்றி நாம் இன்னும் மிகுதியாக

எதுவும் அறியமுடியவில்லை. அறியத்தக்க சில செய்திகள் முன்பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ளன. சைவவைணவ இயக்கங்கள் இக்காலத்தில் தோன்றி முதலில் புத்தசமயத்தின் ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கி, பின் சமண சமயத்தையும் எதிர்க்கத் தொடங்கின என்று அறிகிறோம்.

இக்காலப் பாண்டியர்களுள் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டினால் நமக்குத் தெரியவரும் முதல் பாண்டியன் **கடுங்கோன்** ஆவான். இவன் காலம் ஏறத்தாழ கி. பி. 590 முதல் 610 வரை ஆகும். பாண்டிய அரசு முன்போல் அமைதியும் வலிமையும் பெறத் தொடங்கியது இவன் காலத்திலேயேயாகும். அடுத்த அரசனாகிய **மாறவர்மன் அவனிசூளாமணியே** இறையனார் அகப் பொருளுரையில் மேற்கோளாகக் காணப்படும் கோவைக்குரிய பாட்டுடைத் தலைவன் என்று **மறைமலையடிகளார்** கருதுகின்றனர். இவனுக்குப்பின் வந்த **செழியன்சேந்தன்** கல்வெட்டுகளில் தன்னை வானவன் என்று குறிக்கிறான். இதிலிருந்து இவன் பாண்டிநாட்டை ஆண்டதுடன் சேரனையும் போரில் வென்றிருக்கக்கூடும் என்று கருதலாம். சேந்தன் திவாகரம் என்று குறிக்கப்படும் தமிழின் முதல் நிகண்டு இவன் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டது.

இடைக்காலப் பாண்டியப் பேரரசை நிறுவியவன் என்று கூறத்தக்க பெரும் பாண்டியன் **அரிகேசரி பராந்தகன்**. பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டில் குறிக்கப்படும் அரிகேசரி மாறவர்மன் இவனேயாவான். இவன் உள்நாட்டில் பரவரையும் குறுநாட்டுவேளிரையும் கீழடக்கினான். சேரனுக்கு எதிராகப் பலதடவை போரிட்டு அவனை அடக்கினான். சங்கரமங்கை என்ற போர்க்களத்தில் பல்லவரை வென்றான். அவன் வெற்றிகண்ட மற்றொரு போர்க்களம் செந்நிலம் ஆகும்.

திருஞானசம்பந்தரால் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்கு மாற்றப்பட்ட கூன்பாண்டியன் என்ற சுந்தர பாண்டியன் இவனே. இதனால் வாதாபி அழித்த பல்லவன் காலத்தை ஒட்டி இவன் வாழ்ந்தவன் என்று அறிகிறோம். இவன் ஆட்சி, 670 முதல் 710 வரை நடைபெற்றது.

அடுத்த பேரரசன் **கோச்சடையன்** 740 வரை ஆண்டான். பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டில் இவன் ஜடிலன் என்று குறிக்கப்படுகிறான். இவன் மருதூர்ப் போரில் ஆய்வேளை முறியடித்தான். வானவன், செம்பியன், சோழன், மதுரகருநாடகன், கொங்கர் கோமான் என்ற பெயர்கள் இவன் வெற்றிகளுக்குச் சான்றாகின்றன. தற்போது மங்களூர் என்றழைக்கப்படும் தென்கன்னட மாவட்டத்திலுள்ள மங்களாபுரத்தைத் தாக்கி வெற்றி கண்ட செய்தி செப்பேடுகளில் குறிக்கப்படுகிறது. கொங்கர்மீது இவன் ஆட்சி செலுத்தினான். ஆனால் கொங்குவெற்றி இன்னும் நிலையானதாகவில்லை.

பாண்டியப்பேரரசின் உச்சநிலை

மாறவர்மன் முதலாம் இராசசிம்மன் 740 முதல் 765 வரை ஆண்டான். நெடுவயல், குறுமடை, மண்ணைக் குறிச்சி, திருமங்கை, பூவலூர், கொடும்பாளூர் ஆகிய இடங்களில் இராசசிம்மனுக்குப் பெரு வெற்றிகள் கிடைத்தன. சென்னைப் பொருட்காட்சிப் பட்டயங்களில், இவனுக்குப் பல்லவபஞ்சனன் என்ற பெயர் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்லவரை எதிர்த்து இவன் பெற்ற வெற்றிகள் மிகவும் முக்கியமானவை. இவனால் முறியடிக்கப்பட்ட பல்லவ மல்லன் போர்க்களத்தை விட்டு ஓடநேர்ந்தது. குழும்பூர்ப்போரில் பல்லவமல்லன் முற்றுகைக்கு ஆளாகிச் சிறைப்பட இருந்தான். ஆனால் அவன் வீரப்படைத் தலைவன் உதயசந்திரன் அவனைச் சிறைமீட்டான்.

இவன் பெரியலூரில் மழகொங்கரை வென்று, அவர்கள் தலைவன் மகளை மணந்துகொண்டான். அவன் கொங்கு நாட்டை வென்றபின், அவன் மகன் கொங்கர்கோன் என்ற பட்டத்துடன் இளவரசுரிமை பெற்றான். மாறன்காரி என்ற பாண்டியர் படைத்தலைவன் கங்கர் முதலிய அரசர் உதவியுடன் வல்லபன் அல்லது மேலைச் சாளுக்கியரை வெண்பையில் முறியடித்தான். இதன் பின் கங்க அரசர் புதல்வி இளவரசன் கொங்கர்கோனுக்கு மணம செய்து வைக்கப்பட்டாள்.

இரணிய கருப்பம், துலாபாரம் ஆகிய விழாக்கள் மூலம் இராசசிம்மன் பிராமணர்களுக்குப் பொன்னும் மணியும் வாரிக்கொடுத்தான். கூடல், வஞ்சி, உறையூர்க் கோயில்களை அவன் பெரிதாக்கிச் செப்பம் செய்தான்.

அடுத்த பாண்டியப் பேரரசன் ஜடில பராந்தக நெடுஞ்சடையன் அல்லது (முதலாம்) **வரகுணன்** கி. பி. 765 லிருந்து 815 வரை ஆண்டான். ஆனைமலை, திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டுகள் இவனை மாரஞ்சடையன் என்றும் குறிக்கின்றன. இடைக்காலப் பாண்டியருள் மிகச்சிறந்த வீர அரசன் இவனே. வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் இவனாலேயே அளிக்கப்பட்டன. ஆய்வேளின் தலைமையில் எழுந்த காட்டுக்குறும்பர் கிளர்ச்சியை இவன் அடக்கினான். பெண்ணாகடம் என்ற இடத்தில் பல்லவ அரசனை அவன் வென்றான். வடக்கே கங்கர் முதலிய அரசர்களுடன் வெள்ளூர், விண்ணம், செழியக்குடி ஆகிய இடங்களில் போர்செய்தான். ஆயிரவேலி அயிரூர் என்ற இடத்திலும் புகழியூரிலும் அவன் அதிகனை முறியடித்ததுடன், அவனுக்கு உதவியாக வந்த பல்லவரையும் கேரளரையும் களத்திலிருந்து கலைந்தோடச் செய்தான். மேல் கொங்கு நாடு இதன் பின் நிலையாகப் பாண்டி நாட்டுடன் சேர்க்கப்பட்டது. வேம்பில் நகரையும் கேரளத்திலுள்ள விழிஞம் என்ற நகரையும் அவன் அழித்தான்.

இம் மன்னன் திருமாலிடம் மிகவும் பற்றுடையவன். கொங்கு நாட்டுக் காஞ்சிப்பேரூரில் அவன் திருமாலுக்குக் குன்றமன்னதோர் கோயில் கட்டினான். அம்பாசமுத்திரம், திருச்செந்தூர் முதலிய சிவத் திருப்பதிகளுக்கும் அவன் நன்கொடையளித்திருந்தான்.

இம்மன்னன் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதி போரிலேயே கழிந்தது. இவன் ஆட்சியின் இறுதியில் பாண்டிநாடு அதன் எல்லை கடந்து தஞ்சை திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், கோயமுத்தூர் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாயிருந்தது.

சீர்மாற சீர்வல்லபன் (815—862) குன்னூர், விழிஞம் ஆகிய இடங்களில் கங்கர், பல்லவர், சோழர், கலிங்கர், மகதர் முதலிய தென்னாட்டரசர் பலரின் கூட்டு வலுவைச்

சிதறடித்தான். தெள்ளாறு என்ற இடத்துப் போரில் பல்லவன் பாண்டியனை வென்றானாயினும், அதன்பின் குடமூக்கில் பாண்டியன் பல்லவன் மீது மீண்டும் வெற்றி நாட்டினான். தமிழ்நாட்டின் அகத்துள்ள இவ்வெற்றிகளுடன் அமையாமல், சீர்மாறன் இலங்கை மீதும் படையெடுத்தான் இலங்கையரசன் களம் விட்டோடினான்.

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு முதலாம் வரகுணன், சீர்மாறன் ஆகியவர்கள் காலத்திலேயே உச்சநிலை அடைந்திருந்தது. சீர்மாறன் புதல்வன் வரகுண வர்மன் ஆட்சியில் சோழ அரசு தலைதூக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதை அடக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வரகுணவர்மன் இடவை மீது தாக்கி வென்றான். ஆனால் வடக்கே பல்லவர் கங்கர் ஆகிய இருவருடனும் அவன் மோதிக்கொண்டான். திருப்புறம்பயம் என்ற பெரும்போரில் பாண்டியர் படை பின்னடைந்தது. கங்க அரசன் அதில் இறந்த போதிலும் பல்லவன் வெற்றி பெற்றான். பாண்டியப் பேரரசின் வலு இது முதல் தளரத் தொடங்கிற்று. பல்லவர் இப்போரில் வென்றும் கூட, அவர்கள் பேரரசும் ஏற்கெனவே தளர்ச்சியெய்தி யிருந்தது.

பராந்தக வீரநாராயணன் 880 முதல் இருபது ஆண்டுகளும் **மாறவர்மன் இரண்டாவது இராஜசிம்மன்** 900 முதல் இருபது ஆண்டுகளும் ஆட்சி செய்தனர். இவர்கள் காலத்தில் பாண்டியர் பேரரசு நிலையை இழந்து சரியலாயிற்று. **907-ல் சோழன் முதலாம் பராந்தகன்** மதுரை கொண்ட சோழன் என்றும் மதுராந்தகன் என்றும் விருதுகொள்ள முடிந்தது. வேளூர்ப் போரில் இலங்கை அரசனையும் பாண்டியனையும் சோழன் ஒருங்கே முறியடித்து மதுரையைக் கைக்கொண்டான்.

925 முதல் **13**-ம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டிய அரசு புதிதாக எழுந்த சோழ அரசில் கீழடங்கிய ஒரு சிற்றரசாயிற்று.

வடபுல அரசுகள்

தமிழகத்துக்கு வடக்கே ஆந்திரர்களுக்குப் பிறகு மிகவும் பழமையான மரபினர் வாகாடகர், மேலைக் கங்கர்,

கடம்பர், விஷ்ணுகுண்டின மரபினர், சாளுக்கியர், கிழக்குக் கங்கர், இராஷ்டிர கூடர் ஆகியவர்களே.

வாகாடகர்

வாகாடகர்கள் மைசூருக்கு வடகிழக்கில் பெரும் பகுதியை ஆண்டவர்கள். குந்தளம் என்று குறிக்கப்படும் பெல்லாரி சூழ்ந்த பகுதியையும் அவர்கள் கைக்கொண்டு ஆண்டதுண்டு.

மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்தே அவர்கள் வளர்ந்து வந்தனர். நான்காம் நூற்றுண்டில் ஆண்ட முதலாம் பிருதுவிசேனன் நாட்டைத் தென்பால் பரப்பிக் குந்தள தேசத்தைக் கைக்கொண்டான். அடுத்த அரசனுகிய இரண்டாம் உருத்திரசேனன் கங்கை வெளியை ஆண்ட இரண்டாம் சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தன் புதல்வியை மணந்துகொண்டான். கி. பி. 500 உடன் இம்மரபு மேலைக் கங்கர், சாளுக்கியர் ஆகியவர்கள் ஆட்சியுள் மறைந்தது.

கடம்பர்

கடம்பர்கள் என்ற பெயர் மேற்குக்கரையில் கடற்கொள்ளையிட்ட ஒரு கூட்டத்தின் பெயராகச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவர்கள் கி. பி. 340-ல் பல்லவர்களை எதிர்த்து வனவாசியில் தம் ஆட்சி நிறுவினர். கிளை ஆந்திர மரபினரான சூடு சதகர்ணிகளை விழுங்கி அவர்கள் விரைந்து வளர்ந்தனர். முதல் அரசன் மயூரவர்மனைப் பின்பற்றி ஏழு தலைமுறைகளாக ஒன்பது அல்லது பத்து அரசர் ஆண்டனர். ஆறும் நூற்றுண்டில் சாளுக்கிய அரசன் முதலாம் புலிகேசியாலும், கீர்த்திவர்மனுலும் அவர்கள் ஆண்ட பகுதி வனவாசி பன்னீராயிரம் என வழங்கப்படுகிறது.

மேலைக்கங்கர்

மேலைக்கங்கர் ஆண்டபகுதி கிழக்கு மைசூரும் அனந்தப்பூரும் ஆகும். இது நெடுங்காலம் கங்கதாடி தொண்ணூற்றுறுயிரம் என வழங்கிற்று. கங்க மரபினர் பெர்மானடி, கொங்குணிவர்மர் என்ற பட்டங்களை மேற்கொண்ட

னர். ஐந்தாம் நூற்றுண்டுவரை அவர்கள் குறுநிலமன்ன ராகவே இருந்தனர். கி. பி. 450-ல் பாணர்களை ஒடுக்குவ தற்காகவே பல்லவன் சிம்மவர்மனுல் அவர்கள் முடியுரிமை அளிக்கப்பட்டனர். ஆனுல் அந்நூற்றுண்டிலேயே கடம் பர்களாலும் 6-7-ம் நூற்றுண்டுகளில் சாளுக்கியர்களாலும் அவர்கள் கீழடக்கப்பட்டு அவர்கள் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர். ஆயினும் சிற்றரசர்கள் என்ற நிலையிலேயே அவர்கள் வலிமையுடைவர்களாயிருந்தனர்.

7-ம் நூற்றுண்டில் சாளுக்கியர் இராஷ்டிரகூடரால் அடக்கப்பட்டபின், கங்கர் தன்னுட்சி பெற்றனர்.

805 முதல் 810 வரை ஆண்ட **இரண்டாம் சிவமாரன்** இராஷ்டிரகூட அரசன் துருவனுல் வீழ்த்தப்பட்டு, மூன் ரும் கோவிந்தனுல் மீட்டும் அரசுரிமை வழங்கப்பட்டான். அடுத்த அரசன் **விஜயாதித்தியன்** (810—840) கிழக்குச் சாளுக்கியருடனும், அவன் பின்னர்வந்த முதலாம்பிருதிவீ பதி வரகுண பாண்டியனுடன் திருப்புறம்பயத்திலும் போர்புரிந்தனர். திருப்புறம்பயப் போரில் பிருதிவீபதி உயிரிழந்தான்.

9, 10-ம் நூற்றுண்டுகளில் கங்கர் மீண்டும் சோழருக் கும் இராஷ்டிரகூட அரசர்களுக்கும் கீழடங்கியவர்களாக இருந்து, அப்பேரரசர்களிடையே போரில் எதிரிகளைத் தாக்கும் கருவிகளாக இருந்து வாழ்ந்தனர். இவ்வகையில் இரண்டாம் பிருதிவீபதி (900—940) முதலாம் பராந்தக சோழனின் ஆளாய், பாணர்களின் நிலத்தோடு செம்பி யன் மாவள வாணராயன் என்ற பட்டமும் பெற்றுன். இரண்டாம் பூதுகன் (939—950) இராஷ்டிரகூட அரச ஞகிய மூன்றும் கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து தக்கோலப் போரில் சோழன் முதலாம் இராஜாதித்தியனைக் களத்தில் கொன்றுன். மாரசிம்ஹன் (961—974) நொளம்ப பல்லவ ரால் 8-ம் நூற்றுண்டு முதல் ஆளப்பட்ட நொளம்பவாடி முப்பத்தாறுயிரத்தை வென்றுன். கடைசி கங்க அரசனுன இராசமல்லன் (974—1004) காலத்தில் அவன் அமைச்ச ஞன சாமுண்டன் சிரவணபெலகோளாவிலுள்ள பெரிய சமணப்பாறைச் சிலைகளைக் கட்டுவித்தான்.

என்றுமே பேரரசரின் செல்லப் பிள்ளைகளாக இருந்த கங்கர் 11-ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் மீட்டும் குறுநில மன்னர் நிலையை அடைந்துவிட்டனர். இவர்களுள் பலர் நன்னிய கங்கசோடர் எனப்பெயர் பூண்டனர். 1180-ம் ஆண்டைய கல்வெட்டுக்களில் சீயகங்கன் அமராபரணன் என்ற சிற்றரசன் பெயர் காணப்படுகிறது. இவன் தந்தை கோவளாலபுரத்தின் இறைவனாகக் குறிக்கப்படுகிறான். தமிழில் நன்னூல் எழுதிய பவணந்தியை ஆதரித்த வள்ளல் இவனே என்று அறிகிறோம்.

விஷ்ணு குண்டின மரபு

விஷ்ணு குண்டினமரபினர் கோதாவரி, கிருஷ்ணா ஆறுகளுக் கிடையிலுள்ள வேங்கை நாட்டை ஆண்டவர்கள். ஆந்திரப் பேரரசர் காலத்தில் இதில் ஆண்ட சாலங்காயன் மரபினரை ஒழித்து வாகாடகர் உதவியால் இவர்கள் 4-ம் நூற்றாண்டின் நடுவில் ஆட்சிக்கு வந்து, ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை நிலைத்தனர். அதன்பின் அந்நாடு கீழைச்சாளுக்கியர் வசப்பட்டது.

சாளுக்கியர்

பல்லவ நாட்டுக்கு வடக்கே எழுந்த பேரரசுகளுள் வலிமை மிக்கது **சாளுக்கிய அரசே**. முற்காலச் சாளுக்கியர் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டிலிருந்து தென்னாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியை முதலில் பைத்தானிலிருந்தும், பின் வாதாபி அல்லது பாதமியிலிருந்தும் ஆண்டார்கள்.

முற்காலச் சாளுக்கியருள் முதல்வனான **முதலாம் புலிகேசி** (550—565) வாதாபியைக் கைப்பற்றி அதைத் தலைநகராக்கினான். அடுத்த அரசனான முதலாம் கீர்த்திவர்மன் (566—597) கடம்பர்களை வென்று வனவாசியைக் கைப்பற்றினான். அடுத்த அரசன் மங்களேசன் (597—610) களசூரியரை வென்றான். கடைசி அரசன் **இரண்டாம் புலிகேசி** (610–642) காலத்தில் சாளுக்கிய அரசு பேரரசாய் உச்சநிலை அடைந்து, அவ்வாட்சிக்குள்ளேயே வீழ்ச்சியும் அடைந்தது. தொடக்கத்தில் வடக்கே கங்கைவெளியின்

கடைசிப் பேரரசனுன ஹர்ஷன் சாளுக்கிய அரசன்மீது படையெடுத்தான். புலிகேசி, ஹர்ஷனை வென்று புகழ் பெற்றுன். ஆயினும் தெற்கே வளர்ந்துவந்த பல்லவர் களுக்கு அஞ்சி அவசர அவசரமாக உடன்படிக்கை செய் தான். ஆனல் 642-ல் பல்லவர் படைமுன் அவன் தோற்றுன். வாதாபி மீண்டும் என்றும் நன்னிலையடை யாதபடி அழிவுற்றது. சாளுக்கியப் பேரரசும் விழுந்தது.

பதின்மூன்றுண்டு சாளுக்கிய அரசு குழப்பநிலையில் இருந்தது. பின் அது மேலைச்சாளுக்கிய அரசு, கீழைச் சாளுக்கிய அரசு என்று இரண்டு மரபுகளாக மீண்டும் மறுமலர்ச்சி யெய்திற்று. புலிகேசியின் புதல்வன் முத லாம் விக்கிரமாதித்தியன் மேலைச்சாளுக்கிய மரபின் முதல் வனுகவும், புலிகேசியின் இளவல் குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் கீழைச்சாளுக்கியரின் முதல்வனுகவும் விளங்கினர்.

மேலைச் சாளுக்கியர்

மேலைச்சாளுக்கிய அரசனுன முதலாம் விக்கிரமாதித் தியன் (654—680) சோழரையும் கேரளரையும் மூன்று பல்லவரையும் வென்றுன். வினயாதித்தியன் ஆட்சியில் (680—696) களப்பிரர், பல்லவருடன் போர் நீடித்தது. இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியன் (**733—744**) காஞ்சியையே பிடித்து அதைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டதாகக் கல் வெட்டுக்களில் கூறுகிருன். இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் (744—753) ஆட்சியில் தந்திதுர்க்கன் என்ற இராஷ்டிர கூட அரசன் அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டான்.

கிட்டத்தட்ட இருநூறு ஆண்டுகளாக மேலைச் சாளுக்கியர் ஆண்ட பகுதியை இராஷ்டிரகூடரே ஆண்ட னர். கி. பி. 973-ல் தைலப்பன் என்ற **மூன்ரும்தைலப்பன்** இராஷ்டிரகூடரை முறியடித்து மீண்டும் சாளுக்கிய அரசை நிலைநாட்டினுன்.

தைலப்பன் காலமுதல், முதலாம் சோமேசுவரன் (1042—1068) காலம்வரை ஐந்து அரசர் ஆட்சிகளில் மேலைச்சாளுக்கியருக்கும் சோழருக்கும கடும்போராட்டம் நிகழ்ந்தது. 1052-ல் கொப்பம் போரிலும் கூடல்சங்கமம்

போரிலும் இருதிறத்தவரும் வெற்றிதமதே என்று கூறினும், மேலைச்சாளுக்கியரே அவற்றால் வலிமை பெருக்கினர். கடைசி இரண்டரசருள், முதல்வனான பெர்மாடி இரண்டாம் ஜகதேக மல்லன் மைசூரில் எழுந்த புதிய ஹோய்சள மரபினரை வென்றான். ஆனால் பிந்திய அரசன் மூன்றாம் தைலப்பன் (1151—1156) அமைச்சனான பிஜ்ஜளகளசூரி அரசனைக் கொன்று களசூரி மரபை நிறுவினான்.

கீழைச் சாளுக்கியர்

முற்காலச் சாளுக்கியரில் கடைசி அரசனான இரண்டாம் புலிகேசி, பல்லவர், கீழ்க்கங்கர் ஆகியவரிடமிருந்து கோதாவரி, கிருஷ்ண ஆற்றுவெளியிலுள்ள வேங்கை நாட்டைக் கைக்கொண்டிருந்தான். அவற்றை அவன்கீழ் ஆண்ட அவன் தம்பி குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் புலிகேசிக்குப்பின் தன்னுண்மை பெற்றுக் கீழைச்சாளுக்கிய மரபை நிறுவினான். அவன் கி. பி. 615 முதல் 633 வரை ஆட்சி செய்தான்.

இரண்டாம் விஜயாதித்தியன் (799—743) பெரும் போர்வீரன். கங்கர்கள், இரட்டர்கள் ஆகியவர்களை எதிர்த்துப் பன்னிரண்டரை ஆண்டுக் காலத்துக்குள் அவன் 108-ப் போர்களில் ஈடுபட்டான்,

விமலாதித்தியன் (1011—1022) முதலாம் இராசராச சோழன் புதல்வியான குந்தவையை மணந்துகொண்டான். இது முதல் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் சோழர்—கீழைச் சாளுக்கியர் மணஉறவால், மிகுதி மரபுக்கலப்பு உடையவராயினர். இதன் பயனாக இரண்டாம் இராசேந்திரன் (1063—1070) கீழைச்சாளுக்கிய அரசனாயிருந்து கொண்டே 1070-ல் சோழ அரசுக்கும் உரிமையுடையவனாய், குலோத்துங்க சோழன் என்ற பெயர் பெற்றான். கீழைச்சாளுக்கிய மரபு தனிமரபுஎன்ற முறையில் இத்துடன் முடிவடைந்தது.

இராஷ்டிரகூடர்

இராஷ்டிரகூட மரபினர் எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் சிற்றரசாகவே இருந்தனர். இரண்டாம் இந்திரன் ஒரு

சாளுக்கிய இளவரசியை மணந்திருந்தான். அடுத்த அரசனாகிய தந்திதுர்க்கன் மேற்குச்சாளுக்கியரை வென்று பேரரசு நிறுவினான். இவன் வெற்றிகள் 748, 753 ஆகிய ஆண்டுகளுக்குரிய கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன. 768, 772 ஆகிய ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த **முதலாம் கிருஷ்ணனே** பேர்போன எல்லோராக் குகைச் சிற்பங்களை வகுத்தவன் என்று அறியப்படுகிறது. 783-ல் துருவன் மேலைக்கங்க அரசன் சிவமாரனைச் சிறைப்படுத்தினான்.

மூன்றும் கோவிந்தன் (783—814) பெரும் போர்வீரன் கிழக்குச் சாளுக்கிய அரசன் விஜயாதித்தியனுடன் அவன் செய்த போர்கள் மிகப்பல. அத்துடன் இவன் குஜராத்தையும் கேரளத்தையும் வென்றான். குஜராத்தில் அவன் கீழ் ஆண்ட அவன் தம்பி மூன்றும் இந்திரன், பின்னால் தனிக் கூர்ஜர மரபு கண்டான்.

முதலாம் அமோகவர்ஷன் (814—877) புதல்வி சங்காவைப் பல்லவ அரசன் மூன்றும் நந்திவர்மன் மணஞ் செய்து கொண்டான்.

அமோகவர்ஷனுக்குப் பின்வந்த அரசர்கள் வலி குன்றியவராயிருந்தனர். கடைசி இராஷ்டிரகூட அரசன் **இரண்டாம் கர்க்கலன்** அல்லது நாலாம் அமோகவர்ஷன் (972–3) கீழைச்சாளுக்கிய மரபினனான தைலப்பனால் வீழ்த்தப்பட்டான். இராஷ்டிரகூட மரபு இதனுடன் முடிவடைந்தது.

கேசரி மரபினர்

வடகிழக்கில் கலிங்க நாட்டில் காரவேலனுக்குப் பின் ஒரு சில அரசர் பெயர்களே நமக்குத் தெரியவருகின்றன. கலிங்கத்தின் வடபகுதியில் இன்றைய **ஒரிசாவில் கேசரி மரபினர்** 10ம் நூற்றாண்டு வரை ஆண்டதாகக் கல்வெட்டு மரபு குறிக்கின்றது.

கி. பி. 615-ல் கலிங்கரிடமிருந்து வேங்கி நாட்டைக் கீழைச்சாளுக்கியர் கைப்பற்றி ஆண்டனர்.

கிழக்குக் கங்கர்

கிழக்குக் கங்க மரபினர் இதன் பின் சிற்றரசராகவே இருந்தனர் என்று கருதவேண்டும். ஆனால் ஏழாவது அரசனான மூன்றாம் **காமர்ணவன்** (877—897) தன் ஆட்சித் தொடக்கத்திலிருந்து கலிங்க கங்க ஊழி ஒன்று தொடங்கினான். இதனால் வடபகுதியிலேனும் அவன் தன்னாண்மையுடையவனாயிருந்தான் என்று எண்ண இடமுண்டு.

தேவேந்திர வர்மன் அல்லது முதலாம் இராசராசன் 1070ல் அரசுகட்டில் ஏறினான். அவன் குலோத்துங்க சோழன் புதல்வி இராசசுந்தரியை மணந்துகொண்டான் இது முதல் கீழைக்கங்க மரபு **சோடகங்க** மரபு என்று அழைக்கப் பெறுகிறது. முதல் சோடகங்கனாகிய அனந்த வர்மன் சோடகங்கன் 1078 முதல் 1152 வரை 74 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான்.

சோடகங்கர் கலிங்கத்தின் வடபகுதியாகிய ஒரிசாவையும் வென்று ஆண்டனர். இவர்கள் தமிழகத்தில் சோழருடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள். தமிழுக்கும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும் அவர்கள் பேராதரவு செய்தனர் என்பதை அவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன.

இம்மரபினர் 1434 வரை ஆண்டனர். அதன்பின் ஆயர்குடியினனான கபிலேந்திரனால் கஜபதி மரபு என்ற புது மரபு நிறுவப்பட்டது.

சமயம், மொழி, கலை, பண்பாடுகள்

தென்னாட்டின் அரசர் பேரரசர் மரபுகளுள் பெரும்பாலானவை இக்கால முழுதும் சமண சமயம் தழுவியவையாய் இருந்தன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பிற்காலப் பல்லவரும், பிற்கால பாண்டியர் சிற்றரசராயிருந்த சோழரும், சோடகங்கரும் மட்டுமே சைவ - அல்லது வைணவ சமயம் தழுவியவராயிருந்தனர். கன்னடநாட்டில் களசூரி மரபின் தோற்றம் வீரசைவ சமயத்தின் பிறப்பாகவே அமைந்தது.

மொழித்துறையில் தமிழ் நீங்கலாகத் தென் இந்திய மொழிகள் எவற்றுக்கும் இவ்விடைக்காலத்தில் கூட இலக்கிய வாழ்வு ஏற்படவில்லை. கன்னடத்தில் கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டிலேயே இலக்கியம் இருந்ததென்பதற்கான சான்றுகள் தமிழ் நூல்களின் மூலமே கிடைக்கின்றன. ஆனால் இன்று நமக்கு 9ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியமே கிட்டுகின்றது. தெலுங்கிலுள்ள பழய கல் வெட்டுக்கள் 7—8ம் நூற்றாண்டுக்குரியவை. அவற்றால் அது அன்றே இலக்கிய வளம் உடையதாயிருந்ததாய் அறிகிறோம். ஆனால் நமக்கு 12ம் நூற்றாண்டு முதலே தெலுங்கில் இலக்கியம் கிட்டியுள்ளது.

இலக்கியம்

மலையாளத்தில் 12ம் நூற்றாண்டு முதலே நமக்கு இலக்கியம் கிடைத்துள்ளது. கன்னட நாட்டில் இக் கால இறுதியிலும், மலையாள, தெலுங்கு நாடுகளில் இது கடந்துமே இலக்கியம் நமக்குக் கிட்டுகின்றது.

கடைச்சங்க காலத்திலிருந்தே ஆந்திரர், பல்லவர் இலக்கியம் வளர்த்ததாக அறிகிறோம். ஆந்திரர் புத்த சமயத்தினராதலால் பாளி இலக்கியமே பெரிதும் ஆதரவு பெற்றது. அதுவும் நமக்கு இன்று கிட்டவில்லை. சாளுக்கியர், இராஷ்டிரகூடர், மேலைக்கங்கர் ஆகியவர் சமணராதலால், பிராகிருத இலக்கியம் பெருக்கினர். சமணசமயம் கன்னட நாட்டில் தொடக்க கால இலக்கியத்தையும் தமிழகத்தில் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியத்தையும் பெரிதும் ஊக்கிற்று.

சங்க காலத்துக்குப்பின் தமிழகத்தில் புத்த, சமண சமயங்களின் தூண்டுதலாலும், இவற்றை எதிர்த்து மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே எழுந்த சைவ, வைணவ பக்தி ஞான இயக்கங்களாலும் புத்திலக்கியம் பெருகிற்று. பழய சங்க இலக்கியப்பண்பும் உயர் கலைப்பண்பும் மரபற்று நலிந்தனவாயினும், பல புதுப் பண்புகள் தோன்றின.

சமயம்

பாண்டிய பல்லவப் பேரரசுகளின் ஊழியில் தென்னாட்டின் பண்டை நாகரிகவாழ்வில் பெருத்த மாறுதல்கள்

ஏற்பட்டன. அதன் தொடக்கத்தில் எங்கும் புத்த சமண சமயங்களே பரவி மேம்பட்டிருந்தன. பாண்டியர்,பல்லவர், சாளுக்கியர், ஆகிய அனைவரும் சமணராகவே இருந்தனர். சங்க காலந்தொட்டு கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஒரு பெரும்பகுதி புத்த சமண இலக்கியமாகவே இருந்தது. சூளாமணி, குண்டலகேசி, யசோதர காவியம் ஆகிய புத்த சமண காப்பியங்களும்; சிந்தாமணி என்ற சமண சமயப் பெருங்காப்பியமும் இக்கால நிலைக்குச் சான்றுகள் ஆகும். இவை இக்காலத் தொடக்கத்துக்குரியவை என்று சிலரும், இதனை யடுத்த 9—10-ம் நூற்றாண்டுக்குரியவை என்று சிலரும் கொள்கின்றனர்.

இக்காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே தமிழகத்தில் புத்த சமண சமயங்களை எதிர்த்துச் சைவ வைணவ சமயங்கள் தலைதூக்கின. இவை பக்தி இயக்கங்களாக வளர்ந்து கி. பி. 6—7-ம் நூற்றாண்டுகளில் முழு நறு மலர்ச்சியடைந்தன. 8 முதல் 10 அல்லது 12-ம் நூற்றாண்டுகள்வரை அதன் முதிர்ச்சியால் நீலகண்டர்,சங்கரர் இராமானுசர் போன்ற புதிய சமய அறிவு ஆராய்ச்சியாளர் தோன்றி சமஸ்கிருத மூலம் இன்றைய இந்திய சமய அடிப்படை கோலினர்.

சைவ பக்தி இயக்கத்தை வளர்த்த நாயன்மார்களாலும், வைணவ பக்தி இயக்கத்தை வளர்த்த ஆழ்வார்களாலும், தமிழ் இலக்கியத்தில் சங்க காலத்தில் தளர்வுற்று நலிந்த இசையிலக்கியம் புதிதாக வளர்ந்தது. தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், திருநாலாயிரம் ஆகியவை இவற்றின் பயனாகவே எழுந்தன. நீலகண்டர், சங்கரர், இராமானுசர் ஆகிய சமஸ்கிருத வாணர்களுக்கு வழிவகுத்தவர்கள் இவர்களே. கன்னட நாட்டில் இராமானுசரைப் பின்பற்றி 14-ம் நூற்றாண்டில் மத்வாசாரியரும், அவரைப் பின்பற்றி 16-ம் நூற்றாண்டில் வங்க நாட்டில் சைதன்னியரும் தோன்றினர்.

பல்லவர்களில் பிற்காலத்தவர் சமஸ்கிருதத்தைப் பெரிதும் வளர்த்தனர். பாளி பிராகிருத மொழிகள் நலிவுற்றபின் பிற்கால புத்த சமயத் தலைவர்களின் முயற்

சியால் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து புதிதாக சமஸ்கிருத மென்ற இலக்கிய மொழி தோன்றி வளரத் தொடங்கிற்று. இதைத் தமிழுடன் போட்டியிடத்தக்க ஓர் இலக்கிய மொழி ஆக்கியவர், தென்னுட்டில் பல்லவரும் கங்கை நாட்டில் குப்தரும், ஹர்ஷரும் பிற்கால இரஜபுத்திர அரசருமேயாவர். அத்துடன் கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முன் இருந்த புத்த சமண இலக்கியங்களையும் மக்கட் பழங்கதைகளையும் முதலில் சைவ, வைணவச் சார்பாகவும் பின் புதிய சுமார்த்த அல்லது பிராமண சமயச் சார்பாகவும் திரித்துப் புராண இதிகாசங்களாக்கினர். புத்த சமண மதங்கள் நலிவுற்ற பின் இவையே பழய இலக்கியங்களாக நடமாடின.

சோழர் பேரரசாட்சியுடன் தென்னுடும் கீழ் நாடும் ஒரு புதிய ஊழியில் புகுந்தனவாதலால் அதன் வரலாற்றை அடுத்த பிரிவில் ஆராய்வோம்.

சோழ பாண்டியப் பேரரசுகள்

(9—14 நூற்றாண்டுகள்)

பாண்டிய பல்லவப் பேரரசர் ஆட்சிக்குப்பின் தென்னாட்டின் அடுத்த ஐந்நூறாண்டு வரலாறு பெரிதும் இரண்டு பேரரசுகளின் வரலாறாகவே இயங்குகிறது. அவை சோழப் பேரரசு, பாண்டியப் பேரரசு ஆகியவைகளே.

சோழப்பேரரசு 10 முதல் 12ம் நூற்றாண்டுகள் வரையிலும், பாண்டியப்பேரரசு 12, 13–ம் நூற்றாண்டுகளிலும், தழைத்திருந்தன. இவற்றின் காலத்திலும், இவற்றின் பின்னும் பல அரசுகள், சிற்றரசுகள் நிலவினவாயினும், அவற்றின் வாழ்வு தாழ்வுகள் பெரிதும் இப்பேரரசுகளின் வாழ்வு தாழ்வுகளைச் சார்ந்தவையாகவே இருந்தன.

தென்னாட்டில் தொடக்க கால முதலே பலபேரரசுகள் இருந்தன. அவற்றினிடையே கடல்கடந்த பேரரசுகளும், தென்னாடு கடந்த நிலப் பேரரசுகளும்கூட உண்டு. ஆனாலும் நாம் பேரளவில் சோழப் பேரரசையே தென்னாட்டின் முதல் தேசியப் பேரரசு என்று கூறலாம். ஏனெனில் பழய பேரரசரைப்போல சோழப் பேரரசர் அயலரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்தித் திறை கொள்வதுடன் அமையவில்லை. கூடியமட்டும் படிப்படியாகத் தம் நேரடியாட்சியையும், ஆட்சிமுறையையும் பரப்பினர். நிலையான நிலப்படை, கடற்படைகளின் மூலமாக, வலிமை வாய்ந்த நடுவாட்சியை ஏற்படுத்தவும் முயன்றனர். இவற்றால் பண்பாடு, இனம், கலை, இயல் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட நாட்டொற்றுமை இன்னும் உறுதி அடைந்தது.

வடமேற்குப்பகுதிநீங்கலாகத்தென்னாடு முழுவதிலும், அதற்கப்பாலும் சோழப்பேரரசு பரந்திருந்தது. இலங்கை, அந்தமான், நக்காவரம், மலாயா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் ஆகிய எல்லைவரை அதன் ஆற்றல் எல்லையும், பரப்பும் எட்டியிருந்தன. அத்துடன் சோழப் பேரரசு பேரள

விலும், அதன்பின் வந்த பாண்டியப் பேரரசு ஓரளவிலும் தென்னாட்டின் கடைசிக் கடற்பேரரசுகளா யிருந்தன.

சோழப் பேரரசின் ஆட்சிக்கு இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. 3-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 9-ம் நூற்றாண்டுவரை தமிழக இயக்கமாயிருந்த பக்தியியக்கத்தைத் தென்னாடெங்கும் பரப்பியது சோழப் பேரரசர் ஆட்சியே. தமிழகத்துக்கு அப்பால் தாய்மொழி இலக்கியங்கள் இந்த இயக்கங் காரணமாக வளர்ச்சியடைந்ததும்அவர்கள்காலத்திலேயே யாகும். சோழர் ஆட்சியெல்லை கடந்து பக்தியியக்கம் பரவவும், தாய்மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றிவளரவும் பல நூற்றாண்டு சென்றன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பாண்டியப் பேரரசு பரப்பில் சோழப் பேரரசைவிடச் சிறிது குறுகியதே. ஆயினும்; ஆற்றலிலும், புகழிலும், செல்வ நிலையிலும் அது சோழப் பேரரசைத் தாண்டிச் சென்றிருந்தது.

தமிழகப் பேரரசுகள் நலிவுற்றபின், தமிழகத்துக்கு அப்பால் வடக்கே பாமனிப் பேரரசும், தெற்கே விசயநகரப் பேரரசும் தோன்றின.

சோழப் பேரரசு

களப்பிரர் காலத்துக்குப்பின் ஆறும் நூற்றாண்டு வரை முந்நூறாண்டுகளாக நாம் சோழரைப் பற்றி எதுவும் அறிய முடியவில்லை. ஆனால் 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 9-ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை அவர்கள் உறையூரையும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதியையும் ஆண்ட சிற்றரசராக இயங்கினர். அவர்கள் பழம் பெருமை இக்காலத்திலும் முற்றிலும் மறக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கூறமுடியாது. ஏனென்றால் பாண்டிய, பல்லவப் பேரரசர் அவர்களுடன் மணஉறவும் நேசஉறவும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு உட்பட்ட சிற்றரசராகவும் படைத்தலைவராகவும் அவர்கள் ஓரளவு புகழ்பெற்றனர்.

சோழமரபுக்குரிய பல சிற்றரசர் தமிழகத்திலும் அதற்கப்பால் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளிலும் பரவி, பல

சிற்றரசுகளை அமைத்ததாகவும் அறிகிறோம். சித்தூர், கடப்பை, கர்நூல் பகுதிகளில் ஆண்ட தெலுங்குசோடர் தங்களைக் கரிகாலமரபினர் எனக்குறித்தனர். 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 12-ம் நூற்றாண்டுவரை இவர்கள் ஆட்சிசெய்தனர். திக்கணர் முதலிய தொடக்க காலத் தெலுங்குக்கவிஞர்களுக்கு அவர்கள் பேராதரவுகாட்டினர். தமிழகத்தில் கொடும்பாளூரிலும், கன்னடநாட்டில் பல பகுதிகளிலும் சோழமரபினர் பலரும்; பாண்டிய மரபினர் சிலரும் சிற்றரசராக நீண்டநாள் இருந்தனர்.

பிற்காலச் சோழப் பேரரசர் மரபுக்கு வித்தூன்றிய முதல்வன் **விசயாலயன்** என்பவன். இவன் ஏறத்தாழ கி பி. 850-ல் உறையூரில் ஆட்சி செய்தான். இவன் காலத்தில் தஞ்சையை முத்தரயர் என்ற குடிமன்னர் ஆண்டார். விசயாலயன் அவர்களிடமிருந்து தஞ்சையைக் கைப்பற்றினன்.

அடுத்த சோழன் **முதலாம் ஆதித்தன்** (875–907) காலத்தில் பாண்டியரும்பல்லவரும் திருப்புறம்பயம்போரில் ஈடுபட்டனர். பல்லவப் பேரரசு பாண்டியப் பேரரசை வென்றாலும், இரு பேரரசுகளுமே அப்போது நலிவுற்றிருந்தன பல்லவர் வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த கங்க அரசன் முதலாம் பிருதிவீபதி போரில் இறந்துபட்டான். இந்நிலையில் வெற்றியின் பெரும்பயனை ஆதித்தனே அடைய முடிந்தது. பழய சோணாடாகிய திருச்சி தஞ்சை மாவட்டங்கள் அவன் கைப்பட்டன. அவன் ஆட்சிக்காலத்துக்குள்ளேயே பல்லவனை ஒழித்து அவன்தன் ஆட்சியை வலுப்படுத்தினன். தொண்டைமண்டலமும் சோணாடும் அவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டன. கங்கரும் அவன் ஆதிக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.

கொங்கு நாட்டின் மீதும் அவன் கைவரிசை சென்றது. தாணுரவி என்ற சேரமன்னன் மகளை மணந்து அவன் இதை வலுப்படுத்திக் கொண்டான். மேற்குத் தொடரில் இருந்து கடல் வரை காவிரியின் இருகரைகளிலும் அவன் பல கோயில்கள் கட்டினன் என்று அன்பில் பட்டயங்கள் குறிக்கின்றன.

ஆதித்தனுக்குக் கோதண்டராமன் என்றொருபட்டப் பெயர் உண்டு. காளத்தியில் அவன் மறைந்த இடத்தில் அவன் மகன் முதலாம் பராந்தகன் கோதண்டராமேசுரம் என்ற பெயரால் ஒரு கோவில் கட்டினான்.

முதலாம் பராந்தகன்

முதலாம் பராந்தகன் (907—953) காலத்தில் சோழ அரசு திடுமென ஒரு பேரரசாக விரைந்து வளர்ந்தது. பராந்தகன் வடக்கே பாணமன்னர், வைடும்பர் இருவரையும் முறியடித்தான். பாணர் நாட்டைத் தன்நேச அரசனும் தன் மேலாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டவனுமான கங்க அரசன் இரண்டாம் பிருதிவீபதிக்குத் தந்தான். வைடும்பர் நாட்டைத் தன் அரசுடன் சேர்த்துக் கொண்டான். சீட்புளி நாட்டை வென்றதனால் வடக்கே அவன் ஆட்சி, நெல்லூர் வரை எட்டிற்று.

தெற்கே பராந்தகன் பாண்டி நாட்டின்மீது படையெடுத்து அதை வென்றான். பாண்டியனோடு இலங்கை அரசன் படைகளையும் சேர்த்து அவன் வேலூர்ப்போரில் வெற்றிகொண்டு, 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட சோழன்' என்று விருது சூட்டிக்கொண்டான். பாண்டியன் முதலில் இலங்கைக்கு ஓடிச் சென்றான். இலங்கை அரசன் பாண்டியனை ஆதரித்தாலும், தம் அரசன் அவனுக்கு அடைக்கலம் தருவதை உயர்குடிமக்கள் விரும்பவில்லை. ஆகவே அவன் சேர நாட்டுக்கு ஓடவேண்டி வந்தது. சேரன் பாண்டியனுக்கு மட்டுமல்லாமல், சோழனுக்கும் உறவினன். ஆகவே பாண்டியன் தன் மணி முடியையும், இந்திரமாலை என்று புகழப்பட்ட தன் மாலையையும் இலங்கையிலேயே விட்டுச் சென்றான்.

பராந்தகன் மதுரையில் மற்றுமொரு தடவை பாண்டிய அரசுரிமையுடன் பேரரசனாக முடிசூட்டிக்கொள்ள விரும்பினான். இந்நோக்கத்துடன் அவன் இலங்கைமீது படையெடுத்தான்.

வெற்றிகாணாமலே அவன் இலங்கைப் போரிலிருந்து மீளவேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் இராஷ்டிரகூடப்

பேரரசனை மூன்றாம் கிருஷ்ணன் இதற்குள் வடதிசையில் படையெடுத்தான். இராஷ்டிரகூட மன்னன் உறவினனான கங்க அரசனும், சோழனால் துரத்தப்பட்ட பாண, வைடும்ப அரசரும் அவன் பக்கம் சேர்ந்தனர். ஏறக்குறைய 949ல் நடைபெற்ற தக்கோலப் போரில் சோழன் தோல்வியுற்றான். அவன் மூத்த புதல்வன் இராசாதித்தியன் போரில் இறந்தான். மிகவிரைந்து வளர்ந்த சோழப் பேரரசில் குழப்பம் ஏற்பட்டு, தொண்டைநாடு மெள்ள இராஷ்டிரகூடப் பேரரசன் வசமாயிற்று.

கன்னியாகுமரி முதல் நெல்லூர் வரை விரைந்து வளர்ந்த சோழப் பேரரசில் தொண்டைநாடும் மைசூரும் மீண்டும் விலகின. பாண்டியரும் சோழர் மேலாண்மையை உதறித்தள்ளித் தன்னாட்சி கண்டனர்.

போர் வீரனாக நாட்கழித்த பராந்தகன் சிவபிரானிடம் பற்றுடையவனாயிருந்தான். தன்வெற்றிக்ளிடையே பிராமணர்களுக்குப் பல பிரமதேயங்களை வழங்கினான். இரணிய கருப்பவிழா, துலாபார விழாக்களால் அவன் தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ளத் தவறவில்லை. அவன் கட்டிய கோயில்களும் மிகப்பல. சிதம்பரம் கோயிலை அவன் பொன்னால் வேய்ந்தான் என்று லெய்டன் பட்டயம் குறிக்கிறது.

பராந்தகனுக்குப்பின் அவன் இரண்டாம் புதல்வன் கண்டராதித்தனும், மூன்றாம் புதல்வன் **அரிஞ்சயனும்** அவன் புதல்வன் **சுந்தர சோழனும்** ஆண்டனர். சுந்தர சோழன் மகனான, முதலாம் இராசராசன் பட்டத்துக்கு வருமுன், கண்டராதித்தனின் புதல்வனான **மதுராந்தக உத்தமசோழன்** பூசலிட்டதால், அவனை அரசனாக ஏற்று, இராசராசன் இளவரசுப் பட்டம் ஏற்றான்.

பராந்தகன் பின்வந்த இவ்வரசர்கள் சரிந்தபேரரசின் இழந்தபகுதிகளை மீட்க அரும்பாடுபட்டனர். இளமையில் மாண்ட சுந்தர சோழனின் மூத்த புதல்வன் ஆதித்தன், சேவூர் என்ற இடத்தில் வீரபாண்டியன் மீது வெற்றி கண்டு, 'பாண்டியன் தலைகொண்ட சோழன்,' என்ற புகழ்ப்பெயர் கொண்டான். ஆயினும் பாண்டியநாடு

முற்றிலும் கீழடக்கப்படாமலே இருந்தது. வடக்கில் சுந்தரசோழன் ஆட்சியிலும் உத்தம சோழன் ஆட்சியிலும் தொண்டை மண்டலம் முழுவதும் மீட்டும் சோழப் பேரரசுடன் சேர்க்கப்பட்டது. முன் இராஷ்டிரகூடருடன் சேர்ந்த சிற்றரசரும் இப்போது சோழர் மேலாட்சியை ஏற்பவராகிவிட்டனர்.

முதலாம் இராசராசன்

தஞ்சைப் பெருஞ் சோழன் என்னும் புகழ்பெற்ற முதலாம் ராசராசன் (985—1015) சுந்தரசோழனின் இரண்டாம் புதல்வன். சோழப் பேரரசுக்கு இருநூறு ஆண்டு தளரா உறுதியுடைய அடிப்படைகோலிய பெரும் பேரரசன் இவனே. போரில் அவன் வெந்நிடா வெற்றி வீரன். ஆட்சித் திறத்திலும், செயல் திறத்திலும் அவன் ஒப்புயர்வற்றவன். உறையூரிலிருந்து தஞ்சைக்கு அவன் தன் தலைநகரை மாற்றிக்கொண்டான். தஞ்சையில் அவன் கட்டிய பெருவுடையார் அல்லது பிருகதீசுவரர் கோயிலும் கோபுரமும் அதன் முன்னுள்ள பெரிய நந்தியும் தென்னாட்டுப் பண்டைச் சிற்பக்கலையின் உச்சநிலையைக் குறிப்பன. தஞ்சைக் கோயிலைப்போலவே, அவன் அமைத்த ஆட்சி முறையும் அழியாதது. சோழர் ஆட்சிமுறைக்கு மட்டுமன்றி, இன்றைய தென்னாட்டு ஆட்சிமுறைக்குமே அது, மாறா நிலைவரமான அடிப்படை ஆகும்.

கல் வெட்டுக்களில் ஆட்சி வரலாற்றைக் குறிக்கும் நன் மரபைத் தமிழகத்தில் முதல் முதல் கையாண்ட மன்னன் இவனே.

இராசராசன் ஆட்சித் தொடக்கத்திலேயே சோழப் பேரரசு வடக்கே பராந்தகன் காலத்து ஆட்சி எல்லையை எட்டியிருந்தது. ஆனால் தெற்கே பாண்டியநாடு இன்னும் முற்றிலும் கீழடக்கப்படவில்லை. இராசராசன் பாண்டியன் அமரபுஜங்கனை முறியடித்துச் சிறைப்படுத்தினான். பாண்டியனுக்கு உதவி செய்த சேரன் பாஸ்கர இரவிவர்மன் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். காந்தளூர்ச்சாலை, விழிஞம் ஆகிய இடங்களில் சேரனை வென்று அந்நாட்டைக் கைக்கொண்டான். சேர அரசன் கடற்படையை

அழித்தான். ஆட்சியிறுதியில் அவன் கடற்படை பழந்தீவு பன்னீராயிரம் என்று அந்நாள் அழைக்கப்பட்ட மாலத்தீவுகளையும் பிடித்தடக்கி யிருந்தது.

கொங்கு நாட்டின் எல்லையிலிருந்த உதகைக் கோட்டையை இராசராசன் கைப்பற்றிய செய்தி கலிங்கத்துப் பரணியில் குறிக்கப்படுகிறது. இதனையடுத்து இராசராசனின் வீரப்புதல்வனுன இராசேந்திரன் வடமலையாளம்,கொண்காணம்,குடகு ஆகிய பகுதிகளை வென்முன்.

பாண்டியனுக்கு உதவி செய்ததற்காக இராசராசன் இலங்கைமீது படையெடுத்துச்சென்று,பழய தலைநகராகிய அனுராதபுரத்தை அழித்து, பொலன்னருவா என்ற இடத்தைத்தலைநகராகக்கொண்டு ஜனராதமங்கலம் என்ற பெயருடன் அதில் தன் ஆட்சியை நிறுவிஞன். இந்நகரிலும் மாந்தோட்டம் முதலிய நகர்களிலும் இராசராசனும் அவன் ஆட்சித்தலைவர்களும் கட்டிய கோயில்கள் செதுக்கிய கல்வெட்டுக்கள் முதலியன பல இன்றும் காணப் பெறுகின்றன.

கொங்கு வெற்றியை அடுத்து மைசூரிலுள்ள கங்கவாடி, நுளம்பவாடி, தடிகைவாடி ஆகிய பகுதிகள்வென்று சோழப் பேரரசில் சேர்க்கப்பட்டன.

வடகிழக்கில் சீட்புளிநாடும் பாகநாடும் பரமன்மழபாடியார் என்ற படைத்தலைவன் மூலம் கைப்பற்றப்பட்டன. கிழக்குச் சாளுக்கிய அரசில் ஏற்பட்ட ஒரு அரசுரிமைப் போராட்டத்தில் ஒரு பக்கத்தை ஆதரித்ததன் மூலம் இராசராசன் அந்நாட்டையும் வென்று, அதன் புதிய அரசனின் நேசத்தைப் பெற்முன். விமலாதித்தியன் என்ற அந்தக் கீழைச்சாளுக்கிய மன்னன் இராசராசனின் மகள் குந்தவையை மணந்துகொண்டான். இராசராசனின் போர் வெற்றிகள் மகேந்திரகிரியில் வெற்றித் தூண்களில் பொறிக்கப்பட்டன.

1001–ம் ஆண்டில் இராசராசன் தன் பேரரசிலுள்ள நிலங்களை எல்லாம் அளந்து கணக்கிடுமாறு பணித்தான். இப்பெரும் பணியைச் செய்துமுடித்தவன் இராசராச

மகாராசன் என்றும், சேனபதி குறவன் உலகளந்தான் என்றும் குறிக்கப்படுகிறான்.

தந்தையின் காலத்திலேயே இராசராசன் மகன் இராசேந்திரன் கங்க மண்டலத்தில் தண்டநாயகனாக கடும்பணி ஆற்றினான். 1012-ல் அவன் இளவரசனாகவும் முடிசூட்டப் பெற்றான்.

இராசராசன் கட்டிய பெருவுடையார் கோயில் தேவார காலத்துக்குப்பிற்பட்டதாதலால் பாடல் பெறப்படவில்லை. ஆனால் இராசராசன் காலத்திலிருந்த கருவூர்த்தேவரால் அதற்குத் திருவிசைப்பாவில் பதிகம் பாடப்பட்டுள்ளது.

இராசராசன் சிவபெருமானிடம் பற்றுள்ளவனாயினும் சமரசப் பான்மையுடன் திருமால்நெறி முதலிய பிறநெறிகளுக்கும் ஆதரவளித்தான். கடல்கடந்த கீழ்த்திசைப் பேரரசனான ஸ்ரீவிஷய கடாகவேந்தன் ஸ்ரீமாரஸ்ரீவிஜயோத்துங்கவர்மன் தன் தந்தை பெயரால் கட்டிய சூடாமணி விகாரம் என்ற புத்தப்பள்ளிக்கு அவன் ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரைக் கட்டளை வகுத்தான்.

இராசராசன் ஆட்சியிறுதியில் சோழப் பேரரசு சென்னை மாகாணத்தையும் மைசூரையும் இலங்கையின் பெரும் பகுதியையும் உட்கொண்டதாயிருந்தது. இராசேந்திரன் ஆட்சியில் இவ்வெல்லை இன்னும் விரிவுபட்டதானாலும், அதற்கு அடிகோலியவன் இராசராசனே. தென்னாட்டுப் பேரரசருள் தலைசிறந்தவன் இராசராசனே எனலாம்.

தென்னாட்டில் அவன் ஆட்சி பரவாத இடம் வடமேற்குக் கோடியே. இங்கே ஆண்ட இராஷ்டிரகூடரை அவர்களுக்குமுன் ஆண்ட மேலைச்சாளுக்கிய மரபினரே வென்று, தம மரபைப் புதுப்பித்திருந்தனர். இராசராசன் விரைந்த வெற்றிகள் துங்கபத்திரையைக் கடக்கவில்லை. அதே சமயம் மேலைச்சாளுக்கியரும் தம் நாட்டின் வடதிசையில் ஆண்ட பாரமாரருடன் கடும்போர் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்ததால், தெற்கே நாட்டம் செலுத்த முடியவில்லை.

முதலாம் இராசேந்திரன்

முதலாம் இராசேந்திரன் (1012—1044) ஆட்சியில் சோழப் பேரரசு தென்னாடு கடந்து நிலத்திலும் கடலிலும்

கீழ்நாடுகளில் வேறெந்தப் பேரரசும் அடையாத பேரெல்லையும் பெருவாழ்வும் அடைந்தது. திருவாலங்காட்டுப் பட்டயங்கள் அவன் நிலவெற்றிகளையும் கடல் வெற்றிகளையும் விவரமாகக் குறிக்கின்றன.

தென்னாட்டில் இராசராசனால் வென்று கைக்கொள்ளப்படாதிருந்த ஒரே பகுதி மேற்குச்சாளுக்கியர் ஆண்ட வடமேற்குப் பகுதியே. இராசேந்திரன் முதன்முதலாக மேற்குச்சாளுக்கிய அரசன் சத்தியாசிரயன்மீது தாக்குதல் நடத்தினான். இடிதுறைநாடு அல்லது வனவாசிப் பகுதியைக் கைப்பற்றிய பின் அவன் கொள்ளிப்பதாகைக் கோட்டையை முற்றுகை யிட்டழித்தான். மண்ணைக் கடகம் அல்லது மான்யகேதம் என்ற தலைநகரம் மீண்டும் என்றும் தலைதூக்கா வண்ணம் அழிக்கப்பட்டது. மேலைச் சாளுக்கியர் இதன்பின் கலியாணியைப் புதுத் தலைநகராக்கி ஆண்டனர்,

மண்ணைக்கடகம் ஹைதராபாதுக்கு வடக்கிலும் கலியாணி இன்னும் வடக்கிலும் உள்ளன.

மேலைச்சாளுக்கியர் தோல்விகளடைந்தாலும் முற்றிலும் வீழ்ந்துவிடவில்லை. சோழப் பேரரசர் ஆட்சியுள் புகாத பகுதி இது ஒன்றே.

இலங்கையில் முந்திய ஆட்சியில் வெல்லப்படாதிருந்த தென்கோடிப் பகுதியையும் இராசேந்திரன் வென்றான். இதனால் இலங்கையிலிருந்த பாண்டியன் முடிமட்டுமன்றி, இலங்கை அரசன் அரசி முடிகளும் அவன் கைப்பட்டன.

ஆனால் ஆட்சியிறுதியில் தென்கோடிப்பகுதி மட்டும் மீண்டும் சோழர் கையினின்று கிளர்ந்தெழுந்து தனியாட்சி அடைந்தது.

சேர அரசன் முடியும் கைக்கொள்ளப்பட்டு அப்பகுதி சோழர் நேராட்சிக்கு வந்தது. அத்துடன் இலக்கத்தீவம் முதலிய தீவுகளும் கீழடக்கப்பட்டன.

7

இராசேந்திரன் ஆட்சியில் இரண்டாண்டுகள் கங்கைக் கரையிலுள்ள நாடுகளை வெல்வதில் ஈடுபட்டன. அவனால் வெல்லப்பட்ட அரசர்கள் இந்திராதன், ரண சூரன், தர்மபாலன், கோவிந்தசந்திரன் ஆகியவர்கள். இவர்கள் ஆண்ட பகுதிகள் கங்கை வெளியில் இன்று பீகார், வங்காளம், கோசலம் என்று அழைக்கப்படும் பகுதிகள் ஆகும்.

இராசேந்திரனின் வடபுலப் போர்ப் பயணத்தில் ஒரு பகுதியாகக் கன்னோசிப்போர் அமைந்திருந்தது. இதில் பல வட அரசர் படைக்குழுவின் தலைமையில் அவன் முகமது கஜினியை வென்றான் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர் கருதுகின்றனர். சிந்து வெளியில் பதினெட்டுத் தடவை படையெடுத்துச் சூறையாடிய இவ் ஆஃப்கன் அரசன் கன்னோசி தாண்டிக் கங்கை வெளிக்கு வராதது இதனாலேயே என்றும் கூறப்படுகிறது.

இராசேந்திரன் வடபுல யாத்திரை, சேரன் செங்குட்டு வன் யாத்திரையை நினைவூட்டுவது ஆகும். இருவருமே சிந்து கங்கை வெளிக்கு அப்பாலுள்ள ஓர் அயலரசன் தாக்குதலைத் தடுத்து நிறுத்தி அப்பெரும் பரப்பைக் காக்க முற்பட்டனர்.

வங்காளத்தில் ஆண்ட சேன மரபினரும் கர்நாடக மரபினரும் இராசேந்திர சோழனுடன் சென்று தங்கிய தென்னாட்டு மரபினர்களே யாவர் என்று வரலாற்றறிஞர் ஆர். டி. பானர்ஜி குறித்துள்ளார்.

கடல் கடந்த ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசுடன் இராசேந்திரன் தொடக்கத்தில் நேசத் தொடர்பு கொண்டிருந்தான். தந்தை காலத்தில் அக்கடல் கடந்த பேரரசன் கட்டிய புத்தப்பள்ளிக்குத் தரப்பட்ட மானியத்துக்கு அவன் அப் பேரரசன் வேண்டுகோளால் செப்புப் பட்டயம் அளித் தான். ஆயினும் எக்காரணத்தாலோ 1036க்குப் பின் இரு பேரரசுகளுக்கு மிடையே போர் மூண்டது. ஸ்ரீ விஜய நாட் டின் அரசுரிமைப் போரில் ஒரு சார்பினருக்கு உதவவே இது நிகழ்ந்ததாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் கடல்கடந்த இப்போரில் இராசேந்திரன் வெற்றி

கண்டான். அதன் மூலம் அப்பேரரசின் பகுதிகளான அந்தமான் தீவுகள், நிக்கோபார்த் தீவுகள், தென்பர்மா அல்லது பெகு, மலாயா, சுமாத்ரா ஆகிய பகுதிகள் சோழப் பேரரசின் மேலாண்மையை ஏற்றன.

சுமாத்ராவில் இவ்வாட்சிக்குரிய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்பெறுகின்றன.

1036-க்குப் பின் இராசேந்திரன் பேரரசின் பல பகுதிகளின் ஆட்சியையும் போர்களையும் புதல்வர்கள் மூலமே நடத்தினான். கங்கைகொண்டான், கடாரம்கொண்டான் முதலிய பல விருதுகளை அவன் மேற்கொண்டான். அவற்றுள் கங்கைகொண்டான் என்ற பெயரையே அவன் தனக்குரிய பெருஞ் சிறப்பாக நினைத்தான். சோழர் தலைநகரையும் அவன் தஞ்சையிலிருந்து மாற்றி, கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்ற பெயருடைய புதிய தலைநகரை உண்டுபண்ணினான். பின்வந்த எல்லாச் சோழருக்கும் இதுவே தலைநகரமா யிருந்தது.

இளவரசர்கள் முயற்சியால் பாண்டியர், சேரர், இலங்கை மன்னன் ஆகிய மூவருடைய கிளர்ச்சிகளும் அடக்கப்பட்டன. பூண்டிப் போரில் இராசேந்திரன் புதல்வன் இராசேந்திரனால் மேலைச்சாளுக்கிய அரசன் ஆகவமல்லன் தோற்கடிக்கப்பெற்றான். அவன் புதிய தலைநகரான கலியாணியும் அழிக்கப்பட்டது. தாராசுரம் கோயிலிலுள்ள ஒரு துவாரபாலகர் உருவின்கீழ், அது அனலெரியூட்டப்பட்ட கலியாணிபுரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது என்ற செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் சிறபப்பண்பும் சோழர் கலைப்பண்புக்கு மாறாகவே இருக்கிறது.

சோழர் மூவர்

முதலாம் இராசேந்திரனுக்குப் பின் அவன் புதல்வர் மூவர் ஏறத்தாழ தொடர்ச்சியாக ஆண்டனர். அவர்களே **முதலாம் இராசாதிராசன்** (1013—1054) **இரண்டாம் இராசேந்திரன்** (1054—1064), **வீரராசேந்திரன்** (1063—1069) ஆகியவர்கள். மூவரும் வீரர்களாதலால் அவர்கள் பேரரசின் எல்லை குன்றாமல் காத்து நின்றனர். கொப்பம்

போரில் இராசாதிராசன் மேலைச் சாளுக்கியரை எதிர்த்து நின்று ஆனை மீதிருந்து மாண்டான். இதனால் இவன் 'ஆனைமேல் துஞ்சின சோழன்' எனப்பட்டான். அவன் இளவல் இரண்டாம் இராசேந்திரன் படைக்களத்திலேயே முடிசூட்டிக்கொண்டு போர்க்களத்தின் தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றினான்.

இரண்டாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் மேலைச்சாளுக்கிய அரசனான சோமேசுவரனின் வீர மைந்தன் விக்கிரமாதித்தியன் கீழைச்சாளுக்கியரிடமிருந்து வேங்கியைக் கைக்கொண்டு அதன் வடபாலுள்ள சக்கரக்கோட்டம அல்லது சித்ரகூடத்தையும் வென்றான். ஆனால் சில நாட்களுக்குள் இராசேந்திரன் தன் இளவல் வீரராசேந்திரனுடன் முடக்காறு, கூடல் சங்கமம், சக்கரக்கோட்டம் ஆகிய வடமுனைகளில் வெற்றி கண்டு கீழைச்சாளுக்கிய இளவரசன் விசயாதித்தியனுக்கு அரசுரிமை தந்தான். அரசுரிமைக்குரிய மற்றொரு இளவரசனான இராசேந்திரனுக்குச் சோழ இராசேந்திரன் தன் மகள் மதுராந்தகியை மணம் செய்து கொடுத்து, சக்கரக்கோட்டத்தில் அரசுரிமை தந்தான். இந்தச் சாளுக்கிய இராசேந்திரனே பின்னாளில் குலோத்துங்க சோழனானான்.

கீழைச்சாளுக்கிய அரசுரிமையில் தலையிட்டு அந்நாட்டை நேசநாடாக்கியது போலவே, மேலைச்சாளுக்கிய அரசுரிமையிலும் தலையிட வீரராசேந்திரனுக்கு ஒரு வாய்ப்புக்கிட்டிற்று. சோமேசுவரன் புதல்வர்கள் இரண்டாம் சோமேசுவரனும் விக்கிரமாதித்தியனும் அரசுரிமைக்குப் போட்டியிட்டனர். வீரராசேந்திரன் விக்கிரமாதித்தியனுக்கு உதவிசெய்தான். விசயவாடாப் போரில் அவன் பெருவெற்றி கண்டு, விக்கிரமாதித்தனுக்குத் தென்பாதி அரசை வாங்கித் தந்தான். அவனுக்கே தன் மகளையும் மணம் செய்து தந்து நேசத்தை உறுதிப்படுத்தினான். ஹைதராபாதில் காடிகல் என்ற இடத்தில் இவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாக வீரராசேந்திரன் வெற்றித்தூண் நாட்டினான.

வீரராசேந்திரன் பிள்ளைகளில் மதுராந்தகன் என்ற ஒருவன் சோழேந்திரன் என்ற பட்டத்துடன் தொண்டை

மண்டலத்திலும், கங்கைகொண்ட சோழன் என்ற மற்றொருவன் சோழபாண்டியன் என்றபட்டத்துடன் பாண்டி நாட்டிலும் மண்டலீகர்களாக ஆண்டனர். வீரராசேந்திரன் காலத்திலும் பல சிற்றரசர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். அவர்களுள் பொத்தப்பி அரசன், சேர அரசன், தாராவருஷ மன்னன் தம்பி, பாண்டியன் சீவல்லபன் மகன் வீரகேசரி ஆகியவர்களை அவன் போரில்கொன்று வாகை சூடினதாக அறிகிறோம்.

கடாரம் அல்லது சீர்விசய நாட்டிலும் அரசுரிமை கோரிய ஒரு இளவரசனுக்காகப் போரிட்டு, வீர ராசேந்திரன் அவனைப் பேரரசனாக்க உதவினன்.

வீர ராசேந்திரனுக்குப்பின் அவன் பிள்ளைகளுள் ஒருவனே அரசுரிமைக்கு வந்ததாக அறிகிறோம். ஆனால் அவன் மைத்துனனை மேலைச்சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியன் அவனுக்கு உதவி செய்தும்கூட, அவனுக்கெதிராக நாடெங்கும் கிளர்ச்சியும், குழப்பமும் மிகுந்தன. அவன் ஓரிருவாரங்களே ஆட்சி செய்து மாண்டான்.

சக்கரக்கோட்டத்திலிருந்து கொண்டே ஒரிசாப்பகுதியிலும் கடல்கடந்த நாடுகளிலும் தன்வெற்றிப்புகழ் நாட்டி வந்த கீழைச்சாளுக்கிய இராசேந்திரன் இப்போது சோழ நாடு வந்து முதலாம் குலோத்துங்கன் என்ற பெயருடன் சோழப் பேரரசைக் கைக்கொண்டான்.

முதலாம் குலோத்துங்கன்

முதலாம் குலோத்துங்கன் (1070—1120) சாளுக்கியர் குடிக்கும் சோழர் குடிக்கும் ஒருங்கே உரியவனாதலால் உபய குலோத்துங்கன் (இருகுலப் புகழ்கொண்டவன்) என்றும், சாளுக்கிய சோழன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். இராசராசன் காலத்தில் உறுதியான அடிப்படையுடன் அமைந்த சோழப் பேரரசு 1070-க்குள் தளர்வுறத் தொடங்கியிருந்தது. முதலாம் குலோத்துங்கன் நீண்ட ஆட்சி அதற்கு மீண்டும் வலுத்தந்து, அதை இன்னும் நூறாண்டு வாழவைத்தது. குலோத்துங்கன் வீரனும் நல்லாட்சியாளனும் மட்டுமல்ல, காலமறிந்து விட்டுக்

கொடுத்து வெல்லும் பண்பும் உடையவன். எல்லைகடந்து பேரரசைப் பெருக்கி, அதன் வலுவைக் குறைக்காமல், தேவைப்பட்ட இடங்களில் குறுக்கி உறுதிப்படுத்தவும் அவன் தயங்கவில்லை.

மேலைச்சாளுக்கிய அரசின் ஒருபகுதி இப்போது முந்திய சோழன் வீரராசேந்திரன் மருமகனுன ஆறும் விக்கிரமாதித்தனிடம் இருந்தது. அவன் குலோத்துங்கனின் மாறுப்பகைவனுகி அவன்மீது படையெடுத்தான். ஆனுல் மேலைச்சாளுக்கிய அரசின் வடபாதி அரசனுன இரண்டாம் சோமேசுவரனும், தேவகிரியில் ஆண்ட யாதவ மரபு மன்னனும், ஹொய்சளன் எறெயங்கனும், உச்சங்கியிலிருந்து நுளம்பவாடி முப்பத்திரண்டாயிரத்தை ஆண்ட பாண்டிய மரபினனுன திரிபுவனமல்லனும் குலோத்துங்கனுக்கு உதவியாய் நின்றனர். நங்கிலிப் போரில் சோழன் வெற்றி பெற்றுன். ஆயினும் அவன் போரை நீடிக்காமல் சந்துசெய்து கொண்டு திரும்பினுன். இரண்டாம் சோமேசுவரன் தன் உடன்பிறந்தானிடம் சிறைப்பட்டுத் தன் நாடிழந்தான். இப்போரின் அரைகுறைத் தோல்வியால் மேலைச்சாளுக்கிய அரசு பாதிக்கப்படவில்லை. நேர்மாருக இருபாதி அரசுகளும் ஒன்றுகி அது வலுவடைந்தது.

குலோத்துங்கன் வடதிசையில் முன்னேற விரும்பாததற்குத் தென்திசையின் நிலைமைகளே காரணம். ஆட்சி தொடங்குமுன்பே உள்ள குழப்பங் காரணமாக, பாண்டியன் விடுதலை பெற்றுத் தனியுரிமை அடைந்தான். சேரனும், இலங்கையின் புதிய அரசன் விஜயபாகுவும் அவனுக்கு உதவிசெய்தனர். விஜயபாகு இலங்கை முழுவதிலும் சோழ ஆட்சியை ஒழித்தான். மேலைச்சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியன் இலங்கை அரசனுக்குத் தூதனுப்பி அவனை ஊக்கினுன்.

சோழன் முதலில் பாண்டியர் ஐவரை வென்றுன். அதன்பின் பாண்டிய நாட்டெல்லையிலுள்ளகோட்டாற்றுக் கோட்டையைத் தீக்கிரையாக்கிச் சேரநாட்டில் முன்னேறினுன். இருதடவைசேரரின் கடற்படைத் தளமாகிய சாலை விழிஞம் ஆகியவற்றை அவன் தீக்கிரையாக்கினுன். இராம

நாதபுரம் மாவட்டத்தில் செம்பொன்மாரி என்ற இடத்தில் நின்று போராடிய சேரபாண்டியரின் துணிகரமறவர் படையான 'சாவேர்'ப் படையை அவன் அழித்தான்.

பாண்டிநாட்டில் இராசராசன் ஏற்படுத்திய நேரடி ஆட்சிமுறை வெற்றி தரவில்லை. குலோத்துங்கன் இங்கே, புதிதாகப் பாளைய முறையைப் புகுத்தி, எதிரிகள் வளரவொட்டாமல் காக்க முற்பட்டான்.

இலங்கையில் தமிழ் வீரர் இன்னும் சோழ அரசரின் பக்கமாகக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டே இருந்தனர். ஆனால் அக் கிளர்ச்சிகள் அடக்கப்பட்டு வந்தன. குலோத்துங்கன் இலங்கை அரசனுடன் சமரச உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு அமைதியை நிலைநாட்டினான். தன் புதல்வி சூரியவள்ளியாரை அவன் பாண்டிய உறவுடைய ஒரு சிங்கள இளவரசனுக்கு மணம் செய்து தன் நேச உறவை வலிமைப்படுத்தினான்.

குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் பிற்பாதியில் ஹொய்சளர் கங்கவாடி அல்லது மைசூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். மேலைச்சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியன் வேங்கியை வென்றான். ஆயினும் விக்கிரமாதித்தியன் இறந்தபின் குலோத்துங்கன் வேங்கியை மீட்டும் எளிதில் வென்றான். ஒரிசாவையும் வடகலிங்கத்தையும் ஆண்ட இராசராசனுக்கு அவன் தன்மகள் இராசசுந்தரியை மணம் புரிவித்தான். ஆயினும் எக்காரணத்தாலோ இராசராச சோடகங்கன் மகன் அனந்தவர்மன் காலத்தில் அவனுக்கும் குலோத்துங்கனுக்கும் பகை ஏற்பட்டது. இதன் பயனாகக் குலோத்துங்கன் இருதடவை வடகலிங்கத்தின் மீது படையெடுக்க நேர்ந்தது.

முதல் கலிங்கப் போரின் படைத்தலைவன் குலோத்துங்கன் மகனான விக்கிரம சோழனே. இதனால் கலிங்கத்தின் தென்பகுதி சோழ அரசின் கைக்கு வந்தது. இரண்டாவது போரின் படைத்தலைவன் வண்டை மன்னன் கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவன். அவன்கொண்ட பெருவெற்றியே **சயங்கொண்டார்** கலிங்கத்துப் பரணியில் பாடப் பட்டது. ஒட்டக்கூத்தரும் இதே வெற்றிகுறித்துப் பாடியதாக அறிகிறோம்.

குலோத்துங்கன் பேரரசு கிட்டத்தட்ட இராசேந்திரன் பேரரசின் அளவிலேயே இருந்தது. இலங்கையும் மைசூரும் குறைந்தன. ஆனால் கலிங்கம் விரிவு பெற்றது.

குலோத்துங்கன் நல்லாட்சிக்கு இருசெயல்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஒன்று இராசராசனைப்பற்றி 1086, 1116 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பேரரசின் நிலப் பேரளவை. இன்னொன்று உள்நாட்டு வாணிகத்தைச் சீர்செய்வதற்காக அவன் சுங்கங்கள் ஒழித்தது. முந்திய செயலில் அவன் **நீணிலமளந்த சோழன்** என்றும், பிந்திய செயலால் **சுங்கம் தவிர்ந்த சோழன்** என்றும் புகழப் பட்டான்.

குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழர் ஆட்சியின் புகழ் உலகெங்கும் பரந்திருந்தது. 1077-ல் அவன் சீனப் பேரரசனுக்கு ஓர் அரசியல் தூதனை அனுப்பியிருந்தான். பத்தாண்டுகளுக்குமுன் சீன அரசனுக்குத் தூதனுப்பிய சீர்விசயப் பேரரசன் பெயரும் குலோத்துங்கன் பெயரா யிருப்பதால், இளவரசனாகவே அவன் அப்பேரரசின் மேலாட்சியுரிமை பெற்றிருந்தான் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர் கருதுகின்றனர். அத்துடன் குலோத்துங்க காலத்துச் சீர்விசயப் பேரரசன் அவனிடம் தன் அரசியல் தூதனுப்பி நாகபட்டினத்துப் புத்த விகாரத்துக்குச் சில நன்கொடைகள் பெற்றான் என்று அறிகிறோம்.

காம்போஜ அல்லது சயாம் நாட்டரசன் தன் மகனுக் கும் குலோத்துங்கனைக் கொண்டு அவன் பெயரிட்டதாக வும் கேள்விப்படுகிறோம். இம்மன்னன் அனுப்பித் தந்த ஓர் அருங்கல் சிதம்பரம் கோயில் மதிலின் பகுதியாகப் பதிக்கப் பெற்றது.

1088ல் சுமாத்திராவிலுள்ள ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு அங்கே திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் என்ற பெயருடன் ஒரு தமிழ் வாணிகக் குழு இருந்ததென்று குறிக்கிறது.

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் கோயில் மதிலில் 1111-ல் குலோத்துங்கனுடன் கங்கைவெளியில் கன்னோசி யிலுள்ள அரசன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை குறிக் கப்பட்டுள்ளது. இதே காலத்திய கன்னோசி அரசன்

கோவிந்தசந்திரன் வாகீசரட்சிதன் என்ற சோனாட்டுப் புலவன் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புலவன் ஆசிரியன் சாக்கியரட்சிதன் ஒரிசாவில் இருந்ததாகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிற்காலச் சோழர்

குலோத்துங்கன் காலத்துக்குப்பின் விக்கிரமசோழன் (1118—1135), இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (1133-1150) இரண்டாம் இராசராசன் (1156—1163), இரண்டாம் இராசாதிராசன் (1163—1178), மூன்றும் குலோத்துங்கன் (1178—1216) ஆகிய ஐந்து சோழர் ஆண்டனர். இரண்டாம் இராசாதிராசன் காலம் வரை பேரரசின் தலைநகரும் எல்லையும் மாருமலே இருந்தது. அதன் பின் வெளித் தோற்றத்தில் மட்டுமே பேரரசு நிலைபெற்றது. மைசூரில் ஆண்ட ஹொய்சளர், நெல்லூரில் ஆண்ட தெலுங்கு சோடர், தொண்டை மண்டலத்தில் வலிமைபெற்ற கோப் பெருஞ்சிங்கர் என்ற பல்லவச் சிறுகுடி மன்னர், பாண்டியர் ஆகியவர்கள் மேலோங்கினர். பாண்டியர் விரைவில் மீண்டும் பேரரசாற்றல் பெற்று முன்னேறினர். உலகாண்ட சோழப் பேரரசையே அவர்கள் விழுங்கினர்.

சோழர் பாண்டியர் போர்

உலகாண்ட சோழப் பேரரசு பாண்டிநாட்டை மட்டும் நீண்டகாலம் தன்கீழ் அடக்கி வைத்திருக்க முடியவில்லை. சோழப் பேரரசு விந்தியம் தாண்டி நிலையாக வளராததற்குப் பாண்டியரே தலைக்காரணமாவர். பாண்டியருக்கு இவ்வகையில் சேரரும் இலங்கை அரசரும் எப்போதும் உதவியாயிருந்தனர். இலங்கை அந்நாட்களிலெல்லாம் தென்னாட்டுக்கு அயல் நாடாய் இல்லை. தென்னாட்டின் பகுதியான தமிழகத்தின் கடல் கடந்த ஒரு கூறாகவே இயங்கிற்று.

முதலாம் .பராந்தக சோழன் காலத்துக்குப்பின் வீரபாண்டியன் வலிமையுடன் ஆண்டான். சுந்தரசோழ இரண்டாம் பராந்தகன் காலத்தில் அவன் மகன் ஆதித்தனும், கங்க அரசனும் சேர்ந்து பாண்டியனை முறியடித்தனர். ஆனால் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குள் அவன் மீண்டும் வலிமையுடையவனாய் சோழாந்தகன்

என்ற பட்டம் ஏற்ருன். சுந்தரபாண்டியன் என்ற மற்ருெரு பாண்டியனும் இப்போது ஆட்சி செய்தான்.

இராசராசன் காலத்தில் மீண்டும் பாண்டியர் அரசிழந்தனர். சிலகாலம் பாண்டியரே சோழர் கீழிருந்து ஆண்டனர். சிலகாலம் சோழமன்னர் புதல்வர் சோழ பாண்டியர் என்ற பெயருடன் நேரடி ஆட்சி செய்தனர். சோழ அரசர் பாண்டியருடன் மணஉறவு கொண்டனர் என்பதைச் சோழ அரசியரின் பெயர்கள் காட்டுகின்றன. சோழாந்தகன் (சோழர்களுக்கு அந்தகன் அல்லது கூற்றுவன்) என்ற பட்டத்துக்கு எதிராக, மதுராந்தகன் என்ற பெயரைச் சோழர் சிலர் கொண்டனர்.

ஐந்து பாண்டியர் என்ற பெயரை நாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் முதல் முதலாகக் கேட்கிறேம். அரசர் குடியில் மூத்தவர்களாக ஒரு சமயத்தில் ஐவர் அரசர் பட்டத்துடன் ஆளும் வழக்கம் பாண்டிய நாட்டில் இக்கால முதல் இருந்ததென்று அறியலாம். இது சோழர் மரபுவரிசையை விடப் பாண்டியர் மரபுவரிசையைச் சிக்கலாக்குகிறது.

சோழப் பேரரசன் ஆட்சியிறுதியில் இரண்டாம் இராசாதிராசன், மூன்ரும் குலோத்துங்கன் ஆகியவர்கள் ஆட்சியில் எழுந்த பாண்டியர் அரசுரிமைப் போராட்டமே சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கும், பாண்டியப் பேரரசின் தோற்றத்துக்கும் காரணமாய் அமைந்தது.

இப்போரின் முதல் கட்டம் (1169—1177) இரண்டாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் மூன்ரும் குலோத்துங்கன் இளவரசனுகப் பட்டத்துக்கு வருமுன் முடிவடைகிறது.

அரசுரிமைக்குப் போராடிய பாண்டியர்கள் பராக்கிரம பாண்டியன், குலசேகர பாண்டியன் ஆகிய இருவர். இவர்களில் குலசேகர பாண்டியன் திருநெல்வேலியைத் தலைநகராகக் கொண்டு 1132 முதல் 1169 வரை பாண்டி நாட்டை ஆண்ட மாறவர்மன் சீவல்லவன் புதல்வன். சீவல்லவன் காலத்திலேயே பாண்டியர் திருவாங்கூரையும் கீழடக்கியாண்டனர். பராக்கிரம பாண்டியன் தன் மரபினரின் பழம்பதியாகிய மதுரையையும் கைக்கொள்ள

விரும்பினன். ஆகவே அவன் பராக்கிரமனைத்தாக்கி மதுரையை முற்றுகையிட்டான். பராக்கிரமன் இலங்கை அரசன் உதவியை நாடினன். இலங்கையரசன் இலங்காபுரன் என்ற படைத்தலைவனைப் பெரும்படையுடன் அனுப்பினன். ஆனல் இலங்கைப் படைத்தலைவன் வந்து சேருமுன் குலசேகரன் மதுரையைக் கைப்பற்றிப் பராக்கிரமனையும் அவன் மனைவி மக்களையும் கொன்றுவிட்டான். ஆயினும் தப்பியோடிய சிறுவன் வீரபாண்டியனை இலங்காபுரன் அரசனுக்க முனைந்தான். இதில் அவன் வெற்றியும் கண்டான். ஆனல் இலங்கைப் படையின் அட்டூழியங்கள் மக்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அத்துடன் குலசேகரனும் சோழரிடம் உதவி கோரினன். சோழர் படைத்தலைவனை அண்ணன் பல்லவராயன் இலங்கைப் படைகளைத் தோற்கடித்து, குலசேகரனுக்கு முடி சூட்டினன். இலங்காபுரனின் தலையும் பிற படைத்தலைவர் தலைகளும் மதுரைக் கோட்டைவாயிலில் தொங்கவிடப்பட்டன.

அண்ணன் பல்லவராயன் இப்போது இலங்கை மீது படையெடுக்கத் தொடங்கினன். இலங்கையரசன் இச்சமயம் தன் அரசியல் சூழ்ச்சியால் குலசேகரனை ஏற்று அவனை நண்பனுக்கினன். சோழர் சமயத்துக்கேற்றபடி தாமும் மாறி, வீரபாண்டியனை அரசனுக ஏற்று, குலசேகரனைத் துரத்தினர்.

வீரபாண்டியனும் இலங்கை அரசன் சூழ்ச்சிக்குள்ளாகவே, சோழர் அவனையும் வீழ்த்தி 1190–ல் விக்கிரமன் என்பவனைப் பாண்டிய மன்னனுக்கினர். இவனே பிற்காலப் பாண்டியப் பேரரசின் முதல்வனுன சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன். நெட்டூர்ப் போரில் வீரபாண்டியனைச் சிறைப்படுத்தி தலை துணித்தபின் சோழர் வெற்றிக் கம்பம் நாட்டினர்.

சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன்

சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் (1180–1217) பட்டத்துக்கு வந்தவுடனேயே தான் ஒரு போரசை நிலை நாட்ட வந்தவன் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டான். அவன் கல்வெட்டுக்கள் வீரப் பரணி பாடுகின்றன.

"வஞ்சினங் கூறும் மதகளி றிவர்ந்த, வெஞ்சின வேங்கை வில்லுடன் ஒளிப்ப" என்று அவன் சோழசேர மரபுகளுக்கு மேற்பட, தன் மரபை உயர்த்திக் கூறினன். அவன் வீராபிஷேகம் முதலிய விருதுகள் நடத்தினன். தன் அரண்மனைக்குப் புகழாபரணம் என்றும், மூன்று வேறு வேருன அரசிருக்கைகளுக்கு மழவராயன், கலிங்க ராயன், முனையதரன் என்றும் பட்டயங்களில் பெருமைப் படப் பெயர் குறித்தான்.

இப்பட்டயங்கள் அவன் வீரப் பெருமைக்குச் சான்று கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றல் அவன் ஆட்சிக் காலமுழுவதும் சோழர் பாண்டியநாட்டைப்படையெடுக்கத் துணியவில்லை. அவன் ஆட்சி எல்லை மதுரை, திருநெல் வேலி, இராமநாதபுர மாவட்டங்கள் உட்பட்டபாண்டிநாடே யானலும், ஆட்சி வலிமையும் அரசியல் சூழ்ச்சி வலிமையும் அவனிடம் இருந்தன என்பதை இது காட்டுகிறது.

சோழன் மூன்றும் குலோத்துங்கன் சோழரின் தளர்ச் சியும் பாண்டியரின் வளர்ச்சியும் கண்டு புழுங்கியிருந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. குலசேகரனின் ஆட்சியிறுதிக் காலத்தில் கிடைத்த சிறுவெற்றிகளின் பின் அவனும் விருதுகளும் வீராபிஷேகங்களும் நடத்தித் தன்வலிமையை நிலைநாட்டத் தொடங்கினன். ஆனல் அடுத்த அரசன் காலத்திலேயே சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சி கண்ணுக்கு எட்டிற்று.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1217-1239) சோழப் பேரரசின் எல்லையைத் தன் எல்லையாக்க முற்பட்டான். தஞ்சையையும் உறையூரையும் கைப்பற்றிச் சுற்றுப்புறங் களைச் சூறையாடிச் சோழபதி என்ற பட்டத்தையும்சூட்டிக் கொண்டான். சோழர் முடியை முதலில் கைக்கொண்டு, அதன்பின் அதனை நன்கொடையாகச் சோழனுக்கே கொடுத்து, அவன் மகனையே தனக்குப் பிணையமாகப் பெற்று ஆண்டான். இவற்றின் சின்னமாக அவன் 'சோணடு கொண்டருளிய,' 'சோணடு வழங்கியருளிய',

என்ற சிறப்பு அடைமொழிகளை ஏற்ருன். முன் ஒரு சோழன் வீராபிஷேகம் நடத்திய அதே இடத்திலேயே அவன் இப்போது வீராபிஷேகம் நடத்தினன்.

சோணுட்டை வென்றும் பாண்டியன் அதைத் திருப்பிக்கொடுத்தது பெருந்தன்மையின் பயனுக மட்டுமன்று. தெற்கே பாண்டியரைப்போல வடக்கே ஹொய்சளர் வளர்ச்சியடைந்து வந்தனர். இரு புதிய அரசுகளும் சோழருடன் மணத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் வளர்ச்சியை ஒருவர் தடுக்கச் சோணுடு இருப்பது நலம் என்றே இருவரும் நினைத்தனர். ஹொய்சளரின் தலையீடு இம்முடிவை எளிதாக்கிற்று. அவர்கள் பாண்டியர் படையெடுப்பின்போது, வட சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஆனல் தெலுங்குச் சோடர் விரைவில் ஹொய்சளரை எதிர்த்துத் தொண்டைமண்டலத்தைத் தாம் கைப்பற்றினர்.

1238-ல் பாண்டிய ஆட்சி எல்லையில் திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை மாவட்டங்கள் இணைந்திருந்தன.

மாறவர்மன் இரண்டாம் சுந்தரபாண்டியன் (1238—1253) வலிமை குன்றிய அரசனுயிருந்ததனுல், ஹொய்சள மரபினராகிய அவன் உறவினர் நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.

பாண்டியப் பேரரசின் உச்சநிலை

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1251—1270) காலத்தில் பாண்டிய அரசு பேரரசாகிய அதன் உச்சப் புகழை அடைந்தது. அவன் சோழரைத் தன் கீழ்ச் சிற்றரசர் ஆக்கினுன். கொங்கு நாட்டை வென்ருன். ஹொய்சளரை முறியடித்து ஒதுக்கினுன். காஞ்சிபுரம் தெலுங்கு சோடரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டு, மதுரைக்கு அடுத்த இரண்டாந் தலைநகரமாயிற்று. சேர மன்னர் அவனுக்குத் திறை செலுத்தினர். இலங்கையை அவன் வென்று நேரடியாக ஆட்சி செலுத்தினுன். மற்ற எந்தப் பேரரசரும் எளிதில் செய்திராத முறையில் அவன் ஒரு தனி மனிதனுக நின்று ஓர் ஆட்சிக்காலத்துக்குள் தன் வாள்

வலியால் ஒரு உறுதி வாய்ந்த பேரரசை நிலைநாட்டினான். அதன் எல்லை முதலாம் பராந்தகன் சோழப் பேரரசின் அளவாயிருந்தது. ஆனால் அதன் வலிமையும் செல்வாக்கும் புகழும் தென்னாட்டில் எந்தப் பேரரசுக்கும் இல்லாத அளவில் இருந்தது.

சேமன் என்ற தலைவனின் வெல்லப்படாத கோட்டையாகிய கண்ணனூர்க் கொப்பத்தையும், வாணிகச் செல்வத்தில் சிறந்த கோப்பெருஞ்சிங்கன் நகராகிய சேந்தமங்கலத்தையும் அவன் வென்றான்.

1253-ல் பாண்டிப் பேரரசின் எல்லை கர்நூல், திராட்சாராமம் வரை எட்டிற்று.

தெலுங்கு சோட அரசன் கண்ட கோபாலனையும், காகதிய மரபின் அரசன் கணபதியையும், பிற தெலுங்கு அரசரையும் அவன் முடுகூர் என்ற இடத்தில் வென்றான்.

ஆட்சி இறுதியில் அவன் பேரரசனாக நெல்லூரில் வீராபிஷேகம் செய்துகொண்டான்.

'எம்மண்டலமும் கொண்டருளியவன்' 'மகாராஜாதிராஜ ஸ்ரீ பரமேசுவரன்' ஆகியவை அவன் விருதுப் பெயர்கள்.

போர்களில் சூறையாடிய செல்வக் குவியல்களையும் சேரர், கன்னடர், இலங்கையரிடமிருந்து திறையாகப் பெற்ற பொன்மணிகளையும் செலவு செய்து அவன் சிதம்பரத்திலுள்ள சிவன்கோவிலுக்கும், சீரங்கத்திலுள்ள திருமால் கோவிலுக்கும் பெருஞ்சிறப்புக்கள் செய்தான். சீரங்கக் கோவிலை அவன் பொன்னால் வேய்ந்ததனால் ஹேமச்சாதன ராஜா என்று தன்னைக் குறித்துக் கொண்டான்.

பிற்காலப் பாண்டியன்

சடையவர்மன் குலசேகரன் (1252—1275) சுந்தரபாண்டியன் காலத்திலேயே அவன் இளவலாயிருந்து ஆண்டான் என்று கூறலாம். ஏனெனில் அவன் காலத்

திலேயே பாண்டிய மண்டலத்துக்குட்பட்டு இவன் கல் வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. காரிக்களம் என்ற இடத் துப் போரில் அவன் இலங்கையில் இரண்டு அரசரை வென்று, கோணம்பி, திரிகூடமலே ஆகிய இடங்களில் பாண்டியரின் இணை கயல் கொடியை நாட்டினன்.

மாறவர்மன் குலசேகரன் (1268—1312) **சடையவர் மன் சுந்தரபாண்டியன்** (1276—1292) ஆகிய இருவரும் ஒரே காலத்தில் ஆண்ட பேரரசர்கள்.

சேரன், சோழன், ஹொய்சளர் ஆகியவர்களைவென்று திறைகொண்டு அவற்றுல் குலேசகரன் திருநெல்வேலி மதிற் சுவர்களைச் செப்பம் செய்து உயர்த்தினன். கண்ணனூரில் அவன் வென்று போரிட்டு அப்பகுதியை வென்ருன். இப்போரில் பாண்டியன் படைத்தலைவனுக இருந்து வெற்றிப் புகழ் பெற்றவன் ஆரிய சக்கரவர்த்தி என்ற பெயர் உடையவன். அவன் மன்னருடனொத்த புகழுடன்விளங்கினன். மன்னருக் கொப்பாகத் தமிழ்ப் புல வர்களையும் ஆதரித்தான். இலங்கை அரசன் அவன் காலடியில் பணிந்து புத்தர் ‘பல்’ பேழையையும், செல் வங்களையும் அவனிடம் காணிக்கையாக ஒப்படைத்துப் பரிசாக மீட்டும் பெற்றதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. 1302-ல் இலங்கை அரசன் வேண்டுகோள் மீது பாண்டி யன் ‘பல்’ பேழையைப் பெருந்தன்மையுடன் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று சைவ சித்தாந்த நெறி காப்பதற்காகத் தஞ்சையில் ஒரு சைவ மடம் ஏற்படுத்தியதைக் குறிக்கிறது.

‘மார்க்கோ போலோ,’ என்ற வெனிஸ் நகர யாத்திரிக னும் ‘வஸ்ஸஃவ்,’ என்ற முசல்மான் வரலாற்று எழுத் தாளனும் குலசேகரனைப் பற்றியும் சுந்தரபாண்டியனைப் பற்றியும் விரிவாக நமக்கு எழுதியுள்ளனர்.

அந்நாளைய உலகின் பெரும்பகுதி செல்வமும் வாணிக மூலமும் வெற்றிகள் மூலமும் முத்துக்குளிப்பு, சங்குத் தொழில்கள் மூலமும் தமிழகத்திலேயே வந்து குவிந்திருந்

தன. தென்னாடு, சிறப்பாகப் பாண்டிய அரசு அந்நாளில் செல்வத்திலும் ஆற்றலிலும் முதன்மைபெற்றிருந்ததனால், அது பெரிய இந்தியா என்றும், இமயம்வரையுள்ள வட இந்தியா சிறிய இந்தியா என்றும் அழைக்கப்பட்டன. பாண்டிய அரசன் செல்வத்தின் பெரும்பகுதி அராபி நாட்டிலிருந்து வரும் குதிரைகளை வாங்குவதிலேயே செல விடப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் நூறாயிரம் குதிரைகளுக் குக் குறையாமல் பாண்டியர் படைக்கு வாங்கப்பட்டன. மன்னன் அணிந்த ஆடையணிமணிகளும் பேரரசின் செல் வத்தில் பாதி பெறுவதாயிருந்தது. இவையே மார்க்கோ போலோ, வஸ்ஸஃவ் ஆகியோர் அந்நாளைய பாண்டியநாடு பற்றித்தரும் தகவல்களில் முக்கியமானவை.

14-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாண்டிய ரிடையே மீட்டும் அரசுரிமைப் போர் மூண்டதாக அறி கிறோம். இதனிடையே திருவாங்கூரில் ஆண்ட இரவி வர்ம குலசேகரன் என்ற சிற்றரசன் திடுமென எழுந்து சேர சோழ பாண்டியர் மூவரையும் வென்று, கொல்லம், சீர் காழி, காஞ்சிபுரம் ஆகிய மூன்றிடங்களிலும் தென்னாட்டுப் பேரரசனாகத் தன்னை முடிசூட்டிக் கொண்டான்.

1310-ல் சிந்து கங்கைவெளியை ஆண்ட கில்ஜி மரபினனான பேரரசன் அலாவுதீனிடமிருந்து மலிக்காபூர் என்ற படைத்தலைவன் தெற்கு நோக்கி இராமேசுவரம் வரை படையெடுத்துச் சூறையாடினான். அப்படையெடுப் பால் வடகோடியிலிருந்து தென்கோடி வரை எல்லா அரசுகளும் நிலை கவிழ்ந்தன. தேவகிரியை ஆண்ட யாத வர், மைசூரை ஆண்ட ஹொய்சளர், தமிழகத்தை ஆண்ட சேர சோழ பாண்டிய அரசர் ஆகிய அனைவரிடை யேயும் கலவரமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டன. பாண்டியப் பேரரசு ஒரு தனிமனிதன் வீரத்தை நம்பி இருந்தது. சோழப் பேரரசைப் போல ஆட்சி முறையும் மரபும் வகுத் தமைக்க வீரமிக்க அப் பேரரசர் தவறியிருந்தனர். தென் னாட்டில் பேரரசு மீண்டும் ஏற்படும் வரை அரசியல் குழப்ப மடைந்தே இருந்தது.

இலக்கியவளர்ச்சி

சோழப் பேரரசர் ஆட்சி தமிழ் இலக்கியத்திலும் பேரரச ஆட்சியாகவே இருந்தது. சுந்தரசோழன் காலத்துக்கும் மூன்றும் குலோத்துங்கன் காலத்துக்கும் இடையே கவிப்பேரசர் என்ற பெயருடன் கலிங்கத்துப் பரணியால் புவிப்பேரரசரைப் பாடிய சயங்கொண்டார், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் ஆகிய புலவர்களும்; வெண்பாப்புலியாகிய புகழேந்தியும், பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழாரும் வாழ்ந்தனர். பாண்டியப் பேரரசு விழுந்தபின் திருநெல்வேலியின் சிற்றூராண்ட அரசருள் வரதுங்க பாண்டியன், வரகுண பாண்டியன் ஆகியவர்களும் கவிஞராயிருந்தனர். கங்க அரசருள் சிலர் புத்த சமணச் சார்பான நன்னூல் நேமிநாதம் போன்ற நூல்களுக்கு ஆதரவளித்தனர்.

தமிழில் உரையாசிரியர் பலர் ஏற்பட்டதும், மலேயாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகியவற்றில் பெருங்காவியங்கள் எழுதப்பட்டதும் இக்காலத்திலேயே. தெலுங்கு பாரதம் எழுதிய திக்கணன் தெலுங்கு சோடரையும், கன்னடக் கவிஞன் பில்ஹணன் ஆறும் விக்கிரமாதித்தனையும் பாடினர்.

அணிமைக்காலம்

(14—18 நூற்றுண்டுகள்)

சோழப் பேரரசு அரசியல் ஒற்றுமை மூலம் தென்னுட்டின் இயற்கையான பண்பாட்டொற்றுமையை வளர்த்தது ஆனுல் இவ்வொற்றுமை தென்னுட்டின் அகத்திருந்து எழுந்த அக ஆற்றல். மாலிக்காபூரின் விரைந்த எழுச்சி இதே செயலைப் புற ஆற்றலாகச் செய்து முடித்தது. அரசியலில் பேரரசுகள் சரிந்து தளர்ந்த காலத்தில் அது தேவகிரி முதல் இராமேசுவரம்வரை மின்னல்போலப் பாய்ந்து, எல்லா அரசுகளிடையேயும் மக்களிடையேயும் மின் ஆற்றலைப் பாய்ச்சிற்று. புதிய பேரரசுகள் ஏற்படுவதற்கு இது பெருந்தூண்டுதலாய் இருந்தது.

பகமனி விசயநகரப் பேரரசுகள்

14-ம் நூற்றுண்டுவரை தென்னுட்டுப் பேரரசுகளில் ஆந்திரப் பேரரசு நீங்கலாகப் பெரும்பாலன தமிழகத்திலிருந்தே தோன்றின. ஆனுல் 14-ம் நூற்றுண்டுக்குப் பின் பேரரசுகள் தென்னுட்டின் நடுமண்டலத்திலும் வடமண்டலத்திலுமே எழுந்தன. அவற்றுள் முதல் பேரரசுகளும் முதன்மையான பேரரசுகளும் பகமனி விசயநகரப் பேரரசுகளே. பகமனிப் பேரரசு தென்னுட்டின் முதல் இஸ்லாமியப் பேரரசு. அது தென்னுட்டுக் கலைப்பண்பையும் பாரசீகக் கலைப்பண்பையும் இணைத்துத் தென்னுட்டுக்குச் சிறப்பான ஓர் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தையும், உருது மொழி இலக்கியத்தையும் உருவாக்கி அகல் உலகிற்கு அளித்தது. விசயநகரப் பேரரசு அதற்கெதிராகத் தென்னுட்டுக்குச் சிறப்பான ஒரு புதிய வைணவ நாகரிகத்தை உருவாக்கி அதைப் பரப்பிற்று. இன்றைய தென்னுட்டு நாகரிகத்தையும் தென்னுடு கடந்த இந்திய நாகரிகத்தையும் படைத்து வளர்த்த பேரரசுகள் இவையே.

விசயநகரப் பேரரசும் அதைச் சார்ந்த மண்டல அரசுகளும், சிற்றரசுகளும் சிறப்பாகத் தெலுங்கு இலக்கியத்தையும், பொதுவாகக் கன்னடம் தமிழ் மலையாள இலக்கியங்களையும் வளர்க்கத் தூண்டுதலாயிருந்தன.

பகமனிப் பேரரசும் விசயநகரப் பேரரசும் கிட்டத்தட்ட ஒரே காலத்தில்தோன்றியவை. விசயநகர ஆட்சி, உண்மையில் முற்பட்டே தொடங்கிற்று. ஆயினும், பகமனிப்பேரரசு விரைவில் சிதறுண்டு, வலிமை வாய்ந்த பல அரசுகளாயிற்று. அதன் வரலாற்றை நாம் முதலில் எடுத்துக் கொள்வதன் காரணம் இதுவே. சிதறியபின்பும் அது விசயநகரப் பேரரசின் வலுவைச் சிதறடிக்கும் ஆற்றல் உடையதாயிருந்தது.

பகமனிப் பேரரசு

மாலிக்காபூர் படையெடுப்பின் பின் தேவகிரி தில்லியின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. முகமது துக்ளக் என்ற தில்லிப் பேரரசன் தில்லியிலிருந்து தன் தலைநகரை அதற்கு மாற்ற முயன்றான். இத்திடீர் முயற்சி முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது. அத்துடன் அதனால் ஏற்பட்ட குழப்பத்திடையே அலாவுதின் ஹசன் கங்கு பகமனி என்பவன் 1347-ல் தானே தேவகிரிக்கும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிக்கும் அரசனானான். குல்பர்கா என்ற தலைநகரை அமைத்து அவன் பகமனிப் பேரரசின் முதல்வனானான். மேலைச் சாளுக்கியர் ஆண்ட தென்னாட்டின் வடமேற்குப் பகுதி முழுவதும் விரைவில் இப்பேரரசில் ஒன்றுபட்டது.

இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் மதுரையில் ஒரு முஸல்மான் அரசு ஏற்பட்டது. அதன் ஆட்சி முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்றது. அவர்களுக்கு வடக்கே உள்ள கடைசி ஹொய்சள அரசர் அடிக்கடி முஸல்மான் படைகளின் தாக்குதலுக்கு ஆளானாலும், நீடித்த போராட்டம் நடத்தினர். வடக்கே உள்ள இஸ்லாமியப் பேரரசு தெற்கே பரவாமலும் தெற்கிலுள்ள இஸ்லாமிய அரசு வளர்ந்து அதனுடன் தொடர்பு கொள்ளாமலும் அது சில காலம் தடுத்தது. ஆயினும்

கடைசி ஹொய்சள அரசன் மூன்றும் பல்லாளனுக்குப்பின் அவ்வரசும் வீழ்ச்சியடைந்தது.

ஹஸன் கங்கு பகமனி 1347 முதல் 1358 வரை அரசாண்டான். அவன் பின்னோர்கள் 15-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையில் பேரரசை ஆற்றலுடையதாக்கி ஆட்சி நடாத்தினர். ஆனல் **மாமூது** அரசன் (1482—1518) ஆட்சியில் சிற்றரசர், பெருமக்கள் நடுவாட்சியை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். அவன் ஆட்சி முடிவுக்குள் பேரரசின் பகுதிகள் பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா, அகமதுநகர், பீடார், பீரார் என்ற ஐந்து அரசுகளாகப் பிரிவுற்றன.

பீஜப்பூர் அரசர் ஆடில் ஷாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவ்வரசின் முதல்வன் **யூசுஃவ்** பகமனிப் பேரரசின் கீழடங்கியவனுகவே இருந்துகொண்டு விசயநகரத்தைத்தாக்கி வெற்றிகண்டு சூறையாடினன். அவன் மகன் இஸ்மாயில் காலத்தில் பீஜப்பூர் பாமணியின் மேலாட்சியை உதறித்தள்ளித் தனியாட்சி நிறுவிற்று.

முகம்மது காலத்தில் (1626—1686) பீஜப்பூர் அரசில் பணியாளராயிருந்த ஷாஜி என்ற மகாராஷ்டிர வீரன் மகனுன சிவாஜி, கொங்காணக்கரையில் கிளர்ச்சிக் கொடி ஏந்தி ஒரு தனியரசுக்கு அடிகோலினன். இப்போது விசயநகரத்தின் ஆற்றல் மிகத்தளர்ந்திருந்ததனுல் முகம்மது தன் அரசை மைசூர் கடந்து தமிழகத்தில் தஞ்சை வரை பரப்பினன். ஆனல் அடுத்த அரசன் ஆட்சிக்குள் கொங்காணம் முழுவதும் சிவாஜி கைக்குள்ளாயிற்று. சிவாஜியின் தம்பி எகோஜி தமிழகப் பகுதியில் தஞ்சையைக் கைக்கொண்டு ஆண்டான்.

கடைசி பீஜப்பூர் அரசன் **சிகந்தர்** (1672—1686) காலத்தின் இறுதியில் பீஜப்பூர் தில்லியின் அந்நாளைப் பேரரசன் அவுரங்கசீப்பினுல் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

கோல்கொண்டா அரசர் குத்ப்ஷாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். முதல் அரசன் குலீப், பகமனியின் கீழ் தெலிங்காணத்தை ஆண்டவன். 1512 அல்லது 5118-ல் அவன் கோல்கொண்டாவைத் தலைநகராகக்

கொண்டு தனி அரசு நிறுவினன். இப்ராஹீம் அரசன் காலத்தில் (1550—1581) வேங்கிநாடு என்று முன்பு அழைக்கப்பட்டிருந்த ஆந்திரக் கிழக்கரைப் பகுதி கோல் கொண்டாவுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. கிட்டத் தட்ட இரண்டு நூற்றுண்டு வலிமையுடன் இயங்கியபின் 1687-ல் கோல்கொண்டா அரசரும் தில்லிப் பேரரசரின் படையெடுப்புக்கு ஆளாய் நாடிழந்தனர்.

அகமது நகரின் அரசர் நிசாம்ஷாக்கள் ஆவர். முதல் அரசன் மாலிக் அகமத் 1489-ல் அகமது நகரைப் புதிதாக அமைத்துத் தனியாட்சி ஏற்படுத்தினன். அவன் மரபில் வந்த ஹுசேன் (1554—1565) அடிக்கடி பீஜப்பூருடன் போரிட்டான். அத்துடன் அமையாது விசயநகரப் பேரரசைத் தலைக்கோட்டைப் போரில் நிலைகுலையச் செய்யவும் அவனே பெரிதும் காரணமா யிருந்தான். பகதூர் (1595—1600) ஆட்சியில் தில்லிப் பேரரசன் அக்பர், அகமது நகர்மீது படையெடுத்தான். அரசன் இறந்த பின்னும் அரசி சாந்த் பீபீ வீரத்துடன் போரிட்டு மாண்டாள். தென்னுட்டின் வீரமிக்க பெண் ணரசிகளுள் சாந்த் பீபீ இடம் பெற்றுள். 1600-ல் அக மது நகரம் தில்லிப் பேரரசில் இணைக்கப்பெற்றது.

பிடார், பீரார் ஆகிய இரண்டு அரசுகளும் மிகக் குறு கிய காலமே தனி யரசுகளாக நிலவின. அவை விரைவில் அகமதுநகர் அரசுடன் இணைந்துவிட்டன.

விசயநகரப் பேரரசு

முசல்மான் படைவீரர்களின் அட்டூழியங்களாலும் பகமனிப் பேரரசர் படையெடுப்புக்களாலும் தென்னுட்டில் மக்களிடையே எதிர்ப்பு ஆற்றல் வளர்ந்தது. ஹொய்சள அரசரின் வீழ்ச்சியின் பின் அவர்களிடம் படைத்தலைவர் களாயிருந்த ஐந்து உடன்பிறந்தார்களும், அமைச்சரா யிருந்த ஒரு பிராமண அறிஞரும் சேர்ந்து 1336-ல் விசய நகரம் என்ற புதிய தலைநகருடன் ஒரு பேரரசை நிறுவ ஏற்பாடு செய்தனர். அதுவே விசயநகரப் பேரரசு. அது 1565 வரை பெருக்கமுற்றுத் தென்னுட்டில் வலிமைமிக்க பேரரசாக வளர்ந்தது. ஆனல் 1565-ல் தலைக்கோட்டை

என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற பெரும்போரில் அகமதுநகர், பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா ஆகிய முசல்மான் அரசுகளின் ஒன்றுபட்ட எதிர்ப்பினால் அது சீர்குலைந்தது. ஆனால் அதன் பின்னும் 1672 வரை பெயரளவில் அது நிலவிற்று.

விசயநகரப் பேரரசைத்தோற்றுவிக்க உதவியவர்கள் **ஹரிஹரன், புக்கன்** ஆகிய இரண்டு உடன்பிறந்தார்களும், **வித்தியாரண்யர்** என்ற அவர்கள் ஆசிரியரும் ஆவர். கம்பணன், மாரப்பன், முத்தப்பன் ஆகிய மற்றும் மூன்று உடன்பிறந்தார்கள் துணைசெய்தனர். விசயநகரம் நிறுவப்படுவதற்குமுன்பே கம்பணன் அல்லது கம்பண உடையார் ஹொய்சள அரசனின் படைத்தலைவன் என்ற முறையில் தமிழகத்திலும் படையெடுத்து, முசல்மான் படைவீரர்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் பாதுகாப்பும் நல்லாட்சியும் வகுத்து வந்தான். 1370-க்குப்பின் அவன் முசல்மான் அரசரிடமிருந்து மதுரையைக் கைப்பற்றி அதை ஆண்டுவந்தான்.

விசயநகரத்தை ஆண்ட பேரரசர்களில் நான்கு மரபினர் ஒருவர்பின் ஒருவராக ஆண்டனர். முதலாவது சங்கம மரபினர் 1336 முதல் 1485 வரையும், இரண்டாவது சாளுவ மரபினர் 1485 முதல் 1505 வரையிலும், மூன்றாவது துளுவமரபினர் 1505முதல் 1565 வரையிலும், கடைசியாக ஆரவீடு மரபினர் 1565 முதல் 1672 வரையிலும் ஆண்டனர்.

மூன்றாவது மரபைச் சேர்ந்த மன்னருள் **இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவராயர்** காலத்தில் (1509—1529) விசயநகரப் பேரரசின்புகழ் உச்ச எல்லை அடைந்தது. அவர் காலத்தில் இப்பேரரசு கன்னட தெலுங்குமொழி எல்லைகள் முழுவதையும் உள்ளடக்கி யிருந்தது. தமிழகத்தில் மதுரையை ஆண்ட கம்பண உடையார் மரபினரும் பிற பகுதிகளிலுள்ள சோழபாண்டியத் தலைவர்களும் சேர நாட்டை ஆண்ட திருவாங்கூர் மன்னனும் பேரரசின் மேலுரிமையை ஏற்றிருந்தனர்.

கிருஷ்ணதேவராயர் தாமே தெலுங்கில் பெரும்புலவர். தமிழகத்தின் ஆழ்வார்களில் ஒருவரான நாச்சியார் மீது

அவர் ஒரு காவியம் இயற்றினர். அவர் காலம் தெலுங்கு இலக்கியத்தின் பொற்காலமா யிருந்தது. தெலுங்கு நாட்டில் மட்டுமின்றித் தமிழகத்திலும் மைசூரிலும் ஆண்ட மன்னர்கள்கூட இக்காலத்திலும் இதற்குப்பின் நெடு நாட்களும் தெலுங்கு மொழியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்த்தார்கள். தெலுங்கின் பண்டைய உரைநடை இலக்கியமும் நாடக இலக்கியமும் சிறப்பாக மைசூர், மதுரை, தஞ்சை அரசர்களாலேயே உச்சநிலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன.

தெலுங்குக்கு அடுத்தபடியாகக் கன்னட இலக்கியமும் அதற்கடுத்தபடியாகத் தமிழ் இலக்கியமும் விசயநகர ஆட்சியில் தழைத்தன. தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் தமிழகக் கோயில்களுக்கும் பேராதரவளித்தவர் கிருஷ்ணதேவராய ருக்குப் பின்வந்த பேரரசரிடம் படைத்தலைவராகவும் அமைச்சராகவும் தமிழகத்தின் தண்டத்தலைவராகவும் இருந்து புகழ்பெற்ற **தளவாய் அரியநாத முதலியார்** ஆவர். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலைச் செப்பம்செய்து ஆயிரக்கால் மண்டபத்தைச் சீரமைத்த காரணத்தால் அவர் வீரச்சிலை அம்மண்டபத்தருகில் இடம்பெற்றது.

கிருஷ்ணதேவராயருக்குப் பின் ஆண்ட **அச்சுதராயர்** காலத்தில் (1529—1542) தமிழகத்தில் பேரரசுக்கெதிரான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதனைப் பயன்படுத்தித் திருவிதாங்கூர் அரசன் தென்பாண்டி நாட்டைப் பாண்டிய ரிடமிருந்து கைக்கொண்டான். அச்சுதராயர் தாமே நேரடியாக வந்து கிளர்ச்சியை அடக்கியதுடன் பாண்டிய இளவரசியை மணந்துகொண்டார். தமிழக முழுவதையும் மேலாட்சி செய்ய அவர் விட்டலராஜர் என்ற படைத் தலைவரையும் அமர்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

அச்சுதராயருக்குப் பின்னும் தமிழகத்தில் பாண்டியர் சோழர் பூசல்கள் ஏற்பட்டன. அதன் பயனாக **நாகம நாயக்கன்** என்ற தலைவன் மேலாளாக அனுப்பப்பட்டான். இவன் புதல்வன் விசுவநாதனே 1559-ல் மதுரை நாயக்க மரபின் முதல்வனானன்.

1565-ல் தலைக்கோட்டைப் போருக்குப்பின் பீஜப்பூர் கோல்கொண்டா வளர்ச்சியடைந்தது. விசயநகரம் தளர்ச்சியுற்றது. தலைநகரத்தையே இழந்து, பேரரசர் தமிழகத் துணைத் தலைநகரமாயிருந்த சந்திரகிரியில் வந்திருந்து ஆண்டனர். தஞ்சை, மதுரை, மைசூர் ஆகிய மூன்றிடங்களிலுமுள்ள தலைவர்கள் அரசராகி வலுப்பெற்ற பின் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தது.

மதுரை நாயக்க மன்னர்

மதுரையில் நாயக்க மரபினர் 1559 முதல் 1736 வரை கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுகள் புகழுடன் ஆண்டனர். பாண்டியர் பழம்புகழுக்கு இவர்கள் பல வகையில் புது மெருகு ஊட்டினர்,

முசல்மான்கள் ஆட்சியால் அழிவுற்றிருந்த மதுரை நகரையும் கோயிலையும் கோட்டை கொத்தளங்களுடன் முதல் நாயக்கமன்னன் **விசுவநாத நாயக்கன்** கட்டினான், வைகை ஆற்றுக்குப் பேரணை சிற்றணை என்ற அணைகள் கட்டிக் கால்வாய்கள் வகுத்து ஆற்றின் இருகரைகளிலும் புதிய ஊர்களும் குடியிருப்புகளும் அமைத்தான். அவனுடன் தண்டநாயகராயிருந்த தளவாய் அரியநாத முதலியார் உதவியுடன் கோயிலையும் கோட்டையையும் செப்பம் செய்து நாட்டாட்சிக்கான புதிய முறைகள் வகுத்தான். இப்புதிய முறையே பாளையக்காரர் முறை ஆகும். இது பாண்டியப் பேரரசர் காலப் பாளைய முறை போன்றதாயினும், அதை விட விரிவான முறையில் அமைந்தது. தமிழகமெங்கும் 72 கோட்டைகளும் அவற்றின் தலைமையில் 72 பாளையக்காரரும் அமைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பிரித்துத் திறைகட்டியதுடன், போர்க் காலங்களில் அரசனுக்கு உதவினர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்டபொம்மன் மரபு இப்பாளைய மரபுகளுள் ஒன்றே. பல சிற்றரசர்களும் பாளைய அமைப்பில் இணைக்கப்பட்டனர். இந்நாளையப் பெருநிலக்கிழவர் பலர் இப்பாளையக்காரரின் பின் மரபினரே யாவர்.

விசுவநாதனுக்குப் பின் ஆண்ட **குமாரகிருஷ்ணப்பன்** (1563—1573) காலத்தில் தும்பிச்சி நாயக்கன் என்ற

பாளையக்காரன் தலைமையில் பாளையக்காரர் கிளர்ச்சி செய்தனர். கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டு, தும்பிச்சி நாயக்கன் தூக்கிடப்பட்டான். **முத்துகிருஷ்ணப்பன்** (1602—1609) இராமேசுவரத்துக்குச் செல்லும் யாத்திரிகர் நலனை எண்ணி இராமநாதபுரத்தில் சேதுபதி மரபினரைத் தலைவராக்கி, அப்பகுதியில் அமைதி நிலவச் செய்தான்.

மதுரை நாயக்க மரபினருள் தலைசிறந்தவன் **திருமலை நாயக்கன்** (1623—1659) ஆவான். இவன் வலிமைமிக்க மன்னன். அத்துடன் அவன் பேரரசனுகும் பேரவா உடையவனு யிருந்தான். ஆகவே பெயரளவில் இன்னும் விசயநகரப் பேரரசனுக்குச் செலுத்தப்பட்ட திறையை நிறுத்தி அவனை எதிர்த்தான். தஞ்சை மன்னரும் செஞ்சி மன்னரும் அவனுடன் சேர்ந்தனர். மைசூர் மன்னன் பேரரசர் பக்கம் இருந்தான். ஆனால் திருமலை நாயக்கனின் அரசியல் சூழ்ச்சிகளால் பேரரசு விரைவில் விழுந்தது. தஞ்சை நாயக்கருக்கும் பல தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. தமிழகத்தில் பீஜப்பூர், கோல்கொண்டாப் படைகள் புகுந்து மதுரைக்குத் தொல்லை விளைவித்தன. ஆயினும் திருமலை நாயக்கன் ஆட்சியில் பகைவர் மதுரைப் பக்கம் நாட முடியவில்லை.

கட்டடங்கட்டும் கலையில் இராசராசன், இராசேந்திரன் ஆகிய சோழப் பேரரசருக்குப்பின் மிகச்சிறந்த தென்னுட்டரசன் திருமலை நாயக்கனே. அவன் கட்டடக்கலையின் அருமை தெரியாமலே அவன் அரண்மனையாகிய திருமலை நாயக்கன் மகாலின் பெரும் பகுதியைத் தமிழகம் அழிய விட்டுவிட்டது. ஆனால் எஞ்சிய சிறு பகுதியே அதன் புகழை இன்று உலகெல்லாம் பரப்பப் போதியது. அவன் கட்டிய பெரிய வண்டியூர்த் தெப்பக்குளமும், நாயக்க மன்னர் பலர் திருவுருவங்களடங்கிய புது மண்டபமும் அவன் காலச் சிற்பத் திறமைக்குச் சான்றுகளே. ஆனால் அவன் பேரவாவை மதுரையிலும் மற்றும் பல நகரங்களிலும் முடிவுபெருது விடப்பட்ட நிலையில் உள்ள இராயகோபுரங்களே காட்டவல்லன. அவை எகிப்திய மோட்டுக்கோபுரங்களுடன் போட்டியிடப் புறப்பட்டனவோ

என்று கூறத்தக்க முறையில் அடிகோலப்பட்டுப் பின் முடிவுறுமலே நிற்கின்றன.

திருமலை நாயக்கனைப் போலவே சொக்கநாத நாயக்கனும் (1662—1682) வலிமையுடையவனு யிருந்தான். அவனும் பேரவாவுடன் அரசியல் சூழ்ச்சி வலை விரித்து, அதில் மதுரையைச் சிக்கவைத்தான். அவன் ஆட்சியிறுதியில் மதுரை சீரழிவுற்றது. ஆயினும் இரண்டாட்சி கழிந்து அரசி மங்கம்மாள் (1689—1704) தன கணவன் இறந்தபின் தானே ஆட்சியைக் கைக்கொண்டு மதுரையை மீண்டும் பழய நிலைக்கு உயர்த்தினுள். கோயில்குளங்கள், சத்திரங்கள், சாலைகள் கட்டி மங்கம்மாள் பெற்ற புகழ் இன்றளவும் நிலை நிற்கின்றது.

தஞ்சையைப் புகழுடன் ஆண்ட நாயக்க மன்னர் ஆட்சி சொக்கநாதர் சூழ்ச்சிகளிடையே வீழ்ந்தது. மராட்டிரவீரர் அதனைக் கைக்கொண்டனர். சிவாஜி தஞ்சையையும் செஞ்சியையும் கைக்கொண்டான். அவுரங்கசீப்பின் படைத்தலைவரும் இந்நாளில் தமிழகத்தின்மீது படையெடுத்துக் குழப்பநிலை உண்டுபண்ணினர்.

விசயரங்க சொக்கநாதன் (1704—1731) ஆட்சியில் படையெடுப்புகளால் மதுரை சீரழிந்தது. விசயரங்க சொக்கநாதன் அச்சமயத்திலும் பிராமணர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் வரம்பில்லாமல் பணத்தை வாரியிறைத்து ஆட்சியைச் சீர்குலைத்தான். அவனுக்குப் பின் அவன் மனைவி மீனுட்சி சரிந்துவிழும் தமிழக ஆட்சியை மீண்டும் நிலைநிறுத்த அரும்பாடுபட்டாள். ஆனல் அது பயன்படாமல் போயிற்று.

1736-ல் மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சி முடிவுற்றது.

மேனுட்டவர் கைவரிசைகள்

17-ம் நூற்ருண்டின் இறுதியிலிருந்து சிந்து கங்கை சமவெளி முழுவதையும் தில்லியிலிருந்து ஆண்ட முகலாயப் பேரரசர் தென்னுட்டிலும் தம் ஆட்சியைப் பரப்பத் தலைப்பட்டனர். பாமனிப் பேரரசு சிதறுண்டபின் அந் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலேயே அகமது நகரும் பீடாரும் பீராரும் அவர்கள் ஆட்சியுட்பட்டன. விசயநகரை

விழுங்கி முன்னேறிய பீஜப்பூரும் கோல்கொண்டாவும் அந் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முகலாயப் பேரரசினால் விழுங் கப்பட்டன. ஆனால் தெற்கே முன்னேற முன்னேற, தில் லிப் பேரரசின் வலுத் தளர்ந்தது. படைத் தலைவர்கள் தாமே தனியரசராகப் பேரரசின் பெயரை வைத்துக் கொண்டு ஆளத்தலைப்பட்டனர். முகலாயப்பேரரசருடன் போட்டியிட்டு, தென்னாட்டு முசல்மான் அரசரின் அமைச் சராகவும் படைத்தலைவராகவும் இருந்துகொண்டே, சிவா ஜியின் மரபினரான மகாராஷ்டிர வீரரும் தமிழகத்தில் தனியரசுகள் நாட்டினர். அழிந்து வரும் நாயக்க மரபினர், முன்னேறிவரும் முசல்மான் படைவீரர், தலைவர் ஆகிய வர்களுக்கிடையே, வாணிகங் காரணமாகக் கடற்கரை களில் சிறு கோட்டைத் தளங்களுடன் வாழ்ந்த மேனாட்டு வெள்ளையரும் தம் ஆற்றலைப்பரப்பினர்.

விசயநகரப்பேரரசர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே போர்ச் சுக்கீசியர் கோவாவில் இறங்கி, கள்ளிக்கோட்டை சாமூதிரி அரசரிடமும், கிருஷ்ண தேவராயரிடமும், கொச்சி அரசரிட மும், பட்டயங்கள் பெற்றனர். கொச்சியிலும் சென்னைக் கரையிலும் இருந்து சிறிது பழங்காலக் கிறிஸ்தவக் குழுக்களை அவர்கள் பெருக்கிப் புதிய ஆதரவு தேடினர். போர்ச்சுகீசியரைப்பின்பற்றி 16-ம் நூற்றாண்டில் ஹாலந்து நாட்டினரான டச்சுக்காரரும், 17-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சு, இங்கிலாந்து ஆகிய நாட்டைச்சேர்ந்த ஃபிரஞ்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் தென்னாட்டில் இடம் பெற்றனர்.

டச்சுக்காரர் இலங்கை, மலாயா, கிழக்கிந்தியத்தீவுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து உலகின் மிளகு வாணிகக் களங்களைத் தமதாக்கினர். தென்னாட்டில் போர்ச்சுக்கீசின் தலைமை யிடம் கோவா ஆயிற்று. சூரத்தும் அவர்களிடம் இருந்தது. தமிழகத்தில் போர்ச்சுகீசியர் தரங்கம்பாடியிலும், டச்சுக் காரர், சதுரங்கபட்டினத்திலும் தம் வாணிகக்கோட்டை களை அமைத்தனர். ஃபிரஞ்சுக்காரர் இதில் சிறு பங்கே பெற்றாலும், தென்னாட்டின் பண்டைத் துறைமுகங்களான காரைக்கால், புதுச்சேரி, மாகி ஆகியவற்றைக் கைப் பற்றினர். ஆங்கிலேயரோ, சென்னைப் பட்டினத்திலும்

பம்பாயிலும் புதிய துறைமுகங்கள் கட்டிப் புத்தாட்சிக்கு அடிகோலினர்.

வங்காளத்தில் தில்லிப் பேரரசர் அவுரங்கசீப்பினிடமிருந்து கங்கைக் கரையில் இடம் பெற்று, ஃவிரஞ்சுக்காரர்கள் சந்திர நாகூரிலும், ஆங்கிலேயர் கல்கத்தாவிலும் நகரும் வாணிக நகராட்சியும் அமைத்தனர்.

தஞ்சை அரச மரபுகள்

மதுரை நாயக்க மரபைப்போலவே தஞ்சையரசர் மரபும் விசயநகரப் பேரரசின் ஒரு கிளையாகத் தொடங்கிற்று. இதன் முதல்வன் செவ்வப்ப நாயக்கன், அச்சுத ராயரின் மைத்துனன். அச்சுத ராயராலேயே தஞ்சையின் ஆட்சியாளனாக அமர்த்தப்பட்டான். ஆனால் 1565-ம் ஆண்டில் பேரரசு தலைக்கோட்டைப் போரில் தோல்வியுற்றுத் தளர்ச்சி யடைந்தபின், அவனும் மதுரை நாயக்கரைப் போலத் தன்னாட்சி நிறுவினான். அவனுக்குப்பின் அச்சுதப்ப நாயக்கனும் (1572—1614) இரகுநாத நாயக்கனும் (1640—1674) ஆண்டனர். இரகுநாத நாயக்கனும் பாண்டிய இளவரசியை மணந்துகொண்டான். விசயராகவ நாயக்கன் காலத்தில் (1640—1674) தஞ்சை அரசு மிகத்தழைத்து இருந்தது. அரசன் நல்லாட்சித்திறனும் வீரமும் உடையவனாயிருந்தான். ஆனால் மதுரை நாயக்கன் சொக்கநாதன் தஞ்சையைத் தாக்கி முற்றுகையிட்டு வென்றான். அரண்மனைக் குள்ளிருந்து வெளிவந்து வீரமாகப் போரிட்டு விசயராகவனும் அவன் பிள்ளைகளும் மாண்டனர். சின்னஞ்சிறு கையேந்தலான செங்கமலதாஸுடன் அமைச்சன் வெங்கண்ணா தப்பிச் சென்றான்.

சொக்கநாதன் தன் தம்பி முத்து அளகிரியைத் தஞ்சையில் விட்டுச்சென்றான். முத்து அளகிரி தமயனுக்கு எதிராகத் தஞ்சையைத் தானே கைக்கொள்ள முனைந்தான். ஆனால் வெங்கண்ணாவின் முயற்சியால் செங்கமலதாஸின் சார்பில் பீஜப்பூர் அரசன் உதவி கோரப்பட்டது. பீஜப்பூர் படைத்தலைவனாக இருந்த சிவாஜியின் உடன்பிறந்தான் எக்கோஜி என்ற வெங்காஜி தஞ்சைச்கு வந்து அதைக் கைக்கொண்டான். செங்கமல

தாஸுக்கு அவன் நாட்டைத் தர மறுத்துத் தஞ்சையில் மகாராஷ்டிர மரபை நாட்டினான்.

சிவாஜி எக்கோஜியிடம் தமிழக அரசில் பங்குகோரி வந்து அவனைத் தோற்கடித்தான். ஆயினும் வேலூரில் தங்கி முடிசூட்டிக்கொண்டு அவன் திரும்பிச் சென்றான்.

1674 முதல் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை மகாராஷ்டிர மரபு தஞ்சையை ஆண்டுவந்தது. பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரின் பின் அரசுரிமையிழந்து இறையூதியம் பெற்று 1855-வரை நீடித்தது. அவ்வாண்டுடன் அது தொடர்பற்று முடிந்தது. தத்தெடுக்க முடியாமல் ஆங்கில ஆட்சி முதல்வர் டெல்ஹவுஸிப் பெருமகனார் தடை செய்தார்.

பிற தென்னாட்டு அரசுகள்

சோழ பாண்டியராட்சி அளவுகூடச் சேரநாட்டின் ஆட்சி மரபுபற்றி நமக்குத் தொடர்பான வரலாறு கிட்டவில்லை. அதன் தென்கோடியான வேணாட்டில் மட்டுமே பழய ஆய்குடியின் மரபினர் திருவிதாங்கூர் அரசர் என்ற பெயருடன் கிட்டத்தட்டத் தொடர்ச்சியாக ஆண்டு வந்தனர். மாலிக்காபூர் படையெடுப்பின் பின் **இரவிவர்மன் குலசேகரன்** என்ற திருவிதாங்கூர் அரசன் (1309—16) மலையாளக் கரை முழுவதையும் வென்று பாண்டிய சோழ நாடுகளையும் தன்கீழ்ப்படுத்தி 1316ல் காஞ்சியில் பேரரசனாக முடிசூட்டினான். ஆனால் விரைவில் ஹொய்சளர் படையெடுப்பினால் அவன் ஆட்சி கவிழ்ந்தது. அவன் உமா என்ற பாண்டிய இளவரசியை மணம் செய்திருந்தான்.

விரராகவன் என்ற அரசன் 1320-ல் சிறிய கிறிஸ்தவ சமூகத்தினருக்குக் கோட்டயம் பட்டயங்களை அளித்தான். 15-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் வென்று மண் கொண்ட பூதலன் என்ற **நான்காம் வீரவர்மனும்** அந் நூற்றாண்டிறுதியில் (1595—1607) **ஐந்தாம் இரவிவர்மாவும்** ஆட்சி செய்தனர்.

18ம் நூற்றாண்டில் வேணாடு பல சிற்றரசுகளாகப் பிளவுபட்டிருந்தது. திருவிதாங்கூர் அரசர் தென்கோடியை

மட்டும் ஆண்டனர். **மார்த்தாண்டவர்மன்** என்ற அரசன் இன்றைய திருவிதாங்கூர் எல்லை முழுவதையும் வென்று ஆண்டான்.

திப்பு சுல்தானை எதிர்த்தும் பாஞ்சாலங் குறிச்சிக் கிளர்ச்சியை எதிர்த்தும் திருவிதாங்கூர் அரசர் ஆங்கில வாணிகக்கழக ஆட்சியாளர்க்குச் செய்த உதவிகாரணமாக அவ்வரசு அவர்களின் நேசநாடு ஆயிற்று.

மைசூர் அரசுகள்

மைசூரில் ஹொய்சளர் ஆட்சி முடிவுற்றபின் 15-ம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலேயே ஒரு சிற்றரசு தோன்றிற்று. விசயநகரப் பேரரசின் கீழ் இருந்த தலைவர்களை எதிர்த்து அம்மரபில் வந்த நான்காம் சாமராசன் தன் எல்லையைப் பெருக்கிக் கொண்டான். இராசாதிராசன் (1578—1617) சீரங்கப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்றி மைசூர் அரச மரபின் முதல்வனுனன்.

இரண்டாம் தொட்ட கிருஷ்ணன் காலத்தில் (1713—1731) தேவராசன் என்ற தளவாய் எட்டாம சாமராசன் மூன்றும் மும்மடி கிருஷ்ணன் ஆகியவர்களை அரசனுக்கி ஆட்டிவைத்தான்.

1716-ல் படைத் தலைவன் **ஹைதர் அலி** வலிமையற்ற ஆட்சியினைத் தன்வயப்படுத்தி ஆண்டான். அவன் ஆட்சியில் மைசூர் கிட்டத்தட்ட ஒரு பேரரசு என்ற நிலையில் வளர்ந்தது. ஆங்கிலேயர்களும் மற்றச் சிற்றரசர்களும் அவன் பெயர் கேட்டு நடுங்கினர். அவன் காலத்தில் நடந்த இரண்டு மைசூர்ப் போர்களில் அவன் சென்னை நகரையே தாக்கிச் சூறையாடினுன்.

ஹைதரின் மகன் திப்பு ஐரோப்பாவில் எழுந்த ஃவிரஞ்சு வல்லரசு வீரன் நெப்போலியனுடன் நேச உறவு கொண்டு ஆங்கிலேயரை அடக்க நினைத்தான். ஆனால் அவன் அமைச்சன் பூரணய்யா ஆங்கிலேயருக்கு உள்ளாளாயிருந்து அவனை வீழ்த்தினுன். மைசூருக்கு வெளியே திப்பு ஆண்ட பகுதிகளில் கோயமுத்தூர், சேலம் மாவட்டங்களும், மதுரையும் ஆங்கிலேயர் கைப்பட்டன. இராயல

சிமாப் பகுதி நிஜாமுக்குத் தரப்பட்டு அவனால் பின் ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கப்பட்டது.

ஹைதர் காலத்துக்கு முன்னிருந்த பழய யாதவமரபின் அரசன் நான்காம் மும்மடி கிருஷ்ணனின் புதல்வன் பத்தாம் சாமராசன் திப்புக்குப் பின் ஆங்கிலேயரால் அரசனாக்கப்பட்டான். அவன் மரபினர் இறுதிவரை மைசூரை ஆண்டு வந்தனர்.

மராட்டியர் ஆட்சி

மேலைச் சாளுக்கியரும் இராஷ்டிரகூடரும் ஆண்ட தென்னாட்டு வடமேற்குக் கோடியிலுள்ள மராட்டியரை 17-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்வீரசிவாஜிநாட்டார்வம் ஊட்டி ஒரு நாட்டினமாக்கினான். அவன் வைணவ சமயத்திலும் ஊன்றிய பற்றுடையவன். ஆயினும் வைணவ அடியார்களை விட, வினைமுறைச் சடங்குகளின் பெயரால் சாதி உயர்வு தாழ்வு நாட்டிய புரோகிதர்களின் பிடியில் அவன் மிகுதி சிக்குண்டு, அவர்களின் சிலந்தி வலைக் கட்டுகளுக்கு உள்ளானான். கொங்காணத்தில் ஒரு அரசும் தஞ்சையில் ஓர் அரசும் அவன் முயற்சியாலும் அவன்குடியினர் முயற்சியாலும் ஏற்பட்டது. ஆனால் தஞ்சை யரசு ஒரு சிற்றரசாயிற்று. கொண்காண அரசு சதாரா, கோலாப்பூர் என்ற இரண்டு அரசுகளாக மாறின.

தில்லிப் பேரரசுகளை எதிர்த்தும் தென்னாட்டு முசல்மான் அரசுகளிடையே அரசியல் சூதாட்டமாடியும் இரு பேரரசுகளை அமைக்க சிவாஜியின் அமைச்சராயிருந்த புரோகிதர் உதவினர். அவர்கள் உறவினரும் நண்பரும் எல்லாத் தென்னாட்டு அரசுகளிலும் கால்பாவியிருந்தனர் ஆனால் சிவாஜி முடிசூட்டு விழாவை எதிர்த்தும், வேள்விகள், புரோகிததானங்கள் ஆகியவற்றில் பணத்தைக் கொட்டியும் புதிய அரசின் வலுவைக் குறைக்க அவர்கள் வற்புறுத்தினர். சிவாஜியின் பின் மரபினர் காலங்களில் அவர்கள் இதனுடன் அமையாது, அரசரைக் குடியிலும் இன்பங்களிலும் ஈடுபடுத்தித் தாமே ஆட்சி நலங்களைச்சூறையாடினர். ஆட்சியை இவ்விளம் பேரரசின் சார்பில் கைக்கொண்ட அமைச்சர்களே **பேஷ்வாக்கள்** எனப்பட்டனர்.

பேஷ்வாக்களின் ஆட்சியின்போது மராட்டியப்பேரரசு பாமனிப் பேரரசைப் போலவே சிந்தியா, ஹோல்கார், பரோடா, கெய்க்வார், பான்ஸ்லே ஆகிய ஐந்து அரசுகளாகப் பிரிந்தன. இவைகளும் வலுவுடையவையாகவே இருந்தன. ஆயினும் அவை அமைச்சர்களின் அரசியல் சூழ்ச்சிகளால் ஒற்றுமை நாட்டும் வலுவிழந்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு ஒவ்வொன்ருக இரையாயின.

கருநாடகப் போர்கள்

ஆங்கில ஆட்சி தென்னடு முழுவதும் பரவக் காரணமாயிருந்த நிகழ்ச்சிகள் கருநாடகப் போர்களேயாகும். பெயரளவில் இது தென்னட்டு அரசர்களின் அரசுரிமைப் போராட்டமாயிருந்தது. ஆனல் ஆங்கிலேயரும், ஃவிரஞ்சுக்காரரும் இருபுறமும் இருந்து அதைத் தங்கள் ஆதிக்கப்போராகத் திருப்பினர்.

ஃவிரஞ்சுக்காரரிடம் இப்போது **டியூப்ளே** என்ற ஒப்பற்ற வீர அரசியல் தலைவன் இருந்தான். அவன் தமிழரைப் படை வீரராகப் பயிற்றுவித்துப் போர் வெற்றி காண முயன்ருன். ஆங்கிலேயர் அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் வல்லவர். அவர்களிடையே புதிதாய் எழுந்த வீரத்தலைவன் **கிளைவ்** டியூப்ளேயின் முறைகளை அவனைவிடத் திறமையாகக் கையாண்டான். அத்துடன் ஆங்கில அரசியலார் இன்னேருண்மையை நன்கறிந்துகொண்டனர். தென்னட்டை வீழ்த்தத் தென்னட்டு வீரர் உதவியை விடத் தென்னட்டு அமைச்சர், மற்ற அரசியல் சூதாடிகள் ஆகியவர்கள் உதவிமிகவும் பயன்படுவது என்பதை அவர்கள் கண்டுகொண்டனர். போர்ச்சுகீசியர் முதலிய தொடக்க கால வெள்ளையர் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்ப எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை விட, தென்னட்டுச் சமயத்தையே ஆட்டிப்படைத்த புரோகிதர்களைத் தம் வயப்படுத்துவது அரசியலில் மிக்க பயன் தரும் என்று அவர்கள் கண்டனர். இக்காரணங்களால் ஃவிரஞ்சு ஆதிக்கம் தாண்டி ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் விரைவில் பரந்தது.

மதுரை நாயக்க மரபில் இறுதியில் நடைபெற்ற அரசுரிமைப் பூசலைப் பயன்படுத்தி ஆர்க்காட்டை ஆண்ட

இஸ்லாமிய அரசன் மதுரையைக் கைக்கொண்டான். ஆனால் மதுரையை வெல்ல அனுப்பப்பட்ட சந்தாசாகிபு அவ்வரசன் உறவினன். அவன் மதுரையைத் தன் தனியாட்சியாக்க முற்பட்டான். தில்லிப் பேரரசின் உரிமைப்படி ஆர்க்காட்டு அரசனின் மேலாளாக அமைந்தவன் நிஜாம் அரசன். அவன் 1740-ல் தன் ஆளான அன்வருதீன் என்பவனை ஆர்க்காட்டு அரசனாக்கினான். சந்தா சாகிபு அவனை ஆம்பூர்ப் போரில் எதிர்த்துக் கொன்றான். அத்துடன் நிஜாம் இறந்தவுடன் அந்த ஆட்சிக்கும் தன் ஆட்பேரை அனுப்பத் துணிந்தான். நிஜாம், ஆர்க்காடு இரண்டும் அவன் வசமாயின.

சந்தா சாகிபுக்கு ஃபிரஞ்சுக்காரர் உடந்தையாயிருந்தனர். தமிழகமுழுதும் அவன் கைப்பட்டது. இதை உணர்ந்த ஆங்கிலேயர் நிஜாமில் எதிர் உரிமையாளரையும் ஆர்க்காட்டில் பழய அரசனின் மகன் மகமதலியையும் ஆதரித்தனர். கிளைவின் வீரத்தாலும் அரசியல் திறத்தாலும் மகமதலி வெற்றிபெற்றான். தமிழக முழுவதும் ஆங்கிலேயர் வசப்பட்டது. ஆயினும் மகமதலி மூலமாகவே ஆட்சி நடைபெற்றது.

தென்னாட்டிலிருந்து ஆங்கிலேயரை ஒழிக்க ஹைதரும் திப்புவும் திட்டமிட்டனர். ஆனால் மூன்றாம் மைசூர்ப் போர், நான்காம் மைசூர்ப் போர் என்ற இரண்டு மைசூர் போர்களின் பின் திப்பு அழிந்துவிட்டான். அதன்பின் திப்புவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு மகமதலியிடமிருந்து நாடு கைப்பற்றப்பட்டது.

பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் புரட்சி

சந்தாசாகிபு மதுரையைக் கைப்பற்றியிருந்தாலும் அவன் ஆட்சி தென்பாண்டி நாட்டில் முழுதும் எட்டவில்லை. மகமதலியின் பெயரால் அவன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த ஆங்கிலேயர் முற்பட்டனர். தளவாய் அரியநாத முதலியாரின் மரபில் வந்த சில பெருங்குடிமக்களையும் திருவாங்கூர் அரசரையும் வேறு சில சிற்றரசர்களையும் அவர்கள் வசப்படுத்தினர். சிற்றரசர்க்

குச் சிற்றரசர் இருந்த பகைமை இதை எளிதாக்கிற்று. ஆனால் பாண்டிய மரபின் பெயரையும் குருதியையும் வீரத்தையும் தமதாக்கியிருந்த பாஞ்சாலங் குறிச்சித் தலைவர் கட்டபொம்மனும் அவன் துணைவர், உறவினரான ஊமைத்துரை முதலியவர்களும் கிளர்ந்தெழுந்து வீரப் போராற்றினர். தற்காலப் படைக்கலங்களும் வெளிநாட்டு ஆதிக்கவாய்ப்பும் பெற்றிருந்தும், அவர்களை அடக்கிஒழிக்கப் பிரிட்டிஷாருக்குப் பல ஆண்டுகள் பிடித்தன. கடைசிப் போராட்டங்கள் 1798ல் தொடங்கி 1801-லேயே முடிவுற்றன.

ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்த தென்னாட்டுப் போர்கள் மைசூர்ப் போராட்டமும் பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் போராட்டமும் மட்டுமேயாகும். முன்னது ஒரு தென்னாட்டு மன்னனின் கடைசி விடுதலைப்போர். பின்னது தென்னாட்டு மக்களின் முதல் விடுதலைப்போர். சிந்து கங்கை வெளியில் ஆங்கில ஆட்சி விரிந்தபின் இவ்விரண்டு போர்களின் எதிரொலியாக 1857–ல் அப்பகுதியின் முதல் விடுதலைப் போர் நடைபெற்றது. ஆனால் தென்னாட்டு விடுதலைப் போரில் ஆங்கிலேயர் பெற்ற அனுபவத்தால், பின்வந்த அந்தப் போரை அவர்கள் எளிதில் அடக்க முடிந்தது.

தென்னாட்டில் ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ்ச் சிற்றரசராக விடப்பட்ட நாட்டரசர்கள் பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் போரில் ஆங்கில ஆட்சிக்கு உடந்தையாயிருந்தவர்களும், மைசூர்ப் போரில் கலவாதிருந்த பழய மன்னர் மரபோருமே யாவர். சிந்து வெளியிலும் 1857 விடுதலைப் போரில் கலவாமல் அதற்கெதிராயிருந்த நாட்டரசர்களே நீடித்தனர்.

1857-க்குப் பின் தென்னாடும் சிந்துகங்கை வெளியும் ஒரே ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ் வந்தன, பலூசிஸ்தான், பர்மா, இலங்கை ஆகியவைகளும் ஏடன், அந்தமான் போன்ற கடல் கடந்த இடங்களும் அவற்றுடன் சேர்ந்து ஆங்கில அல்லது பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பேரரசு என்று அழைக்கப்பட்டன.

அணிமைக்கால இலக்கியம்

அணிமைக்காலம் தமிழ் இலக்கியத்தில் மூன்று புதிய துறைகளாகப் பரந்தது. 12-ம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்

டாரும் அவர் பின்வந்த அறிவுத் துறைச் சமய ஆசிரியர் களும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை மெய்நூல்களாக வகுத்தனர், பழய பக்தித் துறை ஆசிரியர்கள் அல்லது சமயாசிரியர்களால் பாடல்பெற்ற திருப்பதிகங்களும் பிற வும் இப்போது தலபுராணங்களுக்கு உரியவை ஆயின. இலக்கியத்தின் இன்னொரு துறையாகப் பழய இலக்கியங் களுக்கு உரை நடையில் உரை விளக்கங்கள் எழுதப்பட் டன. சில உரைகள் பல்லவ பாண்டியர் காலத்திலும் சோழ பாண்டியர் காலத்திலும் எழுந்தனவாயினும், பெரும்பா லான உரையாசிரியர்களின் காலம் 12-முதல் 14-ம் நூற் றூண்டு வரையிலுமேயாகும். இவை தற்கால உரைநடை இலக்கியத்துக்கு முன்னோடிகளாயின. மூன்றும் இலக்கி யத்துறை, மக்கள் இலக்கியமாகும். அறிவுத் துறையில் இவை சித்தர்களின் ஞானப் பாடலாகவும், மருத்துவம் முதலிய நூல் துறைகளாகவும். கலைத்துறையில் பண் டைக்காலப் பாணரின் புதியபதிப்பான கவிராயர் பாடல் களாகவும் வளர்ச்சியுற்றன.

தெலுங்கு இலக்கியத்தின் மிகப்பெரும் பகுதியும் மலையாள இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த பகுதியும் இக் காலத்தனவே. விசயநகர ஆட்சிக்குப் பின் தெலுங்கு நாட்டுக்கு வெளியிலேயே தெலுங்கு நாடக இலக்கியமும் உரைநடை இலக்கியமும் பேரளவில் வளர்ச்சியடைந்தன. மலையாளத்தில் 16-ம் நூற்றூண்டுக்கு முற்பட்ட இலக்கியம் திருவாங்கூரில் தமிழ்க் காவியங்களைப் பின்பற்றிய இலக் கியமாகவும், வட மலையாளத்தில் (மலபாரில்) மக்கள் நாடோடிப் பாடல்களாகவும் நிலவின. 16-ம் நூற்றூண்டில் அரசியல் குழப்ப நிலைகளுக்கிடையே சமய, கலை, இலக்கிய இயக்கம் உண்டுபண்ணிய மக்கட் கவிஞனை எழுத்தச் சனல் மலையாள இலக்கியம் புதியதொரு கிளர்ச்சி பெற் றது. குஞ்சன் நம்பியார் அவரை அடுத்து இலக்கி யத்தை இன்னும் பொதுமக்கள் உடைமை ஆக்கினூர். கன்னட இலக்கியம் இக்காலத்தில் பக்தி இயக்கச் சார் பாகத் திரிந்து மலையாள இலக்கியத்துடன் ஒன்றுபட்டது.

தற்காலம்

(19—20 நூற்றாண்டுகள்)

பதினாயிரக்கணக்கான ஆண்டு நாகரிகம் வளர்த்து, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தன்னாண்மையுடன் கடல் கடந்து வாணிகமும் செங்கோலும் ஓங்கியது தென்னாடு. ஆனால் வேற்றுமைகள் வளர்ந்து, ஒற்றுமை தவறிக் கெட்டு, போட்டி பொறாமை தன்னலம் அடிமை மனப் பான்மை ஆகியவைகள் மலிந்த ஓர் இடைவேளையில் அயலினம், அயல்நாடு, அயல்நெறி தென்னாட்டில் கால் வைக்க இடம் பெற்றது. தென்னாட்டையே தளமாக்கி அதுகீழையுலகில் படர்ந்து அதில் ஒரு பேரரசை ஏற்படுத் திற்று. அதுவே பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பேரரசு. ஆனால் தென்னாட்டின் பேரரசுகளில் பேரரசின் ஆட்சிக் காலத் துக்கு மேற்பட அது கீழ்நாட்டில் நிலவமுடியவில்லை.

பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பேரரசு

1857 வரை பிரிட்டிஷ் வாணிகக் கழகமே ஆண்டது. 1856 லிருந்து 1947 வரை வாணிகக் கழகத்தின் ஆட்சி முடியாட்சியாக மாறி, கீழை உலகில் ஓர் இந்தியப் பேரரசை அமைத்தது. இவ்வரசினுள் தென்னாடு மட்டுமன்றி, சிந்து கங்கை சமவெளியும் பர்மாவும் பலூசிஸ்தானும், அந்தமான் முதலிய கடல் கடந்த தீவுகளும் ஏடன்போன்ற கடல் கடந்த துறைமுகத் தளங்களும் அடங்கியிருந்தன. சோழப் பேரரசைப் போலவே கடல் கடந்த பேரரசாக பிரிட்டிஷ் பேரரசும், அதன் ஒரு நடுநாயகப் பெரும்பகுதி யாக இந்தியப் பேரரசும் நிலவின.

சோழருக்கு முற்றிலும் தலைவணங்க மறுத்தவணங்கா முடிப்பாண்டிய மரபினர்;பாண்டியருக்கு அடங்காதுதிமிறி யெழுந்து தலைதூக்கி நின்ற சோழ மரபினர்; செந்தமிழ்ப் புலவோருக்குப் பரிசில் தருவதில் முந்துற்று நின்ற சேர மறவர்; தமிழகம் தளர்ந்த போதும் தளராது நின்ற

கருநாடகப் பெருமக்கள்; இரட்டைப்பாய்மரக் கப்பலோட்டி அதையே தம் நாணயங்களில் சின்னமாகப் பொறித்த ஆந்திரப்பேரரசின் வழிவந்த கடலோடித்தெலுங்கர் ஆகிய அத்தனைபேரும், நுகத்தடியில் பூட்டப்பெற்ற சிங்கம் புலி காடிகள் போல நூறாண்டுகள் அடங்கிக் கிடந்தனர். ஆனால் இவ்வடக்கம் முற்றிலும் வீண் போகவில்லை. தன்னாண்மை, விடுதலை ஆகியவை வீரத்தின் சின்னங்கள் மட்டுமல்ல, ஒற்றுமையின் சின்னங்கள் என்பதைத் தென்னாட்டு மக்கள் அறிய இவ்வடக்கம் பெரிதளவு உதவியுள்ளது.

தென்னாட்டவர் வீரமும், பொருளும், அறிவும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியினருக்குச் சிந்து கங்கை வெளியையும் அது கடந்து பிறகு கீழுலகப்பகுதிகளையும் தம் ஆட்சிக்குட்படுத்தப் பேருதவியாயிருந்தன. அத்துடன், இதுவரை கடல் கடந்த வாணிகத்தாலும், ஆட்சியாலும், தொழில்வளத்தாலும் தென்னாட்டில் உலகின் பெரும்பகுதி தங்கம் வந்து குவிந்து கிடந்தது. தென்னாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள நாடுகளில் தென்னாடு உலகின் தலை சிறந்த வாணிகக் களத்தையும் தோற்றுவித்திருந்தது. இவ்விரண்டின் உதவியால் உலகின் ஒரு மூலையிலிருந்த பிரிட்டன் உலகின்தொழில்களமாய்,வாணிக மூலதனமாய், செல்வச் செருக்குமிக்க கடற்பேரரசாக வளரமுடிந்தது. தென்னாட்டின் தலைசிறந்த வாழ்வுமுன்பு கீழை உலகத்தை வளர்த்தது போல, பிரிட்டனின் தலைசிறந்த வாழ்வு மேலை உலகத்தை வளர்த்தது.

ஆயினும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் ஏற்பட்ட தீங்குகள் தற்காலிகமானவைமட்டுமே.அதன்நலன்கள் நிலையானவை வலிமை மிக்க பேரரசுகளை எதிர்த்து வெற்றி கண்ட வீரன் சிவாஜி, அவ்வெற்றியின் முடிவில் அறிந்த பெரும்படிப்பினையைத் தென்னாடு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலேயே முதல் தடவையாகக் கண்டுணர்ந்தது. புறப்பகையை வெல்லப் பயன்படும் வீரம் உட்பகையை வெல்லப்பயன்படாது என்பதே அந்தப் படிப்பினை! வேற்றுமை, அடிமைமனப்பான்மை, தன்னலப்போட்டி, பொறாமை ஆகியவை அய

லாட்சியின் பயனாக ஏற்படுபவை என்பதைவிட, அதை வருந்தி வரவழைக்கும் மூலகாரணங்கள் என்பதே பொருத்தமானது.

கல்வியறிவிலும் அரசியல் வாழ்விலும் மக்களில் ஒரு சிறு பகுதியினரே ஈடுபட்டிருக்கும் எந்த நாடும் நீண்டநாள் தன்னாட்சியுடன் இருக்க முடியாது; தன்னாட்சியுடன் இருக்கும் காலத்திலும் தன் நாகரிகத்தைப் பிறருக்கு வழங்க முடியுமேயன்றித் தனக்குப் பயன்படுத்த முடியாது.

மக்கள் விடுதலை ஆர்வம்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தென்னாட்டு மக்களிடையே அறிவு எல்லா வகுப்பினரிடையேயும் ஓரளவேனும் பரந்தது. அரசியலில் மக்களின் எல்லாப் பகுதியினரும் படிப்படியாக இடம் பெற்றனர். விடுதலையார்வம் முன் போல் ஆள்பவர் விடுதலையார்வமாக இராமல், முதன் முதலாக மக்கள் விடுதலை ஆர்வமாகத் தொடங்கிற்று. அவ்வார்வத்தை வ. உ. சிதம்பரனார், பெரியார் ஈ.வே. ரா, திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார், கலையறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரை, சக்ரவர்த்தி சி. இராசகோபாலாச்சாரியார், ஆகிய தென்னாட்டுத் தலைவர்களும், தென்னாடு கடந்த மாநிலத்தில் பாலகங்காதர திலகர், மகாத்மா காந்தி, வங்கச் சிங்கம் தலைவர் பெருந்தகை போஸ், பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற தலைவர்களும் விடுதலைப் பேரியக்கமாக வளர்த்து, பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உதவினர். தென்னாட்டுத் தேசீய வாழ்வை அவர்கள்விட்ட இடத்திலிருந்து மேற்கொண்டு முன்னேறத் தென்னாட்டு மக்கள் இனி பாடுபடவேண்டும்.

சமூக சீர்த்திருத்த இயக்கங்கள்

தமிழகத்தில் சித்தர்கள் மக்களுக்குச் சமய அறிவோடு சமூகச் சீர்த்திருத்த அறிவையும் பகுத்தறிவையும் புகட்ட அரும்பாடுபட்டனர். மலையாள நாட்டில் குஞ்சன் நம்பியாரும், கன்னடநாட்டில் சர்வஞ்ஞரும், தெலுங்கு நாட்டில் வேமண்ணரும் இதே அரும்பணியைச் செய்தனர். மராட்டிய நாட்டில் வைணவ இயக்கத்தைப் பரப்பிய

ஞானேசுவரர் முதலிய பக்தர்களும் உயர் குடியினரின் பேரெதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது இதே பணியை ஆற்றினர். தமிழகத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதி வரை பக்தி இயக்கமும் சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கமும் ஒன்றுபட்டு நிலவின என்பதை இராமலிங்க வள்ளலாரின் வரலாறும் பாடல்களும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வங்க நாட்டில் இதே ஒளி இராஜாராம் மோகன் ராயரின் பிரமசமாஜ இயக்கமாகத் தளிர்த்தது. இன்னும் தொலேவில் வடமேற்கில் பாஞ்சாலத்தில் அது தயானந்த சரசுவதியின் ஆரிய சமாஜத்தின் உள்ளார்ந்த கருத்துக்களாக உலவின.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சித் தொடக்கத்திற்குள் தென்னுட்டின் பண்டைக்காலக் கல்வி முறைகள் பெரிதும் வீழ்ச்சியடைந்திருந்தன. காஞ்சியிலும் பண்டை வங்கத்திலும் நடைபெற்ற புத்தகாலப் பல்கலேக் கழகங்கள் வரலாற்ருராய்ச்சிக்குரியன ஆய்விட்டன. திண்ணேப் பள்ளிக் கூடங்கள் மட்டுமே நடைபெற்றன. அவற்றுள்ளும் பல வகுப்பினர் நுழையவிடப்படாமல் தென்னுட்டின் மீது பரவிய இடைக்கால அடிமை நாகரீகம் தடுத்தது. இந் நிலேயில் நாட்டு மக்கள் அனேவருக்கும் கல்வி பரப்பும் வேலேயில் மேனுட்டுக் கிறித்தவ சமயப் பெரியார் முனேந்தனர். அவர்கள் முயற்சி போதிய வெற்றியும் கண்டது. பிரிட்டிஷ் அரசியலார் 1858-ன் பின் இதைப் பரப்ப முன்வந்தனர்.

கல்வி முறை

தொடக்கத்தில் கல்வியை எந்த மொழியில் நடத்துவது என்பதுபற்றிய கடா எழுந்தது. இந்தியப் பேரரசில் ஆட்சிகள் பல. மொழிகள் பல. மக்கட் பண்பாடுகளும் வகுப்புகளும் பலதரப்பட்ட உயர்வுதாழ்வுடன் உடையன. இந்நிலேயில் ஆங்கில மொழியே ஒரே நிலேக் கல்வியைத் தரும் என்று மேனுட்டு அறிஞர் பலர் எண்ணினர். சமயப்பணியாளர்களும் இயல்பாக அம்மொழியையே பரப்பியிருந்தனர். ஆனல் மேனுட்டாட்சியாளர் தம் மொழியை மக்கள்மீது சுமத்தலாகாது என்று ஒருசில

மேனாட்டு அறிஞர் கருதினர். அறிஞர் இராஜாராம் மோகன் ராயர் பெருந்தன்மை மிக்க இவ் ஆங்கில அறிஞர் கருத்துத் தவறானது என்று வாதாடி, ஆங்கிலத்துக்கே ஆதரவு தேடியிருந்தார். அதன் பயனாக ஆங்கிலமொழிக் கல்வியே மாநிலமெங்கும் பரந்தது.

இராஜாராம் மோகன் ராயர் கருத்து மேலடியாய்ப் பார்த்தால் தேசிய நோக்குக்கு மாறானதென்று தோன்றக் கூடும். ஆனால் உண்மையில் கீழ்நாட்டின் மறுமலர்ச்சி அவர் கருத்தின் பயனாகவே ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் இன்று காணலாம். தென்னாட்டு மொழிகளைப்போலப் பண்டை இலக்கிய வளம் பேரரசின் பிறபகுதிகளில் அன்று இல்லை. பொதுமக்கள் வாழ்வுடன் தொடர்பற்ற சமஸ்கிருத மொழி ஒன்றே சிந்து கங்கைவெளியின் இலக்கிய மொழியாக இருந்தது. எனவே கீழ்நாட்டைத் தாண்டி வேகமாக வளர்ந்துவரும் உலக நாகரிகத்தை ஒரு சிறிதாவது எட்டிப் பிடிக்க வடநாட்டுத் தாய்மொழிகளோ சமஸ்கிருதமோ அன்று உதவியிருக்க முடியாது. தென்னாட்டில்கூடத் தமிழ் நீங்கலான மற்றத் தாய்மொழிகளில் பண்டைப் பேரிலக்கியங்கள் பெரிதும் அழிந்துவிட்டன. இந்நிலையில் ஆங்கிலமொழிக் கல்வி மக்களுக்குத் தற்கால உலக நாகரிக ஒளியையும், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்தரம் ஆகிய உயர்தத்துவங்களையும் பரப்பி அறிவுக் கண்ணைத் திறக்கப் பெரிதும் உதவியுள்ளது.

புதையுண்ட பழம் பேரிலக்கியங்கள்

பண்டைப் புத்தசமண மக்களால் பாதுகாக்கப்பட்டுச் சைவ மடங்களில் உறங்கிக்கிடந்த சங்க இலக்கியங்களின் எச்சமிச்சங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே வெளிவந்துள்ளன. தமிழகத்துக்கு வெளியே அறிஞர் உலகம் அவற்றை இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே காணத் தொடங்கியுள்ளது. ஆங்கில மூலம் கிடைத்த பகுத்தறிவு இப்பெரும் பேரிலக்கியத்தின் பண்பறிந்து முன்னேறத் தமிழகத்துக்கு உணர்வூட்ட வல்லது.

ஆந்திர நாட்டில் அறிஞர் சி. ஆர். ரெட்டி போன்ற பெரியார் தெலுங்கிலும் புதையுண்ட பழம்பேரிலக்கியங் களைத் தேடி வெளியிட்டுள்ளனர். ஒருவேளை வருங் காலத்தில் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளதைவிடப் பழமையான, இடைக்கால அடிமை இலக்கியங்களுக்கு முற்பட்ட, பேரிலக்கியங்கள் தமிழிலும் பிற தென்னாட்டு மொழிகளிலும் கிடைத்தல் கூடும். தென்னாட்டவர் தம் நாட்டின்மெய்யான பண்பையும்உள்ளுரத்தையும்உணர்ந்து மேனாடுகளை எட்டிப்பிடிக்க அவை மேலும் தூண்டக்கூடும்.

இந்திய தேசிய நாட்டாண்மைக் கழகம்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலேயே தூங்கிக்கிடந்த தென்னாட்டு மக்களின் குடியாட்சிப் பண்புகள் தட்டி எழுப்பப்பட்டன. சிறுநிலத் தன்னாட்சி நிலையங்கள் நிருவப்பட்டதுடன் பெரு நில(State)மன்றங்களிலும் நடுமன்றங்களிலும் படிப்படியாக தேர்வுமுறை, பேராண்மை ஆட்சிமுறை (Representative Methods of Government) மெள்ள மெள்ளப் புகுந்தன. மக்களிடையே இவற்றைக் கையாள்வதற்குரிய அரசிய லறிவை வளர்ப்பதற்காகத் தென்னாட்டறிஞர் பலரும் மற்ற நாட்டறிஞரும் ஆங்கில அறிஞரும் சேர்ந்து 1885–ல் இந்திய தேசிய நாட்டாண்மைக் கழகம் (Indian National Congress) என்று ஒரு மாபேரவை தோற்றுவித்தனர். தோற்றுவித்தவர்கள் நோக்க எல்லையிலேயே அது 1907 வரையில் நின்று மன்னரும் பெருஞ் செல்வரும் நிறைந்த மாநாடுகளைக் கூட்டிற்று.

கங்கை வெளியின் கீழ்கோடியிலுள்ள வங்கமும் தென் னாட்டின் தென்கோடியிலுள்ள தமிழகமும் 1907–ல் மண் கிண்டெழும் ஒரே செடியின் இருமுனைகள்போலக் கிளர்ந் தெழுந்தன. ஒருமொழி பேசிய வங்கத்தை இரண்டு படுத்தமுனைந்த பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முதல்வன் கர்சானை நோக்கிக் கர்ச்சனை புரிந்தது வங்கம். வங்கக் கடலில் வங்கத்தை மிதக்கவிட்டு வங்கப்போர் புரிந்தது தமிழகம். வங்கக் குரலும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் குரலும் வ.உ.சி. யின் கப்பல் இயக்கமாகவும் தொழிலாளர் இயக்கமாகவும்

முழங்கின. சிவாஜியின் குரல் மராட்டியத்தில் திலகர் குரலாக எதிரொலித்தது.

கடல்வாணிகம் செய்த தமிழகத்துக்கு இணையாகக் கரைவாணிகம் செய்ய முற்பட்ட கூர்ச்சரமும் மூன்றுகுரலை யும் இணைத்து மகாத்மா காந்தியை அளித்தது.

மறமிக்க அரசியலில் வள்ளுவர் அறத்தைக் கலந்து, புதிய அரசியல் போராட்டமுறை வகுத்தார் காந்தியடிகள் அவர் கொடி ஏந்திப் பெரியார் ஈ. வே. ரா., டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடு, திரு. வி. கலியாணசுந்தரனுர், எஸ். சத்தியமூர்த்தி, சி. இராசகோபாலாச்சாரி ஆகியோர் தமிழகத்தின் முழு வலிமையையும் விடுதலைப் போரில் ஈடுபடுத்தினர். ஆந்திரகேசரி பிரகாசம், நாகேசுவரராவ் பந்துலு ஆகியோர் ஆந்திரத்தில் விடுதலைப் பேரிகை முழங்கினர். பெரியார் ஈ. வே. ரா., கேளப்பன் முதலியவர் கள் முயற்சிகளால் கேரளமும் கிளர்ந்தெழுந்தது.

விடுதலைப் போராட்டங்கள்

குடியானவர் புரட்சிகளிலும், குடிசைத் தொழில் இயக்கங்களிலும், சட்டமறுப்புக்களிலும் கருநாடகம் தமி ழகத்துடனும், கூர்ச்சரம், பாஞ்சாலம் ஆகிய மண்டலங்க ளுடனும் போட்டியிட்டு நின்றது.

1922-ல் நடைபெற்ற ஒத்துழையா இயக்கம், 1930-ல் நடைபெற்ற உப்புப்போர் அல்லது சட்டமறுப்பு, 1942-ல் நடைபெற்ற ‘வெள்ளையனே, வெளியே போ’ என்ற குரல், அதே சமயம் கடல் கடந்த தமிழகத்தில் நின்று தலைவர் பெருந்தகை போஸ் நிகழ்த்திய விடுதலைப்போர்ப்புயல் ஆகிய இத்தனையும் உலகமக்கள் உள்ளத்திலும் உலக அரசியலின் போக்கிலும் பெருத்த மாற்றம் உண்டுபண் ணின. 1947 உலகம் அதற்களித்த மறுமொழி. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி விலகிவிட்டது. கீழை உலகின் விடுதலை விளக்குப் பொன்னொளி வீசத் தொடங்கியுள்ளது.

தென்னுட்டின் தேசிய விடுதலைக் குரலுக்கு இரண்டு ஓசைகள் உண்டு. ஒன்று புற ஓசை. மற்றொன்று அக

ஓசை. புற ஓசை வெளியாட்சி ஏகவேண்டுமென்பது, அக ஓசை தன்னாட்சி ஏற்பட வேண்டுமென்பது. இவற்றுள் ஒன்று நிறைவெய்தியுள்ளது. மற்றது இன்னும் மெய்யான வடிவில் ஏற்படவில்லை.

இந்திய மாநில இயக்கம் தோன்றுமுன் இருந்ததை விட மாநில இயக்கத்தின் பின் மாநிலத்தின் தொழில் நிலை உயர்ந்துள்ளது. அது பிரிட்டனுடன் சிறிது தொலைவில் நின்றுவது போட்டியிடவல்ல தொழிலரசாகவும் வல்லரசாகவும் ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் மாநிலத்தின் இந்த முன்னேற்றத்தில், அயலார் படையெடுப்புகளுக்கு வாயிலாயிருந்த சிந்து கங்கைப் பரப்பே பங்குகொண்டுள்ளது. கீழ்திசை நாகரிகத்தின் தூய தாயகமான தென்னாடு அதனின்றும் ஒதுங்கி அதன் நிழலாக, அதன் வளர்ச்சிக்கு இடம் தரும் வாணிகக் களமாக மட்டுமே நிலவுகின்றது.

மாநிலத் தேசியக்குரலை எழுப்பியவர்கள் மாநிலமெங்கும் அதை ஆங்கில மொழியிலேயே எழுப்பினர். தாய் மொழிக்குரலை முதல் முதல் எழுப்பியது தென்னாடே. அதுமட்டுமன்று. விடுதலை முழக்கத்தையே இலக்கியக் குரலாக, பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகிய கவிஞர்களின் கவிதைக்குரலாக எழுப்பியது தமிழகமே. ஆனால் விடுதலைக் குரலை முதலில் எழுப்பிய ஆங்கில மொழியின் இடத்தில் தென்னாட்டு மொழிகளுள் ஒன்றோ, பாரதியாரின் திருமொழியோ இடம் பெறவில்லை; தென்னாட்டுக் கப்பாலுள்ள பரந்துபட்ட ஒரு பண்பிலா மொழியே இடம் பெற்று வருகின்றது.

சமஸ்கிருத இலக்கியத்துக்கு முன்பே தமிழகத்தில் முத்தமிழ் இலக்கண இலக்கியமும் முத்தமிழ் கலையும் உண்டு. ஆனால் சமஸ்கிருதத்துக்கே வழிகாட்டிய தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மாநிலப் பல்கலைக் கழகங்களில் இடம் இல்லை; அதன் நிழலாக நிலவிய சமஸ்கிருத இலக்கியத்துக்கே இடம் தரப்பட்டுள்ளது.

தென்னாடு எழுப்பிய விடுதலை முழக்கத்தின் புறஓசையுடன் மாநிலம் நிறைவடைகின்றது. ஆனால் அக ஓசையைத் தென்னாடு எழுப்பியுள்ளது, எழுப்புகிறது.

வ. உ. சிதம்பரனார் புற விடுதலையைக் கனவுகண்ட அதே நாளிலேயே, அகவிடுதலையைக் கனவு கண்டார் மற்றொரு தமிழகப்பெரியார் டாக்டர் சி. நடேசனார், தென்னாட்டின் தூய பழம்பெரு நாகரிகத்தை வளர்க்க அவர் 1912-ல் திராவிட சங்கம் அமைத்தார். புற விடுதலையை மட்டுமன்றி அகவிடுதலையை—ஒற்றுமை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய பண்புகளை உடைய தென்னாட்டுத் தேசீய விடுதலையை எழுப்ப அவர் முனைந்தார். 1916-ல் அது நேர்மைக் கட்சியாகவும், பெரியார் ஈ, வெ. ராவின் தலைமையில் 1924-ல் தன்மான இயக்கமாகவும், 1944-ல் திராவிட கழகமாகவும், 1948-ல் கலையறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரையின் தலைமையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாகவும் மலர்ச்சியுற்று வந்துள்ளது. புறவிடுதலைக் கனவுகண்டு அதனுள் அகவிடுதலையைக் குழைத்த பாரதியாரைப்போல, அகவிடுதலைக் கனவு கண்டு அதில் புதிய நாட்டு விடுதலையாகிய புற விடுதலையைக் குழைத்துத் தமிகத்துக்குத் தந்துள்ளார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

நாடு என்ற சொல் பண்டு மிகக் குறுகிய ஒரு சிறிய எல்லையையே குறித்தது. நாடு கடந்து பண்பாடுமட்டுமே வளர்ந்தது. ஆனல் அரசியல் எல்லை பண்பாட்டெல்லையை எட்டிப் பிடிக்குந்தோறும் நாடு என்ற சொல்லும் விரிந்த எல்லையைக் குறித்தது. பறம்புநாடு, எய்மாநாடு என்பவை பாரி முதலிய வேளிர் ஆண்ட எல்லையைக் குறித்தன. சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு என்பன அரசர் நீடித்து ஆண்ட எல்லையாயின. இந்த எல்லைகளும் வரவர விரிவுற்றன. ஆனல் மொழி எல்லையில் வந்தபின் நாட்டெல்லையின் வளர்ச்சியில் ஒரு புதுமாறுதல் ஏற்பட்டது. புற எல்லை விரிவைவிட அகஎல்லையின் ஆழம் மிகுதி ஆற்றல் தரும் என்ற உண்மை உணரப்பட்டது. ஆகவே மொழி எல்லையில் நின்று நாடுகள் தம் எல்லையுட்பட்ட மக்கள் வாழ்வின் உயர்வு தாழ்வுகளை, வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒன்றுபட்ட வலுநாடிற்று.

ஒவ்வொரு நாடும் அகலுலக ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையான உறுதியான ஒரு தளமாக வளர்ந்தது.

மொழிகடந்த ஒற்றுமை அருமையானது; ஆனால் அது முடியாத ஒன்றல்ல. அது மொழியின் தன்னாட்சி அடிப்படையான கூட்டுறவாட்சியாய் இருக்கவேண்டும். அத்துடன் சரிசமத்துவமும் நேசமும் உடையதாய் உறுப்பினரின் மனமார்ந்த தங்குதடையற்ற விருப்பத்தின் மீதமைந்ததாய் இருக்கவேண்டும். இத்தகைய மொழி கடந்த கூட்டரசின் ஒற்றுமை, உலக ஒற்றுமைக்கு அடிகோலுவதாய் அமையும்.

இன்றைய உலகம் மொழி கடந்து, இனம் கடந்து, எல்லைக்கோடுகள் கடந்து பண்பாட்டில் வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. ஆயினும் மொழிமீது மொழி ஆட்சி செய்கிறது, மொழிக்கு மொழி உயர்வு தாழ்வு இருக்கின்றது. இதேநிலை இனங்களுக்கிடையிலும் எல்லைக்கோடுகளுக் கிடையிலும் இருக்கிறது. செல்வ உயர்வு தாழ்வுகள் நாகரிகங் குன்றிய பண்டை நாட்களைவிட இன்று மிகுதி. அத்துடன் நாகரிகங்குன்றிய நாடுகளை விட நாகரிகமிக்க நாடுகள் என்று கூறப்படுவனவற்றில் தான் இது மிகுதி. இந்த நிலைகளை மாற்றினாலன்றி, மாற்ற வழிகாட்டும் ஒரு புதிய நாகரிகம் தோற்றினாலன்றி, ஓர் உலகம் என்பது பழைய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் புதியகுரலாகுமேயன்றி வேறன்று.

வழிகாட்டும் தென்னாட்டு நாகரிகம்

இதற்கு வழிகாட்ட வல்லது தென்னாட்டு நாகரிகம் ஒன்றே—ஆனால் உலகின் எல்லாப் பெரியாரும் இதே வழியைக் காட்டியுள்ளனர். உயர்ந்தவன் உயர்வுக்கு உறைகல், அவன் தன் உயர்வுக்குப் பாடுபடாமல் பிறர் உயர்வுக்கு, தாழ்ந்தவர் உயர்வுக்குப் பாடுபடவேண்டும் என்பதே. உரிமையில் சமத்துவம் வேண்டும், ஆனால் கடமையில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தம் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்கவேண்டும். இயேசுவும், முகம்மதுவும், புத்தரும், மகாவீரரும், மகாத்மா காந்தியும், டால்ஸ்

டாயும், ரோமேன் ரோலந்தும், இராமலிங்க வள்ளலாரும் கண்ட கனவு இது—இதுவே வள்ளுவர் எல்லாருக்கும் முற்படக் கண்ட நனவு.

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையர்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு

தென்னாடு தான் ஒற்றுமை வளர்த்து, சமத்துவ அடிப்படையில், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர்க்கு விட்டுக் கொடுத்து உழைக்கும் கட்டுப்பாட்டு அடிப்படையில், சாதி மதஇனவேறுபாடும் உயர்வு தாழ்வும் அற்றபண்பாட்டடிப் படையில் ஒரு புதிய தேசீய இனமாக ஆர்வம் கொண் டுள்ளது. அறிவுடைய உலகம் அதனை ஆதரிப்பது உறுதி. ஏனெனில் அது உலகுக்கு வழிகாட்டியாகும். அதை அடையும்வகையில் உலகின் வேறெந்த இலக்கியத் தையும் விடத் தூய தனித்தமிழ் இலக்கியமாகிய தொல் காப்பியமும் திருக்குறளும் மற்றச் சங்க இலக்கியங்களும் உதவும். மேனாட்டு இலக்கியமும் இதற்கு உறுதுணை யாகும் கீழ்நாடுகளின் மற்றஇலக்கியங்கள்—இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியம் உட்பட—இவற்றின் பேருதவியால் புதுப்பிக்கப்படத் தக்கவையே யாகும்.

கதிரவன் மேற்கு நோக்கிச் செல்கிறான், சாய்கிறான். அவன் கிழக்கே திரும்பவும் எழுவது திண்ணம். அவன் வடக்குநோக்கிச் சாய்கிறான். அவன் தெற்கு நோக்கா திருக்க முடியாது. ஏனெனில் அதுவே கதிரவனின் சமன் செய்யும் ஏம முறை. தமிழகம் உயர்ந்திருந்தது. ஆனால் அது இச்சமநெறியைப் போதிய அளவு பேணவில்லை. ஆகவேதான் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது. தாழ்ந்தது உயர்ந்தது. கதிரவன் வழியையும் இயற்கையின் வழியை யும் கண்டு தமிழகமும் தென்னாடும் தம்நலம் பேண உலக நலமும் உலக நலம் பேணத் தம்நலமும் வளர்ப்பனவாக! பண்டைப் பெருமையினின்று இன்றையப் பொதுமையும் நாளையப் புதுமையும் ததும்பத் தென்னாட்டவராகிய நாம் பாடுபடுவோமாக!

★